

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Henrici Stephani annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

lius loco satis nobis constitutum. Suidas, Varinus, & alii, octauum esse mensē Atticum auouauerunt, ita non quidem Nouember erit, sed Ianuarius: idem scilicet cum Gamelione. Sane Plutarchus noster (cui vel ipso Gaza teste summa rerum harum peritia, accuratissimumque tribui debet iudicium) in Sylla de Athenis captis scribens, factum id asserit Martii Kalendaris, quæ maxime dies nouilunio, id est principio Anthestionis, respondeat. Cui ad stipulatur Appianus Alexandrinus, æqualis prope eius, & doctus admodum bonusque scriptor. Is lib. Bell. civil. secundo, de cæde C. Iulii Cæsaris verba faciens, hæc ad extremum habet: οὐτὼ μὲν οὐκ ἴσως Καὶ οὐδ' ἐπιλανθάνων ἐν ἡμέρῃ αὐτῇ καλοῦσιν εἰδὼς μαρτυρεῖ, αἱ δὲ Σκευαδῶνος μάλιστα μέσση. Duæ postremæ voces in libro impresso defunt, sed leguntur in manuscripto Augustinæ bibliothecæ codice. Sic (inquit) C. Cæsar obiit Idibus Martii, citæ medium nempe Anthestionis. Hæc si recte ab iis dicta sunt, ut quidem contentanem puto, Nouembris porro Græcum nomen queramus oportet aliud. Apud Microbium quoque l. Saturnal. xii. inter vernos menses Anthestion ponitur, qui sit Aprilis, & à floribus tum se exerentibus dicatur. Hæc itaque ita sunt controuersa. Restat adhuc vnus sculpulus. Plutarchus in fine Arati, Anthestionem cum Dæfio eundem facit. Idemque Alexandrum Magnū vita excessisse sub finem Dæfii docet. Ergo si recte utrunque (ut

non dubito) scripsit Plutarchus: nō recte faciunt qui in Iunio mensē obitum Alexandri coniiciunt, eo quod Suidas Δέσιον, Desium, mensē Iunium exponit. Quod si omnino Macedonum vel Dæfius vel Desius est Iunius: malo tamen Plutarchum sequi, & Dæfium Sicyoniorum ab eo diuersum putare. Postremus in Gaza serie est Ποσειδών, quasi Neptunium diceret. Hic Poseidon Suidæ December est, veluti & Gaza. Plut. in Cæsare, quum quidem solstitium hybernū ei tribuit, Ianuariū interpretatur, quia in re nihil inest absurdi, quum olim solstitium id in finem Decembris incidere. Hæc de mensium nominibus volui paucis commemorare. nam quæ alia sunt nomina, ut Bucatii, Artem si, Chyas, Thoth, Pharmuthi, persequi hoc loco non statui. Habere & de partibus mensium, & vocalibus ἐν ὧν, πέντη, & c. φθίνοντες, εἰδὼς, ἀπὸ ἐνδεκα καλοῦσιν, & aliis, quæ dicerem, nisi commodiori ea temporis seruariem. Quæ ex diariis regiis Plutarchus in fine Alexandri Magni descripsit, ea ad confirmandum quod Gaza docet de numeris φθίνοντες mensis non augendis, sed minuendis usque ad trigessimam diem, præclare faciunt. ἐν ὧν ἡμέρας idem in Solone pulchre interpretatur: & in Demetrio eius comparatione instabilitas fortunæ elegantissimis Sophoclis verbis exprimitur. Cætera diligens lector colliget, atque expendet.

HENRICI STEPHANI ANNOTATIONES IN SVAM editionem vitarum Plutarchi: in eos videlicet locos quorum lectiones partim ex veterum codicum autoritate mutatae fuerunt, aut mutandae sunt: partim etiam ex coniectura mutandae videntur. Alicubi autem & de interpretatione obiter in iisdem agitur.

Lector obseruabit, numerum qui literam, a, b, &c. sequitur: indicare numerum linearum ab una litera (quæ decem lineas continet) ad sequentem.

P. 1. a. 6. Pro εἰσὶν ἀρχαῖα φασίν, in quibusdam codic. scriptū est αἰτίας ἀρχαῖα φασίν. Vtraque lectio stare potest: sed retinendo εἰσὶν, testringetur quod alioqui generaliter dictum videri possit, legendo αἰτίας. ut videlicet dicat εἰσὶν πινυζῶν folios esse eos talia ἀρχαῖα φασίν. Ex duobus posterioribus interpret. vnus, nimirum Xylauder, ita vertit ac si non εἰσὶν sed εἰσὶν τε scriptum esset. Vertit enim, Aliquando adscribere solent, aliter, Crusearius, ita reddidit ac si non εἰσὶν nec εἰσὶν τε, sed εἰσὶν ἀρχαῖα. Plutarchus scripsisset. Ita enim locum illum reddidit, In margine alicubi annotant. Gall. cis autem interpret. illam ex vet. cod. petitam & onem αἰτίας sequutus est.

Ibid. l. 9. Reponendo Σκυθικὸν κρύος, pro Σκυθικὸν ὄρος, lignot. vet. exempt. c. in sensum sequutus sum, quem & G. Ilicus interpret. sequi maluit. Magis autem mihi placet κρύος, quod quum Plutarchum Scythæ ob eius deserta meminisse verisimile sit, simul & causam voluisse declarare videri possit, dicendo κρύος. Sic certe Virgil. Scythiæ niues, Naxo Scythiam n. uo. am. Flaccus gelidum Scythien dixit. Itidem vero Scythiæ deserta in proverbium Græcorum abiire, vocantium Σκυθῶν ἐρημίαι: ut videmus apud Æschylum initio Prometheus vinceti, & Aristoph. in Acharn. Quod autem ad proxime præcedentia vocabula attinet, πηλὸς αἰδῶς, sciendum est itidem in vet. illis codicibus legi: at Hesychium habere πηλὸς αἰδῶς, & (quod annotatu dignissimum est) certi cuiusdam loci appellationem esse velle, Meminit autem duobus in locis, nimirum in Πηλὸς & in Αἰδῶς.

Ibid. b. l. 4. Antequam longius progrediar l. & orem de particula ἐπι monendum censui, ne illi, sicut & mihi initio, negotium facesseret. Illam igitur non hic tantū, sed & in aliis Plutarchi locis peculiarem quendam vsum habere sciat. Atque ut de hoc primo loco primū dicatur, nemo est qui nisi ita accipiens ut accipi passim solet, aut imperfectam sententiam esse, aut pro ἐκ δὲ πρὸς reponi debere ἐξέδουεν, non existimet: quum potius ἐπι δὲ ἀκρότης non secus accipiendum sit ac si dictum esset ἀλλὰ ἐκ δὲ πρὸς. Quod si ἐπι δὲ ita exponere hic possumus, (quid mihi autem possumus?) non dubium est quin & initio vitæ Poplicolæ eandem expositionem illi dare liceat, ut videlicet ἐπι δὲ Ταρκύνιον μισθὸν ἡ δῆμος ἔλαβε, idem valeat quod ἀλλὰ Ταρκύνιον μισθὸν ἡ δῆμος ἔλαβε. Quum autem hoc animadverterent interpretes (docti alioqui & diligentes viri, & quos honoris causa nomino) ut particula ἐπι δὲ suam redditionem inuenirent, membra orationis disincta coniunxerunt: quod ut faceret possent, ambo copulam &, tanquam superuacaneam, vel potius tanquam plane huic loco incommodam, præter miserunt: sed vnus quidem eam quam habemus ante Δεύκιοσ Βροδῶς, pertinentem ad verbum σωμίζεσθαι:

alter vero eam quæ est ante μάχῃ, pertinens ad ἡουζῆαν ἡδῆ. Equidem non dubito quin talem particula ἐπι vsum miraturi sint multi, meam tamen sententiā, locis hisce alibi, nonnullis attente consideratis, comprobaturi. Verum & alium quem apud hunc scriptorem habet vsum particula ista ἐπι, adiungere, operapertinū esse existimo. Sciendum est igitur ἐπι alicubi fung. vice πρὸς ἐπιτα. ut post in hoc volumine, ἐπι δὲ οἱ Κοεῖοι, & c. Sed & alio loco ἐπι δὲ πρὸς πρὸς Νομῆτοροι, & c. Sunt certe & alii loci in quibus euident est hic particula ἐπι vsum: sed eos lectoribus à me admonitis obseruandos relinquo.

Ibid. 8. Quidam cod. πρὸς habent pro πρὸς δὲ: sed πρὸς δὲ, non πρὸς δὲ, legitur apud ipsum Æschylum. At in posteriore loco recte πρὸς δὲ pro πρὸς δὲ repositum fuit, meriti etiam lege id postulante. Colligit autem hæc Plut. extr. g. quæ inscribitur ἐπὶ δὲ ὄντι ἐπιτα: sed ex tribus diuersis locis, quorum in vno non συμ-βησται, sed εὐσιπῶτα scriptum est.

Ibid. d. l. 7. Pro μὲ legitur etiam γάρ.
P. 2. a. 1. πρὸς πρὸς Inuenitur & aduerb. πρὸς πρὸς pro hoc πρὸς πρὸς.

Ibid. 6. Hoc nomen γοῖς ex plurium codicum consensu insertum: quorum quidam habent etiam πόλιν pro πολιτείαι.

Ibid. c. 3. Reponendo Ἀθλων pro Ἀθλων, ex autor. vet. cod. ἐπὶ πρὸς δὲ in ἀφῆδξ mutare non necesse fuerit.

P. 3. a. 4. Pro δαίμονες ne dubitem reponere δαίμονες (quod vetus postulat) facit significatio quæ verbū δαίμων apud Herodotū habet: quum cōposito κατὰ δαίμονα, quod inde est, vratur pro Cognita erat seu comperta. Locus est in Polymnia, ἐκ πρὸς πρὸς κατὰ δαίμονα εὐδοκῶν οὐδὲν χρεῖν μηδὲ εὐσι. Ita enim scribendū est absque interpunctione ante particula εὐδοκῶν: sic accipiendū verbum κατὰ δαίμονα. Quia autem accipi ita debeat, minime dubitandum puto: quauis Valla diuersam plane interpretationem afferat: non diuersam lectionem à nostra sequutus fortassis. (ut ibi tamen annotaui) sed potius excogitata qualicunque interpretatione, ex hoc loco elabi conatus. Facit porro pro lectione illa δαίμονες, & quod quidam gramm. annot. δαίμονες esse dictos quasi δαίμονες: licet alioqui nominis huius aliud quoque erimum afferatur. Neque vero pro δαίμονες facere potest Ταρπηία quod infra, nimirum p. 51. legitur trisyllabus. Facilius enim η & ι in vnam syllabam coalescere possunt quam α & η.

Ibid. l. b. 8. Ex vet. codice ἐπι δὲ additum fuit: quod optime loco conuenit. At paulo post pro ἐπι δὲ repositum non fuit ἐπι δὲ, ut habet quidam alius: quod hoc verbum accusatiuo πρὸς πρὸς minime quadret.

Pag. 4. a. 5. Pro ἐπι δὲ repositū ἐπι δὲ πρὸς ex vet. Significat

et loqui... nonnunquam quod... sed inter-

Ibid. b. 9. Est... pro... accipiendum: nisi po-

Ibid. d. 9. Pro hoc... legitur etiam...

Ibid. e. 2. Antea legebatur... sed... potius locum hic habet: quoniam...

Ibid. 9. Ex contentu vet. codicum... repositum fuit pro... Magis autem conuenit hoc participium...

P. g. f. c. 3. Rectius... scribetur postriore loco. Post... autem recte sublata fuit interpunctio...

Ibid. 7. Ex vet. cod. ... reponendum censeo.

Ibid. e. 6. Sequendo... fuisse vet. cod. qui... nemo. ut opinor, negauerit.

P. 6. a. 9. In vet. est... sed... legitur (ut hic) apud...

Ibid. b. 7. Legitur etiam... sed nihil illo participio... opus est: quam in...

Ibid. c. 5. De hac lectione... &c. dicam in proxime sequente annotatione.

Ibid. d. 3. Sequendo lectionem... paulo ante occurrit, ... reponendum hic esset... In vet. cod. tamen qui illam lectionem habebat, erat...

Ibid. 8. Pro... quidam codex habebat... sed... malo: praef. ritum quum iuxta etymum quod huic vocabulo tribuitur...

Ibid. e. 4. Legitur etiam...

P. 7. b. 8. Libri vet. ex quibus... repositum fuit, habebant etiam... Sed minus necesse fuit hoc in loco eos sequi quam in illo, quoniam...

Ibid. e. 5. Rectius scripseris...

Ibid. 9. Pro... legitur...

P. 8. d. 3. Quum... nominatum esse constat verbi... non dubitarem ita hunc locum reponere,...

Ibid. 8. In quodam exempl. ita scriptum erat,...

Ibid. e. 10. Legitur etiam...

P. 9. a. 7. Scriptum est etiam... sed rectius...

Ibid. b. 9. In quodam exemplari...

Ibid. d. 7. Pro... magis placuit...

Ibid. 10. Pro... affectat... quam lectionem nihilo magis admitto, sed eam tan en germana lectione habere...

P. 10. b. 5. Rectius scribetur...

Ibid. 10. In quodam ver. est... non... Legitur etiam... sed recte...

P. 4. 3. a. 10. Melius fortasse cum...

P. 4. 4. b. 5. Legitur etiam...

Ibid. c. 3. Inuenitur &...

Ibid. e. 2. In quodam scriptum est...

loco habemus, licet & ipsum mendosum, illud... confirmat. In tertio autem versu rectius scribemus,...

P. 11. b. 9. Vel... in tertia persona scribendum potius fuisse videtur.

Ibid. d. 6. Magis placet altera lectio...

Ibid. f. 4. Legitur etiam...

P. 1. d. 8. Recte... repositum fuit pro... alioqui enim non recte dixisset Plutarchus...

Ibid. f. 2. Ex vet. codicum consensu... repositum, leui scripturae mutatione, sed magna quod ad significationem attinet...

P. 14. a. 5. Legitur etiam... quod admitti non posse existimo. At vero cum... fecisse dicitur quod non inuitis Thebanis, sed cum bona eorum venia fecerit...

Ibid. b. 1. Plane contrariam sententiam habet altera haec lectio,...

P. 15. b. 6. Reponendum... ex veteris etiam codicis autoritate.

Ibid. c. 6. Legitur etiam...

Ibid. d. 2. Rectius scribetur...

Ibid. f. 1. Pro hoc accusativo non dubium est quin reponi debeat...

P. 18. d. 1. Legitur etiam...

P. 11. b. 6. Lubentius legitur... ut infra dicit,...

P. 27. f. 3. Malim,...

P. 31. c. 10. Reponendum puto,...

Ibid. f. 5. Sunt qui... pro... perperam scriptum esse existiment: nullius tamen veteris codicis (quod sciam) autoritate...

P. 34. b. 5. Non dubitem hic reponere... quam lectionem & interpretes sequuti sunt.

Ibid. f. 3. ex vet. cod. addidi,...

P. 35. a. 7. Addidi participium...

Ibid. f. 2. Lubenter reposerim... Erit autem...

P. 37. c. 10. Adductus ex vet. fuit hic datus.

P. 38. a. 1. Ita vet. cod. non... Legitur tamen...

P. 39. b. 8. Scripsisse Plutarchum ctedo,...

P. 40. b. 4. Legitur etiam...

P. 41. a. 3. Scribendum videtur...

Ibid. 10. In quodam ver. est...

P. 42. d. 2. Legitur etiam... sed recte...

P. 43. a. 10. Melius fortasse cum... conueniret...

P. 44. b. 5. Legitur etiam...

Ibid. c. 3. Inuenitur &...

Ibid. e. 2. In quodam scriptum est...

τιώ ἔωμιν. Pro quo perperam antea legebatur *περὶ ἴθου*.

P. 7 b. 2. In quodam codice *ἔξουσιμένων*. Sed altera lectio magis mihi placet, exponenti tamen hunc locum secus quam interpretes. quorum vnus (de duobus postrioribus loquor) ita vertit, Quasi corpus abominetur maximis consecratum ceremoniis, fame conficere. Alter hoc modo, Tanquam nefas putent fore si corpus summis consecratum factimoniis, fame pereat. Lapis autem ante illos ita locum hunc reddiderat, Quasi caueat ipsa domus ne fame eius corpus intereat quæ maximis expiationibus dedicata sit. At ego hunc locum (cuius alioqui difficilem Latino sermone interpretationem esse fateor) ita potius reddendum existimo, Perinde ac si in semetipfos religionem non recipiant, utpote non conficientes fame corpus. vel, Perinde ac si religio sibi non iniiciatur, vel, Perinde ac si religione se non obstringant. His enim loquendi generibus hac in re Linius vitur, ni fallor. Quin etiam Exolueret religione, ab eodem plerunque dicitur: & vulgo *ἀφοσιώμα* reddi, Religione animum soluo. Verum si ita vertam, Perinde ac si religione se exoluerent, hoc dicitur tanquam de iis qui iam religione se obstringerint, seu obligant. ut apud eundem illum historicum legimus, Exoluamus religione populum, siqua obligauimus. Fateor alioqui Plurarchum nouam quandam huic verbo *ἀφοσιωμένων* constitutionem dare: adeo ut aliquando crediderim eum scripsisse. *πρὸς τὴν ἀφοσιωμένων τὰ μὴ δεῖσθαι εἶναι* esset pro *δεῖσθαι τὰ μὴ ἀφοσιωμένων*. verum tunc *ἀφοσιωμένων* aliter interpretandam esset: neque illud verum competiretur, *μὴ δεῖσθαι εἶναι*. Quod vero ad illam interpretationem expositionem attinet, magis etiam noue Plurarchus in illa significatione negatiuam particulam addidisset. quauis enim cum verbis quibusdam *πλεονάζον* hanc particulam sciamus, non tamen cum quolibet vitatum fuisse eius pleonasmum putandum est. Ceterum quin reponi debeat *καθιερωμένων*, minime dubium est. Alioqui scribendum potius esset, *ἢ περὶ μαγείας καθιερωμένων ἀγισίας*. Hoc autem nomen *ἀγισίας* (ut obiter & de hoc dicam) ex Casare & Lilio verti posset Religionibus, nisi hæc ipsa religionis appellatio præcedentis verbi interpretationi adhiberetur in alia quidem certe significatione.

- Ibid. c. 1. Legitur etiam *ιερίων*.
- Ibid. v. 4. Mirum est pro *ἀβίπναι* non in vno exemplari sed in pluribus scriptum esse *ἀβιδαναι*: quum infiniti auctorum loci de illo vocabulo nos dabitare non sinant.
- Ibid. e. 10. Pro *διδίκα* legitur etiam *δίκαι* quæ lectio reponenda est: quoniam tum ex iis quæ sequuntur, tum vero ex aliorum scriptorum testimoniis confirmari potest.
- Ibid. f. 4. Legitur etiam *καθεδέξαστε*.
- P. 68. f. 2. Scriptum est *δε κατέστη* pro *ἀπὸ δεξέ*.
- Ibid. f. 3. Post *Σαλίη* habetur *περὶ π* in aliquot exempl. sed si non addatur, subaudiendum fuerit.
- P. 69. a. 10. Pro *ἀρῆνα* legitur etiam *ἀρῆνα*: nec dubium est quin hoc vocabulum pro illo reponi debeat.
- Ibid. c. 9. Legitur etiam *ἐκ ἀπὸ ἀλόγου* pro *ἐκ παρὶ δού*.
- Ibid. c. 1. Ex vet. cod. additus fuit hic genitiuus *ἀλλων*.
- Ibid. e. 3. Legitur *ἐκ σαλίην*: sed altera lectio multos testes habet.
- Ibid. e. 10. Deerat hic quoque genitiuus *ῆν*: videlicet.
- P. 70. b. 5. Est *ἐκ αἰπών*: sed *ἀπὸ π* magis huic loco quadrat.
- Ibid. c. 8. Inuenitur etiam scriptum *περὶ τὸ θεῖον*.
- Ibid. e. 2. Post *κρομμύων* apte ponetur interrogationis nota, itidemque post *θρῆν*.
- P. 71. c. 5. Non dubium est quin *ὑπεξελόμενον* scribi debeat, quum ad ipsum Numam referatur.
- Ibid. e. 8. Pro *οἰεανόν* scriptum inuenitur *ἐκ οἰαπόν*.
- P. 72. b. 4. Legitur etiam *ἀρχαίτα*.
- Ibid. c. 10. Pro *αἰοίγυσα* repositi *αἰοίγυσα* & *αἰακαλύθησα*, ex vet. codicibus.
- Ibid. d. 3. Lubenter assentior iis qui *ἦ εα*, hic pro *ὄεα* reponendum esse censent.
- P. 73. c. 4. Malim *αἰθῶν* absque *δε*: pro quo *αἰθῶν* perperam in præcedentibus editionibus scriptum est *ἐνθα*. Sunt hi versus Bacchylidis, teste Stobæo, in capite De pace.
- P. 74. c. 7. Antè *πυλ* particula quæpiam desiderari videri possit: aut certe pro *μ* legendum esse *μὲν οὖν*. verum & alios obseruauit apud hunc scriptorem locos, & quidem in hoc ipso opere, vbi eadem sermonis forma vitur.
- Ibid. c. 9. Pro *τῆς ἱεράς κέρβης*, repositi *τῆς ἱεράς βίβλους*, quædā ex nostris exempl. sequutus. Neque vero quod præcedat hoc ipsum vocabulum *κέρβης*, ideo fuisse & hic retinendam istam actionem putandum est: quoniam illic *κέρβης* tribuit Græco-

rum legislatoribus: at hic de illis non loquitur. At de quod masculino genere illic effert istud nomen, hic fæminino: quæ mutatione illum in tam vicinis vsurum fuisse minime credibile est. Alioqui quod ad nominis huius attinet genus, ex meo Thesaurò Græcæ linguæ discas, Aristophanem, Apollodorum, Aristotelem, Pollucem, Harpocracionem, & alios quosdam masculino genere dicere *τῆς κέρβης*, at Suidam & scholiastem Aristophanis *τῆς κέρβης*. Verum viriusque istorum testimonium pro vnico habendum fuerit, quum vnum ex altero sumpsisse plurimis ex locis manifestum sit. Sed de his vocibus *ἄξους* & *κέρβης* dicam & infra, afferens quæ margini vnus exemplaris harum vitarum adscripta inueni.

- Ibid. c. 1. In quodam *καὶ ἦ*: nec non *ἐπιξέρχμαρον*.
- Ibid. f. 5. Lectio quæ in textu habetur alteram hanc præfero, *μεζόνων ὁ καππὶν ἐμὲ πλεοντὴν ἱππῖος*.
- P. 75. a. 8. Legitur etiam *καί μιν* pro *μαλιστα*.
- Ibid. b. 4. Pro simplici *ἐπι* repositum fuit compositum *ἐπιπ* ex vet. cod. Idem autem error & in aliis locis emendatus fuit.
- Ibid. c. 4. Malim scribere, *αὐτὸς αὐτὸς*, ut in quodam ex vet. legitur. hoc enim significantius dicitur, utpote vim addente orationi priore illo pronomine. Legitur autem *ἐπιπ* pro *ἐπι*: sed quæ iniri huius lectionis ratio possit, non video. At *αὐτὸς* illic & *αὐτὸς* pro *εἰαυτὸς* & *εἰαυτὸς* scribendum fuisse, (ut in mea editione repositum fuit) manifestum est.
- Ibid. d. 1. Pro *ἀρμονικαί* scripti *ἀρμονία* ex vet. codicum consensu: illam tamen lectionem non omnino repudiandam cenfeo.
- Ibid. d. 2. Particula *καὶ δὴ*, in quibusdam cod. præfixæ sunt his verbis, *περὶ τῶν Σπυρίτων*. quarum vocularum aliquod est pondus.
- Ibid. d. 3. Hic duorum alterum nobis eligendum est, ut vel *δε* collamus post *μ*. vel *ἐπὶ* quod paulo ante habetur, non tollamus quidem sed pro superuacaneo habeamus, sequendo ea quæ in principio harum annotationum à me dicta de illo vocabulo fuerunt. Nemo enim non videat, orationis cursum liberum (ut ita loquar) non fore, nisi hæc verba, *ἢ μὲν χαλιπίπε* *περὶ σπ*, ferantur ad illa *ἐπὶ ἐπὶ τεινε*.
- Ibid. e. 10. Pro *ἀπολαύσας* legitur etiam *ἀπαρχαί*.
- Ibid. f. 4. Antea legebatur, *εἰ μὴ δεῖ τῶν ὑποκειμένων*. &c. Quod autem in quodam exempl. scriptum est *εἰ μὴ τὴν δία τῶν* sine præpositione *περὶ*, admitti non potest.
- P. 76. c. Legitur etiam *κατέστησεν αἰμαλία*.
- Ibid. d. 1. Inter *Δικαδρῶν* & *ποιεῖ* interiecta sunt *παρὸν κικῶν* hæc duo verba *εὐσι δεικν*.
- Ibid. d. 7. Repositi *πικνοσίς* pro *πικνοπροφίας*, quod omnes nostri codices in illa lectione consentirent: alioqui ne hanc quidem reiicio, præferim quum hoc ipsum vocabulum paulo post, in vltimo videlicet huius paginae versu, habeatur.
- Ibid. e. 7. Legitur etiam *εἰς τῶν*. verum si huic pronomini *τῶν* præpositio ista præfigeretur, itidem sequens pronomen *ἐκείνα* illam sibi præfigi postularet. Neutri autem loco conuenire hanc existimo. sed pro *ἐπισημῶν* reponendum arbitror *ἐπισημῶν*, ut hæc pronomina *τῶν* & *ἐκείνα* cum illo conuenire possint. Hoc etiam addo, lectorem interpunctionis nota post *τῶν* *μ*, iuuari potuisse.
- Ibid. f. 5. Antea legebatur *ἰσοροδοί*, *πορ* *λοιδρόσι*. quod accipi potest pro *λοιδροῦντες ἰσοροδοί*.
- Pag. 77. a. 2. Legitur etiam *συνεργαμμέναι*: item *περὶ μόνου*.
- Ibid. b. 6. Repositi *εἰς θεοδ*, pro *εἰς θεοί*, ex vet. codicum autoritate. nec dubito quin lectio illa pro hac reponi debeat: ut *εἰς θεοδ* dicatur pro *εἰς Ἀπόλλωνος*, viendo nimirum ellipsi Atticæ quæ cum hæc præpositione vsitata Græcis est, & ad Latinos quoque transit. Interpretes tamen *θεοί* retinentes, vertunt, Deos consuluisse. Non dubium est equidem quin *εἰς θεοδ* mutatum fuerit in *εἰς θεοί* ab aliquo cui Atticum illud genus loquendi *ἐπισημῶν* ignotum esset.
- Ibid. d. 1. R. ponendum cenfeo *μαλὸν ἢ ἡμίτοις*. Sic alibi obseruauit verbum illud substantiuum sequente hac particula *οτι* *ισμ*. Paulo post *αἰαφίρην* visum est aptius quam *ὄπτι φέρην*, imo vero hoc *ὄπτι φέρην* nullo modo ferri posse existimauit: at *αἰαφίρην* ratio quidem, sed aliquando tamen, talem significationem habet.
- Ibid. e. 9. Pro *σόλον* legitur etiam *σέλω*. quæ lectio (meo quidem iudicio) in illius locum substituenda fuerit.
- P. 78. b. 10. In quibusdam cod. hæc cita leguntur, *συντεία*, *καὶ εἰρήνη* *τῆς μὲν δημοσίου* *καὶ αἰπαρίας*. In qua lectione mihi placet potissimum datiuus *εἰρήνη*.

Ibid. d. 2. Antea legebatur σιωζόμενον: quod mutandū salte fuisset in σιωαζόμενον, vt cum σιωαζόμενα conuenire posset.

Ibid. d. 11. In quodam exempl. est Α'μφικλεις, pro Ασκληπιαδε.

P. 79. a. 9. Non aliter Plutarchum scripsisse existimo: vt videlicet @ νομον εγχεψι accipiatur pro @ ομ νόμοις ον εγχεψι. Sic enim & alibi hanc orationis structuram apud eum inuenisse mihi videor.

Ibid. f. 4. Scriptum est etiam εμπεδον αει.

P. 80. a. 2. Vel ως ante εοικε expungendum, vel περσχησάσθαι in περσχησάσθαι mutandum fuerit.

Ibid. f. 5. p. 81. a. 3. Legitur etiam κατ'αρχην. Et αφελξεν pro εφεξεν: sed hoc magis mihi placet.

Ead. p. 81. c. 6. Pro ως inuenitur & ω. In proxime autem sequenti versu, hęc verba, ηκουσα, φάσαι, πωλωμα, & αθρωπον, ita interpungenda fuerunt, singulis hypostigmen postponendo, ne implicita hęc structura lectori imponeret: quum ηκουσα, φάσαι, πωλωμα, & αθρωπον, dictum sit pro φάσαι & αθρωπον, ηκουσα πωλωμα. Tantum abest autem vt huiusmodi collocatio verborum reprehendi debeat, vt potius tanquam ex Atticis scriptoribus sumpta laudanda sit.

Ibid. f. 5. In quibusdam δεμαζόμενοι, non δελεζόμενοι.

P. 82. a. 3. 5. 8. Scriptum est etiam εω ιδωη: & απολωται τεδ pro αποβλωντες. Item paulo post περιχεται, pro επαχεται.

Ibid. b. d. Tres hic sunt lectiones, π ταυα, πεπεραχεται, & π παεαχεται: sed hanc tertiam posse recipi solam arbitror.

Pag. 83. b. 7. Hic locus legitur & ita, ης εγγυς ελθουσης, κατιρξαι πνε Μεγαρης η Σολωνα τωτης κρατησωντα, εμβροσασθαι δ, & c.

Ibid. c. 1. Scriptum est etiam περσασζόμενοι.

Ibid. d. 10. Legitur etiam βλεπόντας pro σρέφοντες, eodem sensu: sed mortuis tribuere π βλέπειν, durum videri queat. Possit tamen id molliori huiusmodi interpretatione, Oculis ad Orientem versis.

Ibid. f. 4. In quibusdam cod. ως άλλοι τε πολλοι μαρτυροδοσι

P. 84. c. 9. Scribendum arbitror περσφαιναδ.

Ibid. d. 8. Antea legebatur ταις ιερουργιας.

Ibid. f. 5. Vide an malis δεπταωμείναι περσζης, vt quidam cod. habent.

P. 85. a. 1. Necessesse puto prapositionem εις, nomini πσαυτα prafigere, vt in quibusdam cod. habetur, in quibus est etiam διασται, pro διασταις.

Ibid. b. 4. Legitur etiam δθη πτω ξενιω. quę lectio magis mihi probatur: quod istam constructionem alibi quoque obseruari. Dicuntur autem περσκησάσθαι δθη πτω ξενιω vel εις πτω ξενιω, etiam si in ea non vendantur: quia nimirum venduntur αχρησόμενοι, id est απαχρησόμενοι εις πτω ξενιω.

P. 86. e. 6. v. 3. Antea legebatur πωλαχι, non παντοχι. Paulo post quidam επανηχαζην pro απηχαζην.

P. 87. c. 6. Legitur etiam βουλωαδ.

Ibid. c. 8. Pro χαρμα libenter reposui χαυνα, ex eorum exemplarium contenta: quod legissem alibi apud Solonem. χαυνου εχρησι νόου, in fine cuiusdam pentametri.

P. 88. a. 3. In quibusdam legitur διακοσιών.

Ibid. b. 1. Pro ιχλω legitur etiam αρχλω.

Ibid. b. 4. Antea legebatur κωλειούστας pro κωλειούτας. Sed & pro hoc κωλειούτας scriptum est in quibusdam κωλειους οντας.

Ibid. b. 5. Pro accus. εξισωσιν legitur accusatiuus αξίωσιν in aliquot exempl. quę illi pręfero. Quod enim dicit η νόμον κωλειούτας vel κωλειους οντας, ad αξίωσιν, non ad εξισωσιν, pertinet.

Ibid. c. 4. Legitur etiam ita, πληχρως επρου, & βιαδέντες η βλαβέντες, εζην, & c.

Ibid. e. 7. Vel articulus πν auferendus est, vel legendum η νόμον. Sed addam obiter & quę de voce κέρβεις, quę hic legitur, necnon de voce κέρβεις, margini cuiusdam exemplaris adscripta erant, quoniā eam mentio facta & antea fuit. Αξονες, ξύλα περσζουα ήσαν. εις δς οι νόμοι εγρεφθησάσθαι περ πης ην διαφθωρην ήτοι δέρρεον, ευρίστας, και εν τούτοις με τωις αξωσιν οι πολιτικοι νόμοι εγρεφθησιν, οι δε σραπωπ και κρατιλοχοι εν ταις κέρβεσιν ο περσζουον λω ξύλον. Quidam tamen αξονας non distinxerunt απο ην κέρβεων. atque adeo ipse Plutarchus in quodam huius vitę loco, qui extat postea. αξονας appellatos fuisse tradit κέρβεις, Aristotelis testimonio nitens. Sed eum locum postquam attulit scholiastes Aristophanis, addit, ενιοι δε φασιν, ιδηως εν δτε ιερε και θυσιασ περσζουα, κέρβεις, αξονας δε πνε άλλους ανομαδξ. Sed in multis aliis nominibus vsuuenit vt tam leuis in significatione discriminis ratio a scriptoribus non habeatur, potiusque grammaticis relinquatur.

P. 89. d. 1. In quibusdam scriptum est μηροδ λιμήματα.

P. 90. c. 8. κονημο. Antea legebatur χλην pro πνήθη.

Ibid. d. 7. Magis placet βέλων, quod quędam ex em pl. habent, quam βίχλων.

Ibid. e. 5. Legitur & αξιωματα.

P. 91. c. 3. v. 6. Vocabulū istud πλέοντας in editionibus quę hac priores sunt, aliter scriptum est, nimirum δέοντας, hoc modo ην λοιπων γε δέοντας. Fortasse autem & in illo πλέοντας peccarunt librarii. Verum & interpretes hic in eo peccarunt quod vocem hanc (sue recte scripta sit, sine aliquid in ea mutari debeat) non animaduertunt esse vnam ex illis obsoletis quę hic commemorantur, quin potius de voce γεωργος intellexerunt quod de hac intelligendum erat. Vnus enim ita vertit, Reliquorum duorum, agriculturę incumbētes, Georgos: qui pecuariam faciebant, Αγγορας. Alter hoc modo, Reliquas duas, alteram ab agricultura, Georgos: alteram a pecoribus pascendis, Αγγορες dictos. Atqui articulus πς qui est ante γεωργος, sicut ante διατελόντας, ostendit non vocabulum γεωργος sed πλέοντας pro antiqua illa appellatione habendum esse. Alioqui enim quum ita loquutus sit Plutarchus, πλέοντας με, πς γεωργος, dicendam contra fuisset, γεωργος με, πς πλέοντας. Sic enim & nominibus reliquis veteribus articulos non prafigit, sed iis per quę illa exponit. Neque vero talem articulum hęc interpretibus, doctis alioqui (vt res ipsa ostendit) vitis, imposuisse miror, quod alios plerosque alibi in tali articuli vtu deceptos esse sciam. Quod etiam fecit vt eos qui hęc annotationes legent, huius rei admonendos esse putarem. Ceterum & hoc dicendum de isto loco superest, non ανομαδξ sed ονομασται in quibusdam vetustis exemplaribus legi, vt nimirum ad Solonem referatur. Possit quidem certe & ανομαδξ ad eum referri, si cum ανομαδξ subaudiamus εω απη: multo tamen verisimilius est ονομασται dixisse Plutarchum, si de Solone illud intellexit. Sed quia illum hęc vocabula altius ab antiquitate repetere arbitror, quum adiungat π περσζουα, lectionem quę in textu habetur retinendam censeo.

Ibid. e. 10. Scriptum est in quodam πεπληχαι.

P. 92. d. 10. Particulam γδ iis quas vides notulis inclusi. vt eam quodammodo a Solonis versu separarem, quum sit Plutarchi: aut saltem esse separandam docerem. Idem vero & alibi feci. Νω δε (φησι) σδ με Σολοισοι πωλω χρονον εθαδ αι αστων.

Ibid. e. 4. Quę hic extat lectio, πς νόμοις αι πς εσαδ σωηθς, minime mihi probatur: ac certe suspicor scripsisse Plutarchum, πς νόμοις αι πς εσαδαι σωηθς. In quibusdam tamen exemplaribus non Pronominis: sed nominis datiuus legitur, πς νόμοις αι πς εσαδ σωηθς. Sed quod ad sensum attinet, eodem redire res videtur.

Pag. 93. e. 5. Ex vet. cod. additus fuit genitiuus ην αιαχκείων.

p. 96. b. 7. Αυπι) Pro ηξήσαστ' ερύματα, legitur etiam ηξήσαστ' ερύματα. Quin & ερύσαστ' pro ερύματα scriptum inuenitur. Afferuntur autem hi versus a Diogene quoque, necnon a quibusdam aliis.

p. 97. e. 1. Pro δημοκρατίας legitur etiam ελευθερίας.

p. 99. f. 1. Antε εργον videtur tollendus esse articulus: praesertim quum πολυπών scribi non possit, tanquam significans In posterum: sed necesse sit πολυπών siue πλοιπών (si quidem retineatur π & antε εργον) significatē Quod ad reliqua attinet, siue ad cetera: Sed υμέπρον π λοιπών εργον multo aptior erit lectio.

p. 100. f. 5. Legitur etiam σιωδεθέντα pro σιωενεχθέντα.

p. 102. b. 10. Pro πομπής legitur etiam περσπμπής.

Ibid. d. 3. Valde diuerfa vel potius omnino eontraria est quorundam vet. codicum lectio, μεπωροπείαν videlicet. Si enim erat μεπωροπεία, non μεπωροπεία erat sed contra μεγαλοπρωπεία. Sed quę sequuntur, lectionem quę in textu est comprobant.

P. 104. a. 8. Editiones hac priores habent ράμη: pro quō datiuo reposui datiuum ρύμη. quod & magis sententię huius loci conuenire videatur, & datiuum illum ράμη ex praecedentibus verbis πτω Ρωμαίων πολιν sumptum esse verisimile sit.

p. 105. c. 8. Ex vet. cod. additum fuit participium απών: quod verbis proxime sequentibus confirmatur.

p. 106. b. 2. Post πτευεται interpunctionis notam ponendam censeo, neq; enim πτευεται iungendum cum ημιν, sed hoc pronomen ad λεκπρον pertinet existimo. Sic enim & alibi Plutarchus se in aliqua re narranda id sequi profitetur quod apud plures fidem impetrarit. Scio alioqui vnum ex interpretibus πτευεται iungere cum ημιν: interpretantem, Exponam eo modo quo maxime perpetratum credo.

P.109.a.1. Legitur etiam περιπαισμενους.

Ibid.b.8. Rectius scribetur μνονος.

P.110.a.1. Legitur etiam εν δαιμονα & Ποπλολασ ανδρα ποιει.

P.111.e.8. Florentina editio τ δημων, Aldina δ δημων habet: quæ lectio ambigua est inter hæc duas δ δημων & τ δημων. Sed quum hæc lectio quæ accusatiuum habet, prima fronte longe melior videatur, ego contra suspectam eam habeo. Alioqui multi apud Diogenem Laertium loci emendandi itidem forent, nam vt hic legitur, Φρεαρης δ δημων: sic apud illum in Platone. λω δ δημων Κολλοπος. itidemque in principio vitæ Xenophontis, Ξενοφων, Γρυλλο μ λω υος, Αθλιασος, δ δημων Αρχειος. Sic & de Socrate dicit, Αθλιασος, δ δημων αλωπικηεν. Quinetiam in principio vitæ Speusippi, quum typographica editiones habeant τ δ δημων Μυρρισσιος λω, in plerisque vet. cod. est itidem ille genitiuus δ δημων. Sic vero & in isto Plutarchi loco hæc ipsa lectio aliquot exemplarium auctoritate confirmari potest. De hoc autem libenter lectores moneo vt discant verum esse quod alibi dixi, multa esse in Græcis pariter & Latinis scriptoribus (sed in illis tamen præfertim) quæ mirari potius quam emendare oporteat. Non dubito certe quin in Aldina editione vbi legitur δ δημων, ille quidem articulus δ sit ex veteris codicis lectione, ac δημων sit ex emendatione cuiuspiam, qui articulum quidem itidem in τ mutauerat, sed nimium incertæ typographicarum operarum fidei emendationem illam commiserat.

P.112.b.4. Legitur etiam οι πολλοι πωιδες.

Ibid.d.6. In quibusdam scriptum est τω ποτε καλυμενω. quam lectionem alteri præfero.

P.113.b.10. Pro ποπις ver. aliquot cod. habent ππις, quæ lectio contemnenda non fuerit, sed in locum alterius substituta fortasse. Neque enim ποπις naturæ Themistoclis conuenire potuisse videntur, tali quidem certe qualem Plutarchus describit. Quinetiam obseruandum est, non dici simpliciter ποπις, sed addi πει σιμηθαι.

Ibid.d.3. Pro Αιγινηται legitur etiam ησιωται.

Ibid.f.3. Scriptum est etiam πολιν αυθις αεισηται.

P.114.a.1. Legitur & σιωπνον pro επνον.

Ibid.c.6. Pro ωπερ reponendum puto ωπ. alioqui certe verbum aliquod deesse fatendum est, nimirum vel λεγαται, vel aliud huiusmodi.

P.115.b.7. Rectius hoc quidem loco δι οσφ scribetur disiunctim, non enim hic significare vult Quocirca, siue Quapropter: sed Ob quod factum: nimirum de eo quod proxime præcedentibus verbis commemorauit intelligens.

Ibid.d.1. Additum fuit μελιται ex vet. cod.

Ibid.f.1. Pro δπ repono δπ.

P.116.a.7. Infinitiuus γυειδξ sublatus fuit, antea enim legebatur, Ομισηκλοις γυειδξ σρατηρημα ποιηται. At vet. cod. alteram illam lectionem habet sine infinitiuo: ac profecto γυειδξ cum alio verbo quam ποιηται iungi postulabat.

Ibid.e.10. In quibusdam est τελακοσιας.

P.118.a.7. Rectius δι δ, vt supra de δι επερ dixi.

Ibid.b.6. Legitur etiam αδη δ δ ππων.

Ibid.c.a. Scriptum est etiam πν Ζεξζλω, eodem sensu. nam Περστω dicens. Persarum regem declarat.

Ibid.e.7. Vet. cod. non habent πλοσ, legitur enim in illis, ησθη @ ευδου, &c. Ac profecto non conuenit vocabulum πλοσ (quod significaret hic Denique) cum ευδου.

Ibid.f.4. In quodam exempl. Σαδ δακκς: (quod nomen vna tantum litera differt ab eo quod tribuitur reginæ Æthiopum in Actis apost. vocatur enim Καδ δακκ) item Αρδωκπου. pro quo fortasse scribendum fuerit Αρδωκται: vt & apud Herodotum Persæ cuiusdam est hoc nomen.

P.120.a.1. Legitur etiam αδη ζεξιν.

P.121.b.8. Iste locus hoc etiam modo scriptus est, τπ δ υω εστυφωσις τπς μητρως, quæ lectio multo minus mihi placet. Sed pro εστυφωσις lubentius legerim εκεινης, vt dicat filium εστυφωσεν τη μητει, nec non τπ πατερι δει τ μητρως. Sed εστυφωσεν hoc in loco paulo aliter vertendum centuissimam quam ab interpretibus redditum sit. quum enim hic εστυφωσεν dicitur, non tam ad insolentiam quam ad iuuenilem, aut etiam puerilem quandam lasciuiam (quæ minus quiddam est) respici puto.

122.d.6. Legitur etiam επαμενους

123.b.4. Pro κασαιρουπις scriptum est etiam κολουοντες: quod magis proprie hac de re dici videtur: frequentius quidem certe dici puto.

P.124.a.1. Pro ουγη legitur etiam πρχη

P.127.c.10. Vel επε tollendum est, vt superuacaneum: vel participium αν in verbum λω mutandum.

P.128.a.2. Pro Εμλινοκ, legitur etiam πολεμικος

Ibid.c.1.) Νικωδμησος pro Νικωμίδης, & Νικομαχον pro Νικωμάχον in quodam exempl. legitur: quinetiam αδελφος pro αδελφιδης.

p.129.e.8.] Post πολισ relatiuus articulus η aut pronomen αυπ, aut aliud quidpiam desiderari videtur. Interim autem aptior erit post nomen illud πολισ nota τπς πελειας σιγμης quam τπς υποσιγμης, ita enim mihi notas illas vocare liceat.

Ibidem. f. 3. Scriptum est etiam τρι μεγαλα και παρπεσι.

p.130.a.4. Verba hæc εν τη πολεμια iungi etiam sequentibus possunt, vt ponatur interpunctio post τρι σαρπη, deleatur post πολεμια. Possunt etiam videri & ad sequentia & ad præcedentia simul pertinere.

Ibid. d. 9. Pro παρουσια legitur etiam παρρησια, & quidem in eodem illo exemplari in quo & πολεμιαν habetur pro πολισ. Quauis autem hæc lectio πολεμιαν aliorum quoque auctoritate confirmetur, de παρρησια tamen potius quam de genitiuo isto πολεμιαν illi assentior. Nam πολισ reiici non potest, quum πολισαι essent iidem qui & πολεμοι: at παρουσια παρος πνα vereor vt dici possit, eo quidem sensu qui loco isti sit accommodatus.

p.131.b.6. Antea pro τπς θεωσ λεgebatur τπς αρχης.

p.134.e.10. Pro δουμασαι scribendum puto θαδμα.

p.136.d.4. Malim scribere τωπα, quam τωτα. 23.

p.138.a.3. Non immerito quis dubitet & quærat vnde pendant hæc verba, επερωδι διηπρηται. Ego aliud quod respondeã non habeo, quam videri Plutar. voluisse ad illa verba περ δ ημερων αποφραδων referre: hoc modo, περ δ ημερων αποφραδων, επτηρη δειδασαι λιναι, επτη μη, επερωδι διηπρηται. Atq; ita quæ interiecta sunt, per parenthesin posita esse dicendum fuerit: sed ita vt ante επιδωσ aliquid desiderari fatendum sit: quod quale sit, coniciendum potius quam affirmandum est. Dico igitur ex coniectura ita legendum videri, περ δων ορθωσ Η ερικλειτος επτηπληξεν Η ειδω. Paulo post in quodam Ver. scriptum est τοδο με τοινω Βοιωτοις, &c.

Ibid.f.2. Pro hoc accusatiuo εικαδαν antea legebatur valde dinerse significationis & minime loco conuenientis accusatiuus, nimirum απιδαν.

p.140.e.6. Abundare videtur articulus ante αδρος: ac potius collocandus fuisse ante λαδιν pro π.

Ibid.f.1. Legitur etiam ονομαζον προ νομιζον.

p.143.d.7. Vel, π, πτο.

p.145.d.7. Pro βαρβαρων legitur etiam πολεμιων: eodem sensu, sicut supra πολισ & πολεμιαν de iisdem dici docui.

p.146.e.8. In quibusdam scriptum est παρηγοιας: quod idem valet, sed absque adiectione ponitur, quum addi soleat datiuus ηλικιας: qui tamen & subaudiendus relinqui potest. Paulo post autem pro παρουσιαν legitur παρρησιαν. sed vt in alio loco qui in præcedentibus habetur, παρρησιαν προ παρουσιαν probauit, ita hic vicissim improbo.

p.150.a.9. Post μη δυνάμενος habent quædam exempl. μητε βουλομενος.

pag.151.b.5. Pro ουρεφασται habetur in quibusdam εμπλικεσαι.

Ibid.e.7. Quidam codices habent ιδρυσιν, quod magis proprie de hac re dicitur quam κατασιν.

p.152.3. Non dubium est quin pro καταπχνηκως scribendum sit πχνηκως, præfertim quum etiam veterum codicum auctoritate hæc lectio nitatur. Nam καταπχνηκως nusquam alibi extare, ac ne dici quidem, existimo. Quod si dicatur, repugnantem potius sententiæ huius loci significationem habiturum videtur. Paulo post autem pro νεμη reposui νεμη. quoniam non intelligit Plutarchus, αρχαι αν νεμη, sed tantum αρχαι αν ρολαξ. quod recte animaduertentur & interpretes.

P.153.c. Pro δοντος habetur etiam επρεποντος, quod magis mihi placet.

Ibid.e.3. Pro μαχεεισ omnes nostri codices habebant καεισ: quidam vero & μαγιστ pro ζεισ.

p.154.a.10. Legitur etiam δι αυτελογιας: quod vocabulum magis frequens est.

p.160.e.6. Pro οπι παρδων οντα legitur etiam οπι παρδων οντα, quod ab omnibus lubentius receptum ita puto.

p.165.c.1. Athen. & Pollux quædam afferunt ex Eupolidis comædia inscripta nomine δημοι: vnde suspicari quis possit δημοις hic pro δημοσιος esse scribendum.

p.168.c.10.d.1. Si participium εσμενους mendosum non est, aut pro εσμενων, (itidemque παρβουσις pro παρβουσιον) aut pro εσμενους positum esse dici poterit, vel potius dicendum erit. Vterque tamen huius participii vsus duriusculus esse videtur, atque adeo posterior nescio an vlllo

exemplo (quod ex scriptore idoneo petitum sit) confirmari queat. Nam λέγειν ἀφιγμένους pro λέγειν ἀφικέσθαι quis dicit? Fateor enim participium pro infinitivo plerisque locis, & iis quidem diuersis, adhiberi: sed quorum nullus (quod quidem sciam) isti sit similis, alia enim est natura (ut ita dicam) eorum verborum quibus participium pro infinitivo iungit, quam huius λέγειν. Ad priorem autem usum quod attinet, scio quidem vltatissimum esse Atticis accusatiuum pro genitiuo absoluto, sed præterquam quod hic scriptor non frequenter atticissimum illum vsu par, cum alio potius participio (id est aliam significationem habente) quam cum isto, vsurus eo fuisse videtur. Adde quod Attici à genitiuo absoluto potius ad accusatiuum transire solent quam ab accusatiuo ad genitiuum: quod tamen hic à Plutarcho fieri dicendum fuerit, si priorem illum participii usum hic admittamus. Lectoris tamen arbitrio hæc relinquens, hoc tantum adicio, si πρόβου ἀφιγμένους accipiatur pro πρόβου ἀφικέσθαι, tunc post λέγειν ὁ, interpungendum fore. quoniam hoc verbum ad infinitiuum ἔπι feretur.

169. a. 7.] Legitur etiam ἐπὶ ἐνδύξιν ἀειφρονῶσι.
 P. 170. e. 9.] In quibusdam non simpliciter πόλιν, sed ἄλλω πόλιν scriptum est.

P. 171. f. 4.] Pulchra hic emendatio ex vet. cod. adhibita fuit voci πονηρός: reponendo videlicet δαπανηρός. quæ emendationem & quæ sequuntur confirmant, γυμνασίου καὶ πολυπλοῦσιν ἰσχυρῶν. Interpretes tamen nec antiqui exemplaris nec coniectura auxilio adiuti, mendosam illam lectionem πονηρός, sequuti sunt. Vnus enim ita vertit, S. quidē maximus iustæ stirpis Xanthippus filius, cum sua sponte erat prauus, tum vxorem iuuenem sumptuosamque duxerat. Hunc patris offendit frugalitas in suppeditanda minuta im pecunia restrictioris, misit itaque ad amicum quendam, à quo patris nomine nummos accepit mutuo. Alter sic, Legitimos enim ipsius filiorum natu maximus Xanthippus, ingenio prauo, maritus præterea iuuenis ac prodiga vxoris, patris patrimoniam ægæ ferens, tenuiter ei sumptus & non confertim suppeditantis, misit qui ab amico quodam pecuniam quasi iussu Periclis peteret. At multo magis conueniet hæc emendatam lectionem sequens interpretatio, Xanthippus tum natura sumptuosus, tum mulieris & iuuenis & profusa maritus, misit qui pecuniam, &c. Nam quod pecuniam ab amico patris expiscatur, & quidem tanquam nomine patris eam accipiens, hoc certe hominis δαπανηρῶ potius quam πονηρῶ est factum. quoniam quum homini δαπανηρῶ nulla pecuniarum satis esse possint, non mirum est si nouas subinde artes earum contrahendarum excogitet. Sed quæ postea fecisse traditur, homini πονηρῶ conueniunt, dicit quispiam. Quid tum? non loquitur Plat. de eo quod postea contigit, sed de eo quod fecit ut hunc iuuenem ἀκεῖβεια patris offenderet. si enim δαπανηρῶ non fuisset, illam patris ἀκεῖβεια patienter fortasse iulisset. Libuit autem in huius lectionis explicatione immorari, tum ut ostenderem quæ multa sint quæ scriptoribus affingimus corrupta exemplaria sequentes, (quem admodum qui Demostheni paruum caput esse dicebat, quod in exemplar incidisset habens μικρὸν κεφαλή pro μικρὰ κεφαλή) tum vero ut ostenderem me non nisi firma ratione nitentem hanc lectionem (sicut nec aliam ullam, quoad fieri potuit) in locum alius reposuisse.

Obiter autē lectorē monebo & de alio quodam huius loci verbo, non quod emendatum id quoque in ista edit. fuerit, sed quod ex iis sit quæ Plat. sibi peculiaritè, aut certe cū paucis eorum qui extant autorum cōmunia, habere videri potest. Vocabulum illud est ἀκεῖβεια, de parco homine dictum, cuius vocis hæc in re significationem haud scio an assequi Latina lingua possit. Interpretum vnus frugalitatē, alter patrimoniam reddidit: hic quidem rectius quam ille, sed nec ipse tamen vocis Græcæ vim assequens. Ego vero de ista signif. aliud dicere nō possum quam quod in Thesaurō meo Græcæ linguæ scriptis, nimirū vtrinq; linguæ eodē metaphoricē genere in exprimendo homine tenaci vti, quoniam Latini eū qui tenax est & patcus, attentū vel attentiorē ad rem esse dicunt. Qui autē ad aliquid attentus est, is certe est ἀκεῖβεια, i. faciens ἀκεῖβεια, (hoc est exacta diligentia) illud ad quod est attentus. Quoniam autem qui ad rem est attentus, ἀκεῖβεια (id est exacte) accepti & expensæ rationes sibi reddi postulat, apte profecto ἀκεῖβεια de tenacitate dicitur. Et quoniam in mentionē incidi vocabulorū Plutarcho peculiaritè (aut cum paucis communium, vti dixi) addam & aliud quod quū vulgo hanc ipsam peculiaris significationem habeat, ab eo ita vsurpatur ut vix absq; periphrafi interpretatio illi adhiberi possit. Vocabulum de quo loquor, est ἴδιος, in eo quidem certe vsu quæ habet supra in Themisto-

cle, de illo enim ita scribit, ἴδιος δὲ ἔστι ἐν πᾶσι βουλόμενος ἔστι, χροῖον μὲν πτερόσκαλον, ἐκείλευε κερύθρον ὄψιν καὶ γαίπυρα χροῖον ἔχει. Quod enim vocabulū in Latina lingua reperies (etiam si omnes eius scriptores diligentissime excussis) quo possit vno vnum hoc Græcum exprimi? Merito igitur ad periphrafin confugerunt interpretes: quorum vnus hæc verba, ἴδιος δὲ ἔστι ἐν πᾶσι βουλόμενος ἔστι, ita vertit, Quum omni in re facere aliquid vellet singulare: alter autem ita, Omnino autem omnibus in rebus aliquid peculiare affectabar. Ego meam interpretationē his non addam, monuisse contentus hoc etiam vocabulum ἴδιος, in eo quem hic habet vsu, esse in Plutarcho ἴδιον.

P. 172. a. 7.] Longo aliter scriptus est hic locus in quibusdam exemplaribus: hoc videlicet modo, πινυθίου γὰρ Ἰνός ἀκονίω παρὰ τῶν Εὐπιπίμων τῶν Φαρσάλιον ἀκονίωσις, & ἡσάκτιναι πινυθίου, ubi quod ad proprium nomen attinet, scripturam alteram magis probō, vt Εὐπιπίμων quadrifyllabe scribatur de cæteris autem, nisi ex alio scriptore eandem historiam referente, iudicium ferri non potest: quum ex sequentibus vtrumne ipse Epitimus an eius equus occisus fuerit, colligi non possit.

Ibid. a. 9.] Legitur etiam ἡ τὸν βαλόντα μάλλον, quod μάλλον tamen non ad βαλόντα sed ad ἡ pertinet. dictum enim fuerit (si hanc lectionem sequamur) pro ἡ μάλλον ἢ βαλόντα.

Ibid. c. 1.] Post γησίων in quibusdam additum est ὕψος: sed hoc substantiuum subaudiri potest.

Ibid. d. 4.] Pro εἰσῆγησας, legitur etiam ἡγήσας.

Pag. 173. d. 5.] ἴσικονται pro πημάσι scriptum est etiam μυσίμασι.

p. 174. d. 3.] Pro εὐπεραγίας repositi valde diuersæ significationis vocabulum, ἀπεραγίας: sed & tertiam lectionem, ἀργίαν videlicet, reperiri sciedum est. Ad illam quidem quod attinet quæ in Aldina & Florentina editionibus extat, nimirum εὐπεραγίας, ferri nullo modo potest. Accerte merito Guil. Xylander dixit se non videre quid hic loci haberet accusatiuus ille εὐπεραγίας: & tres afferens quorum vnus pro isto reponendus sibi videretur, in tertio tandem scopum attigit, nam se ἀπεραγίας, aut δυσπεραγίας, aut ἀπεραγίας malle dixit. Neque vero minus conuenire Scopum attigisse dico in tertio, quoniam illud ipsum est quod in quibusdam vetustis codicibus extat. Alioqui certè ἀπεραγίας eadem ratione qua ἀπεραγίας admittere possemus. At vero ex accusatiuo δυσπεραγίας nisi id quem sensum elici posse existimari. Iam vero quod attinet ad alteram vet. cod. lectionem ἀργίαν, eam accedere quidem ad nostram, minus tamen aptam esse, dico.

p. 175. 6.] Pro Καλλιμάχοι repositi Κάμυλλοι.

Ibid. d. 9.] Aliam ex vet. cod. lectionem non habeo quam ἀποθεωραγίας, sed ex mea coniectura aliam afferō, ἀποθεωραγίας, de quo vocabulo differui in Thesaurō.

p. 176. e.] Repono αὐτῆς pro αὐτῆς.

p. 177. a. 2.] Legitur etiam ita, τῆ δὲ ἡ γυμνασίου ἔχουσα τὴ συμφορῶν.

Ibid. e. 5.] In superioribus editionibus habetur, ἀφύκτως ἡ γυμνασίου ἀπολεία.

p. 179. c. 8.] Repono κινδυνεύουσις pro κινδυνεύουσις.

p. 181. b. 5.] Legitur etiam οἱ δὲ κλέιστοι.

Ibid. c. 2.] Pro partic. ἀσπρεφομένων, in superioribus editionibus est ἀσπρεπομένων: in quodam autem vetusto codice est ἀσπρεπομένων.

Ibid. c. 5.] Pro πῶτις legitur etiam πῶτων: & in proxime sequente verū χαλαρῆς pro ζαλῆς.

Ibid. e. 1.] Magno hic errore antea αὐτῆς pro αἰετῆς siue αἰετῆς legebatur.

Ibid. e. 10.] Pro τῆς πολέμοις quidam codices habent Ἀνιόβου.

P. 182. b. 5.] Pro ἡλικίω repono ἡλικίη, alioqui verbum ἐχρήσαστο accusatiuo iungi dicendum esset. Neque enim hæc orationis forma, κατῆραφθὲ δυνάμιν πηλαγύτω ἡλικίω πρὸς οὐδὲνα ἐχρήσαστο, similis est illi, χροῖμα οἱ ἐχρὸ βιβλοῖς, & similibus.

Ibid. b. 9.] Post Ρωμαίων legitur in quibusdam ἐμβολόντες. Quod si quæ offendant ἐμβολόντες masculinū cū fœminino μωελάδες iunctum, & in ἐμβολόντες tantum putet, meminerit μωελάδες nomen esse collectivum, & in huiusmodi locis non πρὸς τὴν φωνὴν seu τὴν λέξιν, sed πρὸς τὴν σημασίαν respici. Sic apud Thucydidem legimus, lib. 4. pag. 144. meæ editionis, in fine, αἱ δὲ ἑβὲ Μεγαρέων σάσις φοβούμεναι, οἱ μὲν μὴ τοῖς φεζύουσι σφίσι ἐσαγαγόν, &c. nam & hic non αἱ sed οἱ cum σάσις iungitur. Sed possit etiam participio ἐμβολόντες & quouis alio carere ille Plutarchi locus, vt videlicet μέγα δῖος per appositionem dictum intelligatur, aut etiam οὐσα subudiat.

Pag. 186. d. 7.] Pro οἰόμενης legitur etiam οἰόμενος: quod reponendum censo.

P. 187. a. 9.) Stare non posse hanc lectionem ... manifestum est. Si ... reponatur, erit pro ... ita vertit, Iuuenis qui antecum Brutio rem adhibita sorore composuerat, Alter, Iuuenis quem sororis interuentu rem cum Brutiorum praefecto composuisse diximus.

p. 189. d. 5.) Debuit audacter ... in contextu reponere.

p. 190. b. 3.) Non dubito quin Plutarchus sicut ... ita etiam ... scripserit.

Ibid. f. 5.) In quibusdam cod. scriptum est ...

p. 191. d. 1.) Verba haec ... ex vet. cod. accesserunt.

Ibid. f. 3.) Vide an malis ... ut veteres quidam libri habent.

p. 192. b. 4.) Apud Aristoph. in Vespis (vbi extat hic locus) legitur ... non ... itidemq; apud Hermogenem nominatiuus ille, non hic accusatiuus habetur. Quod ad sensum tamen attinet, vtrouis modo scribamus, perinde est.

p. 195. c. 7.) Legitur etiam ...

p. 198. b. 2.) Post ... adiectum est ...

p. 199. b. 2.) Legitur etiam ...

p. 203. c. d.) Scribendum cenfeo ...

p. 205. b. 4.) Vide num scribendum sit vt a voce ... Mihi quidem certe magis placet: vt ... eodem modo dicatur quo ... Vfus est autem hoc composito Dinarchus teste Polluce: ex recentioribus autem Appianus, de quodam Menodoro qui rursus ad Pompeium ab Octauiio transferat.

p. 206. b. 1.) Non dubito quin ... legi debeat.

p. 207. b. 1.) Rectius scriberetur ...

Ibid. c. 9.) Vox ... qua hic sicut & apud Xenophontem habetur, in vocem mutanda est qua prima fronte nemini non videatur esse deprauata. Ea est ... cuius certe magna sunt in Aldina edit. vestigia, habet enim ... at vero Florentina, ... Vtram istarum editionum minus veram lectionem corrumpere dicas? Imo eam velut inter se partiti videntur, quia ... legendum sit, vt dixi: si modo puru & putu Laconis huius sermonem audire volumus. Vt autem tam audacter hac de re loquar, facit quod apud Eustathium me legere memini. Sciendum est (inquit) esse & verbum ... cuius imperatiuus sit ... apud Sophoclem, ex ... factus per synaeresin. Hinc autem & Doricum verbum ... vt ostendit dictum illud, ... Minus ... id est, ... Quinetiam alio in loco verbum istud ... pro Laconico agnoscit. Adeo vt iam de hac scriptura dubitare non possimus quin simul de huius tanti viri fide dubitemus. At vero illud ... quod & apud Xenoph. legi dixi, (Hellen. lib. 1. non procul ab initio) ex alicuius emendatione profectum esse credibile est cuius aures illo ... offenderentur. Vt porro obiter & reliqua verba huius epistolii, vere Laconici, (id est, verum vtroque modo Laconismum habeatis) examinentur, malim etiam ... vt & apud Xenoph. legitur. An autem ... in ... mutandum sit, quod ambae illae editiones habent, Aldina & Florentina, pronuntiare in praesentia non possum: sed interpunctionem quam eadem habent post ... merito in hac nostra fuisse sublatam dico: vt ... siue ... cum sequentibus iungatur, sicut apud Xenophontem. Verum libet & de interpretatione illorum verborum ... aliquid dicere. Mihi enim ... vel potius ... hoc loquendi genus videtur, ... Hoc vnus interpretum ita vertit, Effluxerunt praeclearae res: alter breuius, Actum est. At ego valde quidem verbum hoc Actum est, probo: sed aliquid addendum fuisse dico. Videat igitur lector an non potius hoc (aut certe simili) modo interpretari hunc locum oporteat, Actum est de rebus prosperis, vel de prospera fortuna. Aut ita, Pessum eunt res nostrae. Sub hoc enim loquendi genere Pessum eunt, mutatio status rerum ... comprehendendi fortasse possit.

209. f. 4.) Ex vet. codic. repositum fuit ... pro ...

p. 210. c. 10.) Scribendum arbitror ...

p. 211. a. 2.) In aliis editionibus deest ...

213. f. 1.) Habent cum ab editionibus quae hanc praecesserunt, tum vero Aldina & Florentina, ... vel ... Nam & in ipsius vita legitur hoc nomen in vetust. codicibus, absque ... locis, atque adeo error hic scripturam illam ostendere videtur: quum facilius fuerit lapsus ex ... quam ex ... Neque tamen illam sine v

scripturam huic praefero. sed hoc tantum addo, quod huic Plutarchi loco contigit idem alii eiusdem contigisse. Siquidem in opusculo quod ... scripsit, legitur itidem ... pro ... vel ... & quidem in Aldina etiam editione. Ita enim ibi legitur, pag. 518. ... vbi etiam ... perperam scribi vides.

p. 217. c. 10.) Satis fortasse esset particulam ... hinc abesse.

p. 220. a. 1.) Confecta orationis ... postulat ... ut cohaerent haec cum praecedentibus, ... Illam tamen scripturam Plutarchi esse puto.

Ibid. c. 5.) Hic ... pro ... perperam scriptum esse puto, sicut alibi ...

p. 221. d.) Deest infinitiuis ... in aliis editionibus.

Ibid. f. 5.) Verba haec ... desunt itidem in illis.

p. 223. f. 4.) Antea legebatur ... pro ... quem erorem librarii apud Galenum itidem commisisse comperiuntur.

p. 224. a. 4.) In aliis edit. ista prioribus legitur ... sine genitiuo ... sed recte additum hunc fuisse ex vet. codicibus, ostendunt cum alii huius ipsius operis loci, tum vero hic in Poplicola, ...

Ibid. c. 4.) Pro ... legitur etiam ...

Ibid. d. 10.) Lego cum vet. cod. ...

p. 227. c. 5.) Deesse ... post ... an potius locum hunc ex his esse quorum antea mentionem feci (in quibus videlicet oratio absque particula inchoatur) dicemus?

P. 228. a. 9.) Nemo dubitauerit (vt opinor) quin datiuus ... in locum genitiui ... substituendus sit. Vt autem obiter & de loci huius interpretatione lectorem moneam, vnus interpretum vocem ... male, alter bene reddidit. Vnus enim ita hunc locum vertit, Quippe per hostium castra ducti conuenerunt sedentem in caetu & cum fastu intolerabili. Alter autem hoc modo, Ducti enim per castra hostium, inuenerunt eum animo conturbato & horrenda cum seueritate inter primores Volsorum sedentem. Hunc certe verba illa ... recte interpretatum esse dico. ... enim hic non de caetu sed de animo quem cura & solitudines conturbant, minimeque tranquillum esse sinunt, vsurpatur. Conuenit autem huius vocabuli interpretationi participium Conturbatus, quum Cicero duo haec Tristis & Conturbatus, alicubi copulet. Quod si caetum vel turbam significare hac voce Plutarchus voluisset, non dixisset, ... sed ... Verum quod ad alteram illam nominis ... significationem attinet, hac quidem rariorem esse fateor, non adeo tamen vt Dionysius Halicarnassensis inter Thucydidis idiomata hunc quoque vocabuli istius usum numerare debuerit. Recensens enim masculinorum & femininorum nominum neutrorumque ... vt eius verbis ... itidemque ... Atqui apud Euripidem quoque & Sophoclem ... pro ... nec non apud Isocratem & Demosthenem habemus. Hic enim in sua ... oratione dixit, ... pro ... ne ipse quidem Dionysius inficiari audeat. Sed eum alibi quoque falso quaedam in Thucydide, (vnus certe scriptis perlibenter obtrecebatur) tanquam nimio ... studio ab eo in sermonem Graecum inuecta, reprobenda animaduerti. Iam vero quod ad significationem attinet, quamuis Plutarchus dixerit & ipse ... paulo tamen aliam illi voci significationem tribuit quam Demosthenes (vt de ceteris taceam) in illo quem modo protuli ex eius ... oratione loco. Neque enim dubium est quin molestiam & taedium eo nomine declarare voluerit. Eodemque apud Thucydidem modo ... accipi videtur pro molestum esse, seu taedium. verum sicut in illo Plutarchi loco vnus ex interpretibus posterioribus (de his enim loquor, quod priores mihi me digni censendi sunt qui eodem loco habeantur) male interpretatum esse vocem ... docui, sic apud ipsam Thucydidem in eius interpretatione errasse Vallam sciendum est. Quum enim ita loquatur Thucydides vel Atheniensium legatus apud Thucydidem, ... Valla haec ita interpretatur, At gesta bello Medico, & quaecunque ipsi nouistis, et si propter vulgus magis sunt assidue praedicanda, tamen commemorari necesse est. Vbi etiam pro genitiuo

ὄχλον cum accusatiuum ὄχλον legere videmus. Atqui δι' ὄχλου recte legitur, nec aliud est δι' ὄχλου ἔσαι quam ὄχλησά ἔσαι adeoque sensus illorum verborum est hic, (vt etiam admonui in iis quæ margini illius editionis circa hunc locum adscripsi) Et si molesta vobis & odiosa erunt, quod ea subinde allegemus, vel proferamus. Quidam tamen (vt ibidem docui) aliter verba illa interpretanda putauerunt, nimirum ita, Tamen si vobis obfutura sunt. Sed ego tertiæ huius significationis (de iis loquor quas habet quum pro ὄχλησις ponitur) exemplum desidero: nec alia de causa excogitatum esse puto quam quod alioqui datius ille περιβαλλομένοις negotium faceret. quum dicendum potius fuisset (accipiendo δι' ὄχλου ἔσαι pro ὄχλησά ἔσαι, Molesta erunt, Tædio erunt, Molestiam & tædium afferent) ἡμῶν αἰεὶ περιβαλλομένων, vel ὅσα τὸ αἰεὶ περιβαλλομένοις. verum Thucydidem loqui cogitandum est, apud quem alios casuum pro casibus vsus non minus κεινὸς πορπείης habemus. Sed vereor ne hunc de vocabulo ὄχλο. sermonem longius quam statuissem producat, interim ὄχλησά: lectori fiam.

Ibid. c. 6.) Hic πάντα esse plur. neutrius generis, ex Thucydide apparet: vnde Plutarchus hoc loquendi genus (sicut & alia pleraque) mutuatus est.

Ibid. f. 2.) Fortasse γινώσκων cum his verbis ἐκ οὐρανὸν ἀδειάσαι iungi debet.

p. 231. d. 5.) Legendum potius existimo μόνῃς.

p. 232. a. 4.) Rectius fortasse scribetur ἀπίστῃ in dandi casu.

p. 233. f. 5.) Pro οὐδὲν scribendum puto οὐδένα. Sic supra pro μηδὲν legendum videri μηδένα admonui.

p. 234. b. 4.) Deprauatus est hic locus in editionibus quæ hanc præcesserunt. Aldina enim habet, οὐτ' ἐγγυθεῖς: Florentina autem (vt cæteras omittam) οὐτ' ἐγγυθεῖς. Atqui nemo mihi negare possit quin vera lectio sit οὐτ' ἐγγυθεῖς: ab ea nimirum verbi πέφυκα significatione metaphorica qua dicitur aliquis esse ἀπυθός, qui rigidus est seu rigide in sua sententia persistat: cuius animus videlicet nullis precibus emolliari & flexi potest, atque à proposito dimoueri. adeo vt πέφυκα in huiusmodi locis id sit quod ipse pag. 434. vocat κατὰ κλῆρον & σιωπῆσιν πῶς ἴσθῃσιν. vbi perperam κατέκλεισε pro κατέκλεισε superiores editiones habent. Nemini autem mirum esse debet si talia menda à conferentibus inter se exemplaria plerumque non animaduertuntur, quum nostra pronuntiatio vnam scripturam ab altera non discernat. Cæterum videndum est an pro αἰσίου (quod tamen ferri potest) scribendum sit αἰσίου.

Ibid. c. 6.] Verba hæc, πηδῶν κατὰ δέξιν vtrique interpunctionis nota inclusi, ne πηδῶν πασι cum πηδῶν iungeretur. Quod autem attinet ad verbum ἐθροάπει, significatio eius minime intellecta fuit, quam ad Tissaphernem relatum fuerit: perinde quasi dicatur Alcibiades illum θροάπειν: Plutarcho contra significare volente ἐθροάπειν μὴ θροάπειν, id est, τὸ μὴ θροάπειν. Quem verbi θροάπειν vsus multo minus frequentem altero esse fateor, sed cuius tamen apud hunc ipsum scriptorem exempla non desunt. Ac necui nouus hic verbi illius vsus videatur, apud Thucydidem extare sciendum est. Legitur enim lib. 6. pag. 217. mea editionis, θροάπειντες τὸ, πὲρ ὧν τοῖς οὐ τῆ Σικελίᾳ θροάπειντες πὲρ ὧν τοῖς οὐ τῆ Σικελίᾳ θροάπειντες πὲρ ὧν τοῖς οὐ τῆ Σικελίᾳ θροάπειντες. Est autem θροάπειν πρὸς τὸ μὴ γίνεσθαι, Operam do ne hoc fiat. Proprie tamen non sonat simpliciter Operam do, sed Aliquem obseruando seu demerendo operam do vt &c. quæ expositio loco Plutarchi valde conuenit. Neque vero præcedente duntaxat negatiua particula in finitiuo iungitur, sed absque illa etiam. Interdum infinitiu quoque locum obtinet subiunctiuus præfixo aduerbio ὅπως. vt lib. 1. pag. 7. καὶ οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι οὐχ ἄποπλεῖς ἔχοντες φόρον πρὸς ἑμμάχοις ἠγούσιν, κατ' ὀλιγαρχίαν δὲ σφίσι αὐτοῖς μόνον ὀλιγαρχίαν ἔπαινε πολιτεύσασιν θροάπειντες. vbi scholiastes hunc verbi θροάπειν vsus non intelligens, perperam cum accusatiuo ἑμμάχους iungit, repetito ex proxime præcedente versu: sicut ibi perperam eundem accusatiuum cum ἠγούσιν iungit, antiptosis esse tradens.

p. 237. d. 7.] De vsu quem hic particula ἐπεὶ habet, lege quæ initio harum annotationum scripsi.

p. 238. c. 6.] Quidam vet. cod. non habent καὶ ψόρον: quos lubenter sequor. Contra vero paulo post addunt αἰεὶ ὄικα post οὐ μόνον.

Ibid. e. 6.] In præcedentibus editionibus legitur αἰεὶ περικρινάτο, quod vel pro αἰεὶ περικρινάτο (vt hic habet) vel pro αἰεὶ περικρινάτο scriptum dici potest.

p. 240. b. 6.] Rectius scribetur ἐμμενῶν.
p. 244. a. 5.] Malim αἰεὶ πῆδησεν.
p. 248. a. 4. Em.] Legitur etiam θροάπειν, quod malo.
p. 252. a. 3.] In præced. editionibus legitur σιωπῆσιν: quod stare non potest, sed mutandum fortasse fuerit in σιωπῆσιν potius quam in σιωπῆσιν.

p. 253. c. 6.] Scribendum potius ὑφ' ἑαυτοῦ.

p. 255. c. 5.] Rectius sequentibus videtur iungi ἡδῆ.

p. 256. f. 4.] Pro κινήσων repono κίνημα ἦν, item ἡμῶν, pro γινόμενων. & ὡς ἰβητῶν præcedentibus potius iungo.

p. 263. c. 7.] Accusatiuus hic ὑποβολῆς repositus fuit pro accusatiuo ὄικα. Sic autem sæpe apud historicos legimus καταβολῆσιν τῶν ὑποβολῶν.

p. 269. d.] Scribendum potius αὐτῶν.

p. 275. e. 10.] Ita vet. cod. non ἐμμενῶν, vt in vulg. edit. pag. 277. e. 9.] Merito suspectus hic locus fuerit, tanquam non ita scriptus à Plutarcho: quum pro ἱταμῶς videatur potius scripturus fuisse nomen proprium eius de quo verba facit. Neque enim Græcis mos est ita scribere, ὁ γ' οὐκ (vel ὁ γ' οὐκ) παρ' Ἀνθρώπων ἡμῶν θροάπειν, φαῦλος δὲ &c. vel ὁ γ' οὐκ παρ' Ἀνθρώπων ἡμῶν, πολυμῶν &c. sed potius nomen proprium ponitur, deinde epithetum additur, hoc modo, ὁ γ' οὐκ παρ' Ἀνθρώπων ἡμῶν Ἰταμῶν, θροάπειν μὲν, φαῦλος δὲ &c. Hoc autem facit vt pro Ἰταμῶς scribendum videri queat Ἰταμῶς, retracto in primam syllabam accentu, vt videlicet sit nomen proprium: aut certe dicendum ante ἱταμῶς deesse nomen eius de quo ista narrantur, & post ἱταμῶς desiderari particulam μὲν.

p. 279. c. 9.) Post τῆ Δία aut post πύθω addendum censeo ἔφην, nisi quis sub participio διέξας subaudiri posse existimet. Sed huius subauditionis exemplum desiderauerim.

p. 281. a. 1.) Pro ἦ scribendum fuerit ἦν. aut expungenda particula αἰε. talem enim eius pleonasmum ex linguæ Græcæ consuetudine nequaquam esse puto.

Ibid. f. 3.) Refertur & alibi à Plutarcho hæc historia, nimirum in libello De Socratis dæmonio, vbi dicit, ἐπιφανῆ κακὰ ὀδοῦ, κακὰ δὲ ἐπὶ ἀνδράσιν.

p. 282. e. 3.] Deesse copulam καὶ manifestum est: sed hanc potius ante hæc verba ὅν τῆ πόλει quam post, esse ponendam censeo.

p. 283. e. 10. Rectius fortasse scribetur αὐτῶν.

p. 286. c. 3.) Repone κατ' αὐτοῖς.

Ibid. c. 9.] In superioribus editionibus perperam scriptum est διεξίνασι. Post διεξίνασι autem nihil deesse puto, sed subaudiendum relinqui accusatiuum ὀδόν, ideoque mendo hunc locum carere arbitror.

p. 289. c. 8.] Vereor ne genitiuus hic φωνῆς erroris occasionem præbuerit, id est faciendi συμφωνήσας ex συμφωνήσας. quod vocabulum significationem & huic loco aptam & huic scriptori vsitam habet.

p. 293. b. 1.) Addo καὶ ante τὸ μὲν πρῶτον.

Ibid. c. 10. Antea legebatur, τοσαύτη δὲ πρὸς τοῖς ὑπὸ κείνῳ ὄντων μὴ πρὸς ἀποστασίν ἔχει καὶ χαρὰν τῷ μέλλοντι.

p. 299. e. 3.) Scribendum Πικνηίδος, sequendo Latinam scripturam.

p. 300. a. 2.) Rectius ἦν παπέων, vt paulo post.

Ibid. b. 1.) Post μεμειδῶσιν participium ἔχον vel aliud quodpiam desiderari puto.

Ibid. b. 8.] Pro ἐλλείματος scribitur etiam ἐγκλήματος.

Ibid. c. 6.] Μινουκίου scribe, vt alibi.

p. 301. a. 1.) Pro ὀλίγισον non dubito quin reponi debeat ὀλίγισον.

Ibid. c. 2.) Non videtur πᾶσι locum habere hic posse, ideoque in πᾶσι esse mutandum.

Ibid. f. 5.] Non εὐκείνου, sed εὐκταίου præcedentes editiones habent, Aldina saltem & Florentina. sed illa lectio ex vet. cod. pro hac reposita fuit. Vnus interpretum vertit, Quercus votiuæ, alter, Quercus eximia. Ego autem in εὐκταίου nos ad veram quidem lectionem propius accedere, sed nondum veram lectionem habere puto. eam enim esse εὐκείνου, arbitror, & εὐκταίου δρῦν esse quod Virgilius sifile robur appellauit, sicut Homerus εὐκταίου κέδρον dixit.

p. 302. a. 9.] Manifestus est in voce ἀγῶνος error pro αἰώνος: licet Aldina quoque & Florentina editiones hanc, non illam, scripturam habeant.

Ibid. b. 4.] In quibusdam exemp. legitur ὀπίμης pro ὀπίμης.

enim in istis totus hic locus scriptus est, καλεῖται δὲ ὁ μὲν δεῦρος ὀπιμῖος πὶ καὶ φερέτειος ζυῖος. Quam lectionem ambabus manibus amplector: quoniam ut cognominis Pheretrius hic ratio redditur, sic statim post cognominis Opimius. Sed pro ὀπιμῖα proponendum ibi fuerit ὀπίμια: quum opima spolia, non opimia, dici à Latinis notissimum sit. Quineriam apud Dionem ὀπιμῖα, non ὀπίμια, scriptum est lib. 4. pag. 159. editionis patris mei. Erat autem & pro φερέει (id est Ferire) perperam scriptum φερέν in præced. editionibus: sed tum ex veterum codicum autoritate, tum ex collatione cum alio ipsius loco repositum illud fuit. Locus ille est in Romulo, πὶ δὲ πρὸς ἡμῶν, φερέει Ρωμαῖοι καλοδοῖ. Possent tamen talia ac deberent etiam fortasse vel ex sola Latina lingua peritia emendari.

Ibid. f. 3. Interpunge non post μαρκελλον, sed post κατῆφουρον: quod verbum ex vet. cod. adiectum fuit.

P. 305. e. 4. Pro αλογον scriptum est etiam αἰάλωτον.

Ibid. f. 1. Rectius fortasse scribetur καὶ βασιλευσιν.

P. 306. e. 1. Scribendum potius αὐτοῖς.

P. 307. d. 1. Non dubito quin omissa sit præpositio εἰς ante ὀκίνα.

Ibid. f. 5. Vel ἦρει vel potius ἔλιν legendum videtur.

P. 308. d. 3. Malim ἀκων καὶ βία εἰς.

P. 309. e. 10. Reponi debuit ἰκαπε, pro ἰκέτης.

Ibid. f. 4. Recte hic Εγγύεις pro Εγγύεις repositum fuit: vt pag. proxime præcedente legitur Εγγύων. accedit enim Stephanus i testimonium.

P. 310. b. 8. Vt χέειν pro χέεισιν scriptum fuit, ita fortasse ἠδοναῖς pro ἠδοναῖς scribi debuit: sed lectio illa χέειν ex vet. cod. annotata erat, non item hæc ἠδοναῖς. Participium autem κοσμήσας ex iisdem additum fuit.

Ibid. f. 4. Copulam καὶ omiffam esse puto inter βία & πόλεμοι, sic in aliis plerisque locis eam desiderari videmus: ex quibus vnus huic similis est, pag. 562. ἀκων βία εἰσδύει, pro ἀκων καὶ βία εἰσδύει.

Ibid. f. 5. In Ald. & Flor. ἀνομάζειται: quod inter ὀνομάζειται & ἀνομάζειται ambiguum est.

P. 312. d. 7. Scribendum potius πλοῦτον ἔχων, vt sit pro eo quod composita voce dicitur πλοῦτον ἔχων: respondetque ei quod dicitur Anoir l'amañage. Paulo post autem quidam cod. habent, πὸν ἰπρον ἔχρον ἰπρον ἔχρον ἰπρον ἔχρον.

P. 313. d. 8. Legitur etiam ἠπυμέναι pro ἠπυμῆναι.

P. 315. c. 10. Non ἀρχῆς sed μάχης in quibusdam vet. cod. legitur: quam lectionem alteri antepono.

Ibid. d. 5. Scribo παρῆξελθῆν.

P. 316. c. 1. Οὗτος] Pro ἀσπρῆ legitur etiam ἀσπρῆ, sed illud seruandum esse cenleo, vt pote elegantissimam metaphoram habens, & hoc etiam includens quum ἀσπρῆ Ρώμης, exponi possit ἀσπρῆ λαμπερότατος καὶ ὀρθότατος. In tertio versu pro ἰπρον ἔχρον scriptam est etiam ἰπρον ἔχρον, eodem sensu.

Ibid. f. 5. Hunc locum ita scribendum esse puto, ἠδοναῖς μὲν τοῖς Πελοποννησίοις καὶ Τηγύρας &c.

P. 317. d. 2. Legitur etiam αἰπὸς παρῆξελθῆν, eodem sensu: sed hoc magis vñtatam est. Legitur item μεταβαλῶν, quod etiam rectius scribitur quam μεταβαλῶν.

P. 318. c. 9. Legitur etiam πρὸ δὲ δῆμων, quam lectionem minime reiciendam esse docui antea.

Ibid. d. 6. Scriptum est & ἡγορέων pro λεγόμενον.

Ibid. c. 2. Pro δὲ ὄγκον in quibusdam scriptum est δὲ ὄγκους ὄγκον, vt hæc mea editio habet.

P. 319. a. 4. Pro Περσικῶν legitur etiam Μηδικῶν: sicut alibi Μηδικῶν πολεμῶν dici videmus: & quidem in hac ipsa vita etiam. Attici quidem certe scriptores Μηδικὰ potius quam Περσικὰ vocabant. Cæterum & pro τελευτή quædam exemplaria habent ἀρχή.

Ibid. b. 2. Pro λόγου legitur etiam πλοῦτου: sed lectio illa magis mihi placet.

Ibid. f. 4. Pro χέειν repositum παρῆξελθῆν ex vet. cod.

P. 320. a. 5. Rectius fortasse interpingeret post ὅν πασιν quæ post οὐκ εἶναι: vt ὅν πασιν iungatur cum κρατεῖν.

Ibid. d. 5. Vocabulum καλον ex vet. cod. additum fuit. Posfit tamen & altera lectio ferri, memini enim me alicubi obseruasse subauditum hoc adiectiuum cum hoc aut huiusmodi verbo eandem constructionem habente: sicut in nostrate sermone id subaudire familiare nobis est, in eodem loquendi genere. Legitur alioqui & infra idem verbum cum eodem nomine, pag. 591. καὶ πυδομένου μήτῃ κραικὸν αὐτῶν Ἀγῆς εἰδῆς πεποικῶν. Vbi etiam animaduertendum obiter poni datiuum, quum hic sit accusatiuus. sed pro αὐτῶν vet. codices habent αὐτῶν. ac certe hoc potius quam illo modo Græci loquuntur.

321. b. 8. Inuenitur & ita scriptus hic locus χέειν γδ ἔχων ἔκαστος πὶ παρῆξελθῆν ἀρχῆν. Cuius lectionis posteriorem duntaxat partem probō, quæ videlicet παρῆξελθῆν habet. Conuenit enim cum illis præcedentibus verbis, καὶ παρῆξελθῆν ἕκαστος στρατηγὸν πὶ κράτος ἔχοντος.

Ibid. c. 6. Pro ἀποβιαζόμενος scriptum est etiam ἀποβιαζόμενος.

P. 322. c. 7. In quibusdam codicibus legitur, ἤχθιτο τῆ ὀνομασία δόξαν ὑπὲρ τοῖς πολλοῖς ἔχουσαν.

Ibid. e. 10. Pro γαίλατος legitur etiam φέροντος.

P. 323. a. 2. In vet. cod. αὐτῶν, non αὐτῶν. quæ scripturæ diuersitas nihil ad sensum facit, sed hoc potius quam illo modo Græci loquuntur, vt modo dixi.

P. 325. a. 10. Legitur etiam Κιμωνίδης pro Μυρανίδης, sed Μυρανίδου in aliis etiam huius vitæ locis fit mentio.

P. 326. a. 9. Inuertuntur hæc in quibusdam codicibus, habent enim Ἀθηναῖοι δὲ Τηγάται, atque ita esse legendum, ex sequentibus etiam apparet.

Ibid. b. 4. Pro ἐγγύεις in vet. codicibus legitur συγγενείας, quamuis autem prima fronte lectio quam mea editio habet (sicut & præcedentes) anteferenda esse videatur, defendi tamen & altera potest, si συγγενείας intelligatur quæ Tegeatis erat cum Lacedæmoniis.

P. 330. a. 3. Hæc verba καὶ τὰς ἀσπίδας παρῆξελθῆν καὶ συμπλεκόμενοι, ex vet. codicibus inserui.

Ibid. c. 2. Pro ἀείμνητος legitur etiam Διάμνητος.

P. 335. d. 9. Post δῆμων quædam exemplaria habent πρὸ φλώ.

Pag. 337. a. 2. Pro Μαρκίου in vet. codicibus scriptum est Μαρίου, itidemque infra pag. 623. Μαρίον pro Μάρκον.

Ibid. c. 1. Inuenitur & alia lectio, videlicet, συμποροῦν δὲ τῷ ἰπρὸ καὶ τῷ σωματι παρῆξελθῆν. Hanc autem sequendo, referentur & hæc ad τὸν ἠδοναῖ.

P. 338. b. 9. Pro δαπάνης legitur etiam διαπάνης.

Ibid. c. 6. Malo δὲ πρὸν ἑυπέλες, vt in vet. cod.

P. 339. a. 1. Antea legebatur non ἀγνοοῖς, sed ἀπνοοῖς.

Ibid. a. 8. Legitur etiam ἰπρὸ χροῦ, quod malo, vt pote conueniens cum voce γηραιαίαι, quæ subiungitur, Rectius autem scribetur σκυλασκηνάι.

Ibid. b. 2. Dux istæ voces ἀφέπεις, ἄν, perperam confusæ erant in vnam ἀφεθεῖσται, in præcedentibus editionibus.

Ibid. c. 10. Eadem pro ἡγορέων habent γαγγημένον.

P. 340. b. 1. Lectio quam habent præcedentes editiones πολιτίας pro πολυτελείας, nullo modo stare posse videtur.

Ibid. d. 2. Est & alia scriptura, πὶς δὲ πολλὰς ἀρχῆν ἀποδοῦζοντας.

Ibid. e. 10. Pro Μάρκον in vet. cod. scriptum est Μαρίον, vt supra quoque admonui.

P. 341. a. 4. Post μήτῃ πόδας habent quidam codices μήτῃ χῆρας: quæ verba non necesse videtur addere.

Ibid. a. 9. Vel παρῆξελθῆν vel παρῆξελθῆν scribendum fuerit.

P. 342. f. 2. Pro ἐπὶ πρὸ in quibusdam vet. codicibus scriptum est ἰπρὸ πρὸ.

P. 343. a. 8. In præcedentibus editionibus φαίνεσται, sed non dubium est quin φερέει germana sit lectio: id est Estare.

P. 344. c. 10. Participium δειλάσας in præced. editionibus non habetur. Hoc autem si non addatur, ex δειπύσας mutuari oportebit participium δειπλύσας. Verum quum sæpe verba ἔπι κοινῶς repeti videamus, diuersa hæc repetitio ab iis quæ vulgo receptæ sunt, fuerit.

P. 346. b. 2. Pro ἰοναχθῆναι legitur etiam παρῆξελθῆναι.

P. 347. b. 9. Legitur etiam Περικία βασιλικὰ παρῆξελθῆναι.

P. 350. b. 5. Scriptum est etiam, τὸ δὲ Σακράτης δειπλύσας. Et versus proxime sequente additum παρῆξελθῆν Μίνω post ἠδοναῖ. Quæ verba, vt huic loco maxime conuenientia, lubenter recipio: at Σακράτης pro Ἰσοκράτης, non item.

Ibid. c. 7. Pro τῷ βασιλείας quidam codices habent τῷ μεγάλου βασιλείας.

Ibid. e. 3. Merito quis scribendum hic diceret ἀποβαλῶν δὲ, nisi alii plerique loci huic similes apud hanc scriptorem, & quidem in hoc opere, essent vt antea quoque admonui.

P. 351. e. 2. Scriptum est in nonnullis εργασίας.

Ibid. c. 9. Legitur & ὀνητῆρως.

P. 352. c. 1. Malo σεβαστακῆσται vt vet. cod. habent.

Ibid. e. 2. Præcedentes editiones non κεκολασμένω habent sed κεκοσμένω. Illud participium quam hoc malo, sed copulam καὶ (quam etiam habent vet. cod.) illi præfigo, & interpunctionem post νήφουσαι expungo.

P. 355. a. 3. Scribendum puto ὄκα.

P. 356. c. 4. Quædam exempl. habent κλίαιδρος.

P. 361. e. 4. In quibusdam est *πῆξι* non *διῆξι*.
 P. 363. c. 3.) Legitur etiam *ἀλλό π κήμα*.
 P. 364. f. 5.) Plutarchum existimo scripsisse *κατὰ πρῶτον*.
 P. 368. c. 8.) Auferendam puto particulam *δὲ* post *ὀκόμεζεν*,
 & simul interpunctionem post *ὄραμένω*.
 P. 369. b. 9.) Magis placeret *ὁμοίως* quam *ὁμοίως*.
 P. 362. b. 2.) Verbum *συνεσιλθε*, licet necessarium, deside-
 ratur in præcedentibus editionibus.

Ibid. e. 9.) Legitur etiam *οἶα εἰς πρῶτον πρὸς μάχης*, &c. Sed hæc verba *εἰς πρῶτον* non valde huius loci sententiam iuuare videntur, quum sequatur verbum *παρορμῶν*.

P. 373. b. 7.) Hunc datiuum *ὀπλισμῶ* substitui in locum datiui *ὀπλισμῶν*. Illum certe comprobatur alterum verbale *ὀπλισις*, quod mox de eadem re dicitur.

P. 374. d. 10.) Quicumque vel mediocrem linguæ Græcæ cognitionem adeptus est, legendum hic esse *δὲ γένου*, mihi, vt opinor, assentietur.

P. 375. f. 2.) Mirum certe videri possit quod quum antea in simili loco ex eplaria vetera pro *ταῖς φυλάς* haberent *ταῖς φυλάδας*, hic contra lectionem illam *ταῖς φυλάς* & ipsa retineant. Locus autem cuius mentionem facio, extat in Philopœmenis vita, in principio. nam hæc quidem editio habet, *ταῖς μὲν φυλάδας κατήγαγε, ταῖς δὲ φυλάς κατήγαγε*. atque adeo lectio hæc veterum codicum, aliis qui sequuntur locis confirmatur: vbi legitur, *ὅπως ἐδόξασεν ταῖς Λακεδαιμονίων φυλάδας κατελθεῖν*. item *αὐτὸς κατήγαγε ταῖς φυλάδας*. Neque tamen *ταῖς φυλάς* reiici debere existimo.

P. 377. a. 6.) Accusatiuus *κακοσημένον* repositus fuit pro datiuo *κακοσημένω*, quem præcedentes editiones habent. Verum non casus duntaxat in casum mutandus, sed etiam vnum verbum in aliud: nimirum *κακοσημένον* in *κακομημένον*.

Ibid. c. 10.) Videri possit abundare particula *καί*.

Ibid. d. 4.) Scribendum puto *ὡς πέρ π*.

P. 379. c. 8.) Vel tolli debet, vel (quod mihi magis fit verisimile) scribendum est absque illis spiritibus & accentibus notis, vt *πρῶτον* significet: & intelligamus Plutarchum de primo libro historiarum Catonis loqui.

Ibid. e. 5.) Repositus fuit accusatiuus hic *ὀρισμῶν* pro accusatiuo *ὀρισμῶν*, quem præced. editiones habent. Nec dubium est quin reponendus fuerit. præsertim quum in Marci Catonis vita legatur itidem, *προκαλουμένου δὲ τοῦ Κάτωνος εἰς ὀρισμῶν*. Habetur autem & alio huius operis loco idem nomen pro altero positum. atque adeo retinuit lectionem illam vnus ex interpretibus quippe qui verterit, Sponsione Lucium prouocauit. Alter autem *ὀρισμῶν* legit, vt pote ita interpretans, Lucioque, si quid dictum falso putaret, iuramentum detulit.

P. 381. a. 3.) Pro *ἐπιπέθη* legitur etiam *ἐφόρῳσι*, eodem sensu. sed *ἐπιπέθη* metaphoricum est: ac videri possit id esse proprie quod Naso dixit Instare morientibus, hoc in versu, *At lapsus est cui præstant morientibus vrsi*.

P. 382. c. 5.) Repositum fuit *ὀπλισμῶν* pro *πολέμοις*.

P. 383. b. 9.) Legitur etiam *ὀπικαλουμένας*.

P. 387. b. 4.) Est & alia lectio, *καὶ θαυμαστὴς ἀρετῆς λόγον*.

P. 390. d. 6.) Pro *πολλῶν* quidam cod. habent *πολεμοποιῶν*, sed me huic lectioni non adstipulante.

P. 396. f. 4.) Scribendum puto, *πρὸς τὸ πρῶτον*. Dicitur autem *ὄρα πρὸς τοῦτο*, pro Intentus sum ad hoc. Quidam tamen absque præpositione dixisse Xenophontem tradunt, *ὄρα τὸ πρῶτον*. quæ lectio illam Plutarchi confirmaret, nisi ipsamet suspecta esset.

P. 401. b. 2. Non dubito quin Plutarchus *μνάμενος* scripserit: quod hic eleganti metaphora locum habet.

Ibid. e. 5.) Verba hæc, *ἔσται καὶ περικαρπῶν ἄλλος*, omnino esse d. prauata, nemo non videt. Contigit autem illis (sicut aliis plerisque) hæc deprauiatio ex eo quod sint *γλωσσηματικὰ*, nimirum ex Dorica dialecto sumpta. Quamuis autem veram lectionem plane coniectura assequutus mihi viderer, (& quidem aliquot ante hanc editionem annis) nihil immutandum esse censui: ne quod in aliis plerisque; plerunq; reprehendo, ipse committerem. Illa igitur lectio quam tibi hunc in locum resertuui, est hæc, *ἔσται καὶ πευ κάρρων ἄλλος*. id est, Te quoque præstantior alius quispiam existet. Quæ sententia quam huic loco sit apposita, nemo, vt opinor, primo aspectu non videat. Ad hanc autem coniecturam me velut deduxit vox *κάρρωνες* quæ in aliis duob. huiusce libri locis legitur. In Lycurgo enim refertur illud à pueris decantari solitum, *Ἄμμις δὲ γ' ἐσόμεθα πολλὰ κάρρωνες*. vbi & præcedentes editiones habent quidem recte scriptum *κάρρωνες*, sed male *πολλῶν* pro *πολλῶ*. Alter autem locus qui illam vocem habet, extat etiam in Lycur-

go, πολλοὺς δὲ ἄσδρας Λακεδαιμονίων ἐχθρῶν κάρρωνας. vbi rectius *πολλῶς* scriberetur, vt totus sermo esset Doricus Significari autem isto nomine quod Latini dicunt Præstantiores in his quoque duobus locis, nec aliud esse *κάρρωνες* quam quod reliqui dicunt *κρείττονες*, nemo est qui neget. Cæterum liber & alius cuiusdam erroris admonere qui hac in editione sublatus fuit, quum ex eadem origine esset ortus: nimirum ex eo quod vocabulum in quo commissus fuit peculiare vni ex Græcis dialectis esset. Is extat in Lycurgo vbi Demaratus, quum à quodam improbo homine intempestiuus interrogationibus obtunderetur, (legendum enim ibi *κώπροντος* potius quam *σκόπροντος*, vt in annot. docui) respondisse fertur *ὅτιν ἀομοιότατος*, id est, Qui tui est dissimillimus. Ita enim legendi elegantissima & *Λακωνικὴ* παρρησία conuenientissima est responsio: sed duæ istæ vocellæ *ὅ τιν* in vnam *ὄπ* conflata fuerant (vt in editionibus quæ meam præcedunt, videre est) ab iis qui *πὴν* Dorice dici pro *σὸν* ignorabant. Sed huius loci emendatio potuit & ex alio eiusdem scriptoris loco peti. nimirum ex opere quo βασιλείων καὶ στρατηγῶν apophthegmata recenset. licet non Demarato ibi, sed Agidi dictum illud tribuat. Imo vero non tam emendatio quæ coniectura emendatrix (vt ita dicam) inde peti potuit. ibi enim *ὄ τιν* scriptum est: vbi *τὴν*, quamuis lectorem ad verum loci sensum deducat, esse tamen corruptum arbitror. nam *τὴν* Doræ dicere, in nominandi casu, (adiuncta particula *υἱ* ad *τὴν*, vt in *ἐργῶν* adiungitur ad *ἐργῶν*) & ex grammaticis & ex Doricis scriptoribus discimus: at *τὴν* ab iisdem in dandi quoque casu usurpari, neque hi, neque illi nos docent, sed tantum *τὴν* & *τοῖ* ab illis dici pro *σὸν*. adeo vt vel *ὄ τιν* vel *ὄ τοῖ* reponendum hic quoque sit, Ad illum vero Lycurgi locum quod attinet, deprauiata lectio *ὄπ* ad *ὄ τιν* potius quam ad *ὄ τοῖ* nos deducit. Lubenter autem hæc lectori consideranda proposui, vt quanti momenti dialectorum etiam cognitio sit, & quantum adiumenti ad plerisque locos emendandos pariter & intelligendos afferre possit, perspiceret.

Ibid. d. 2.) In quibusdam cod. est *τορρονίσις*: sed hanc scripturam minime defendi posse existimo.

P. 403. a. 10.) Rectius fortasse scribatur *τοῦτον*.

P. 409. e. 7.) Aptius hæc interrogatiue leguntur: vel potius extra interrogationem non posse legi videntur, quamuis eius notam præcedentes edit. non habeant quas vnus interpretum sequutus est, ita vertens, Tu ergo bone vir relinquis nos, domumque ad petitionem consulatus contendis. non enim satis tibi erit collega hoc meo filio (erat is adhuc adolescentulus) consulatum gerere. Alter autem ita reddit, Tu verò cogitas, homo præclare, relicta nobis domum redire & petere consulatum. Satisne mature cum hoc meo filio consul fies, Vbi interrogatio quidem ponitur, sed sensus tamen minime representari videtur, nisi Satisne mature pro Nonne satis mature, accipiamus. Ego ita interpretatus fuissim, Quid? annon tibi satis erit, si eodem quo & meus hic filius tempore consul fias? Cæterum non *πῶν*, sed *πάλιν* prius legebatur ante *ἐπ' οἴκου*. Videndum autem an *δὲ* *ἐπ' οἴκου* dici possit subaudiendo infinitiuum, vt Latini dicunt Cogito domum, Cogito Romam, infinitiuum modi verbum subaudientes.

P. 410. a. 4.) Si scribatur *κνηέν*, conueniet cum *λήλαδα*.

Ibid. b. 7.) In quibusdam inter *αὐτοῦ δὲ* & *σπολέμοις* interiecta sunt duo hæc verba, *πύχνη σφαλέντας*.

P. 414. a. 6.) Ex *ὄ δὲ* faciendum puto *ὄ δὲ*, iungendo cum *πρὸς τὰς*, & interpungendo post *εἰς πρῶτον*.

Ibid. d. 7.) Magno, sed manifesto, errore scriptum erat antea *θριάμβοις* pro *θριάμβοις*.

Ibid. e. 7. Pro *ἐλευθερίας* legitur etiam *ἱππίας*.

P. 415. f. 4.) Scribe potius *Σεξήποις*, quum ad Latinorum scriptorum auctoritatem etiam quorundam exemplarium testimonium accedat.

P. 417. c. 3.) Antea legebatur *αὐτὸς ἐξ ἴσου δὲ γερνίζεσθαι τοῖς Ρωμαίοις*.

P. 420. d. 3.) Quidam codices habent *τ γέρονε* post *νίκη*. sed verbi subauditio huic loco aptior esse videtur.

P. 424. a. 2.) In quibusdam vet. particula *μη* præfixa est accusatiuo *πλείονας*, & pro *ἄλλοις* habetur *ἄλλων*. sed ego ne ex hac quidem lectione, nisi adimatur, aptum elici posse sensum existimo. Vnus interpretum ita vertit, Vel quod ea re crederet fore vt plures alii domum suam celebrarent. Alter hoc modo, Sive ratus fore vt eo plures alii limina ipsius frequentarent. At ego puto hanc esse Plutarchi mentem Sive hoc in causa esse existimans cur non plures aliorum quam ipsius limina frequentarent. Vt autem hanc sententiam ex loco illo eliciamus, sequenda quidem erit vet. cod. lectio, sed ei addenda particula *ἢ* ante *αὐτῶν*: vt ita scribatur

ὅτι τὸ αἴτιον οὐρανός ἐστι τοῦ μὴ πλείονος ἄλλου ὅτι δύναμις ἢ αὐτὸ φοι-
τᾷν.

P. 426. b. 5. Legitur etiam περικλυδωνίζμενον.

Ibid. d. 5. Multo rectius περὶ ἀποκρίμενον legitur quam ἀποκρίμα-
νε v. vt in præcedentibus editionibus habetur. Vel potius ne
fieri quidem istud potest: quum genitiui τῆς πελευταίας ἐλπίδος
alio quam ad præpositionem περὶ ferri nequeant.

Ibid. f. 5. Puto ἡναεῖα perperam conflatum esse ex ἡναεῖα,
præsertim quum aliquanto post nomen istud habeamus.

P. 428. c. 4. Pro ὀπτακίον legitur etiam παλισκίον. antea autem
legebatur & ὀπτακίον.

P. 430. f. 2. Post ἦ in quibusdam exempl. est participium
λέγων, sed minime necessarium est, quum εἰρωνεύετο significare
possit εἰρωνεύμενος ἔλεγε. Paulo post legitur in quibusdam Ὀρ-
τάους pro Βαρδισίου. Eodemque modo pag. 432. a. 3. vbi scri-
ptum est, ἢ ἢ καλυμμένων Βαρδισίων ἀσέλγηνα, iidem illi codices
habent Ὀρτάους.

P. 432. c. 1. Pro ἰσβαλὸς legitur etiam πμηπκός.

P. 434. f. 2. Existimo φορπηκὰ in φορπηκὰ esse mutatum, noua
quædam & minime permissa syncope. Alioqui φορπηκὰ tolera-
bilis esset quam φορπηκὰ.

P. 441. b. 7. Pro οἰκείον π inuenitur scriptum ἰκείον π, nec non
καπνόν pro καπνί. Illud οἰκείον π mihi reponendum videtur, at de
καπνόν adhuc ἐπιχω: nisi pro καπνίον esse dicamus. Vnus inter-
pretum vertit, De nauium numero quicquid statuere videbitur,
id facitote. Alter, Quod de nauium numero statutum
fuerit, id facite.

Ibid. e. 5. Expungendum censeo articulum πν.

P. 445. f. 2. Particula π post ὅδε, sicut aliis plerisque locis,
pro γε posita est.

P. 448. b. 5. Repono σιυύφανιν.

P. 449. a. 4. Pro ὁμοίως non dubito quin legi debeat ὁμοίως.

P. 452. c. 3. Ante εἰς λιβύλω expungenda interpunctio, &
Γουγύρτα potius legendum quam Γουγύρταν.

P. 454. a. 7. Scribo Καπιτωλίω.

P. 451. c. 5. Rectius fortasse scriberetur ὀπλοίπης, quod di-
ctum sit pro ὀπλοίπης.

457. b. 1. Reponendum censeo εἰσπῆ.

P. 457. c. 1. Mutandum videtur ὄρη in ὄρη.

P. 459. b. 4. Scribendam videtur βίλπον εἰς.

Ibid. d. 10. Pro καὶ ἀρετῆ legendum puto βία τὸ περὶ τὴν μάλ-
λον ἢ ἀρετῆ κτώμενοι: aut certe βία τὸ περὶ τὴν, ἢ ἀρετῆ κτώμε-
νοι.

P. 463. c. 6. Aut τὸ Ἰταλίνων scribendum, aut de hoc loco
idem quod & de aliis quibusdam dixi antea, est dicendum.

P. 467. d. 6. Aut mutari debet ἡπόρηκας in ἡπόρηκεν, aut mu-
tatam esse orationis formam putandum est, nimirum ἀπὸ τῆ
διηγηματικῆ εἰς τὴν μιμητικὴν, vt sic interdum.

P. 468. a. 6. Hi nominatiui οἰκιστῶν & περὶ ἑρχόμενοι in accusa-
tios mutandi esse videntur: nisi aliquid deesse dicamus.

P. 471. b. 8. Repono φασί.

P. 473. b. 6. Vox Μάγνη ex μανίς detorta esse videtur, aut
Μαεῖα, & occasionem eitori præbuisse accusatiuus præcedens
Μάγνη.

P. 477. a. 2. Hæc verba, εἰς ἕνα ἦν φίλων, iungenda potius
sequentibus.

P. 479. c. 3. Pro πολυτρόποις legitur etiam φιλαστροφίαις.

P. 480. d. 6. Obserua hic non iam τὸν δῆμον, sed ἦν δῆμων scri-
ptum esse: de qua scriptura dixi antea.

P. 481. e. 8. Scribendum pu: ο ἀνήγε περὶ παρὶ μέγιστας.

P. 487. d. 5. Rectius fortasse χρυσεία.

P. 492. c. 8. Pro λαμβάνων repositum fuit λαμβάνων. quæ e-
mendatio maioris momenti est quam prima fronte videatur:
quum errorem hunc non animaduertens vnus interpretum,
participium illud λαμβάνων masculini generis ad Lucillum re-
tulerit, (ita vertens, Et propter varios in bello usus subinde
eum aliis atque aliis rebus Sylla præfecit) quum λαμβάνων scri-
bi debeat, & ad vocem νόμισμα referri.

P. 493. d. 10. Reposui ex vet. cod. αἰετῆας pro δυναστῆας.
Quum autem mendum & hic esset, περὶ Ὀρχομενῶν καὶ Χαρδῶ-
ναιαν, possetque accusatiuus in datiuum mutari, vt à præposi-
tione περὶ regeretur, sicut & Ὀρχομενῶν, malui περὶ Χαρδῶναιαν
scribere, vt legitur supra.

P. 495. d. 10. Vide num potius legendum sit ἀμφισβηθῶ-
τος.

P. 496. b. 4. Non χρυσοφόροις, sed χρυσοφόροις Plutarchum scri-
psisse suspicor.

P. 498. a. 10. Quid si ἀρκτείν pro ἀκρίτου legamus?

P. 507. b. 9. Pro πολυκῶν legitur in quibusdam πολυκῶν.

Ibid. c. 1. Scriptum fuisse puto non ἐλάπης, sed ἐκ ἐλάπης.

Neque enim illo, sed hoc modo solent historici loqui.

P. 515. c. 5. Hunc locum ita fuisse ab autore scriptum, ne-
mo mihi persuaserit. Vnus tamen interpretum lectionem
quæ hic (sicut & in aliis editionibus) habetur, sequutus est:
ita interpretans, Quorum ergo attinet nos nullum militiæ
finem facere? quin nos quod reliquum est corporum animo-
rumque, ei referuamus duci cui nullum pulchrius decus esse
videtur quam dicere milites? Sed non satis hæc duo inter se
conueniunt, velle militiæ finem facere, & tamen de sequen-
do quopiam alio duce cogitare. Quare non dubito quin pro
ἐδὲ scribendum sit, & à Plutarcho ipso scriptum fuerit, εἰ δὲ
Cui meæ coniecturæ alterum interpretem assentiri comperi,
ita reddentem hunc locum, Si igitur perpetuo est militan-
dum, nonne tali duci, cui pulcherrimum videtur ornamen-
tum militum opulentia, quod reliquum est corporis & ani-
mæ, referuabimus?

P. 521. e. 10. Pro μιᾶ quod posteriore loco legitur, credide-
rim reponendum esse ἀμα. At hæc verba περὶ δόξω νίκας in vā
nam vocem confluenda esse puto, vt veram lectionem habe-
amus, & quidem cum mutatione aliqua: vt videlicet ω in ο mu-
tantes, scribamus περὶ δόξω νίκας. Ambo tamen interpretes eam
quam habemus lectionem retinuerunt, qualemcunque po-
tuerunt sensum inde elicientes. Vnus enim ita verit, Cate-
rum vt athletas qui vno die lucta simul & pancratio coronan-
tur. vocant nouo more Victorias. Alter vero sic, Sed vt ex
athletis eos qui eadem die lucta pancratioque coronam me-
ruerunt, mira quadam consuetudine victores excellentiæ er-
go nominant. Nam & hunc, quamvis non victorias sed vi-
ctores interpretetur, nō aliud tamen quam νίκας legisse existi-
mo. Verum in compositione quidem hanc significationē ha-
bere constat, at extra compositionem nequaquam eam illi
dari puto.

P. 522. b. 8. Non dubium est quin reponi debeat ἀφ' ἄν.

Ibid. c. 3. Est quidem valde suspectum verbum ἀδουσι, sed
nihil in mentem venit quod & ad eius scripturam accedat &
loco conuenientem significationem habeat. fuit tamen scri-
ptum ἀδουσι potius quam ἀδουσι respiciendo ad eam verbi hu-
ius significationem qua pro Placere ponitur: sed omnino poe-
ticum verbum est. ac ne hi quidem ἀδουσι sed potius ἀδουσι dicū.

P. 523. c. 9. Scribendū videtur ὑπερβαλλῶν, quum ad idem
participiū feratur ad quod & ἀποδείξει: nimirum ad ἐκπύσαι.

P. 525. c. 10. Rectius scriberetur πολλὰ μὲν καὶ μεγάλα.

Ibid. e. 10. Reponenda potius altera lectio, Καίπιν ἡμαθῶν,
vt stet versus: quum alioqui illam vet. quidam cod. habeant.
Post περὶ δόξω autem πλεῖστα γημί ponenda est, vel potius inter-
rogationis nota: quæ tamen in plerisque vet. libris post inter-
rogationis particulas poni non solet. Qui enim sequuntur duo
versus, cum præcedentibus hisce verbis iunctam sententiam
non habent: quamvis Nicias itidem mentionem faciant: at-
que adeo illorum etiam mensuram longe excedant. Fortassis
igitur Plutarchus interiecerat aliquot verba quibus hæc in
alio eiusdem comædiæ loco scribere significabat.

Ibid. f. 1. Hæc interrogatiue dici existimo, ideoque interro-
gationis notam participio ἐλημμένον subiungendam censeo.
Possent tamen & citra interrogationem legi. Sunt autem duo
hi versus multo præcedentibus longiores, vt pote quorum v-
terque trimetri & dimetri mensuram habeat. Verum posteriori
multo melius mensura sua constat quam priori. Huic enim a-
liquod vocabulum deesse videtur, absque aliqua saltem muta-
tione illam diuisionem non plene admittit. at ille ita diuidi
potest, Ἐμὲ δὲ ὁ φρενοβλαβὴς λαβοῖτ' αὐτὸν ἄδ' ἄριστον ἐν κατὰ πνίξ.
Obserua autem interrogationis notam huic quoque à me
subiungi, multo etiam magis quam præcedenti necessariam:
simul etiam reponi ὦ.

P. 529. c. 9. Pro περὶ οἰκείον legitur etiam περὶ οἰκείον.

P. 532. b. 4. Legitur etiam συμβέλοι: sed altera lectio cum
aliunde tum ex Xenophonte confirmari potest.

Ibid. d. 2. Particulam negatiuam vnus interpretum ex-
pungendam censuit, vt ex hæc eius interpretatione liquet, Ac
crebro quod esset consiliis victus repetens animoque versans.
Non dubium est enim quin hæc ita reddita sint quasi legere-
tur, τὸ κρατηθῆναι τῶν λογισμῶν. Alter autem non reiecit quidem
particulam istam, sed verbo κρατηθῆναι nouam quandam signi-
ficationem tribuit: ita interpretans, Crebroque animo suo re-
uoluens quod suis consiliis non esset obtemperatum. At ego,
nec particulam μὴ expungens, nec verbo κρατηθῆναι, aliam quā
vsitatam passim significationem tribuens, sic interpretandum
hunc locum censeo, At subinde repentem, se nullis ratioci-
nationibus superatum fuisse. Id est, Nullis eorum qui suscipi-
endi huiusce belli auctores fuissent, ratiocinationibus perlua-

deri se potuisse, sed contra habuisse semper suas rationes quas illorum rationibus opponeret, & quibus illos ab incepto detereretur. Libuit autem, quum iam hæc scripisssem, Gallicam quoque interpretationem consulere, (cuius alioqui testimonio uti non soleo, non quod eius apud me magna autoritas non sit, sed partim quod ad eam quoque adeundam otium non suppetat, partim etiam quod à multis eorum quibus hæc scribuntur non intelligatur) quam ita locum illum reddidisse comperi, *En repetant souvent, & souvent redifant, que raison n'avoit point en de lieu en la conclusion de ceste entreprise.* Verum *μη κραταιήναι τοῖς λογισμοῖς* dici quod non cum ratione susceptum est, (hoc enim verba illa Gallica sonant) quod exemplo probari possit? ut omittam, casum quem cum *κραταιήναι* iungere oporteret, deesse. Habet alioqui hæc interpretatio aliquid in quo mihi assentitur, nimirum quod attinet ad participia *αἰαλαμβαίνοντα* & *σρέφοντα*. Itidem enim ego minime ad cogitationem referenda puto, quum dicatur *οἱ ἀμβλύοντες οὐδὲ σφραγίζοντες οὐτὶς*, quod tacita cogitatio efficere non potuisset. Sic autem dicitur aliquis verba aliqua *σρέφειν*, quum ea sæpe iterat, seu repetit, ut *ἀσκηθῶν* ab eodem scriptore alibi dicitur.

P. 533. a. 5. Extat & alia lectio multo hac melior, & quidem quam omnino sequi debemus, ut opinor, ita scribens, *ἐπὶ τῷ φασὶν ἔργῳ τῷ πρὸς τὸν Ἀθηνῶσι γυμνάσιον ὅτι πλεονέκτημα.* Pro ὅσον autem recte repositum fuit *ἐν*, ante *χρόνον*. Sed & *λέγοντες* supra in *λέγοντος* non male mutatum fuisset.

Ibid. b. 6. Accusatiuus *γρόμιον* additus ex vet. codicibus fuit: possit tamen vel hic vel alius eiusmodi cum infinitiuo *εἰπῶν* subaudiri.

Ibid. e. 6. Reponendum est *λείπειται* vel *ἐλείπετο*, ut conveniat cum *ἐθέρρει*, sed verisimilius est illud in *λείπειται* depravatium fuisse quam hoc, utpote vicinius. Hæc quidem certe verba, *ἐξ ὧν ἐθέρρει*, opponuntur illis *οἷς λείπειται*, nihilque aliud hoc loco valet *ἐξ ὧν* quam *οἷς*. Quod tamen in ista interpretatione observatum non fuit, Cum portus Syracusanos occupavit, tum eo in loco castra posuit qui & tutum adversus ea quæ hostibus potiora esse putabat, præstare posset, & bello absque cuiusquam impedimento gerendo commodus videretur. At in ista contra observatum fuit, Potiusque est portubus, & locum cepit castris ubi hostes, quibus rebus præstabant, nihil ei poterant incommodare: quibus autem superior erat ipse, his pressurum se speravit citra impedimentum illos. Poterant tamen illa, *ἢ κατὰ βλαπτόμενος οἷς λείπειται ἢ δὲ πολέμων*, magis ad verbum reddi (magis etiam fortasse Grecorum vim exprimendo) hoc modo, Unde minime damnum acciperet ex iis in quibus inferior hostibus esset. Sic & illa his opposita, *ἐξ ὧν ἐθέρρει*, his in quibus fiduciam collocabat.

P. 534. d. 3. Post *ἢ* apte poneretur interpunctio, quæ ostenderet non cum participio *αἰσθητικῶν*, sed cum nomine *λείμμα* debere hunc genitium iungi. Quod nomen non pro residuo, seu pro reliquis, sed pro defectu accipitur, perinde ac si diceret, *πὸ ἐλείπετο τῷ ἔργῳ*, non ipsi Nicæ, sed eius morbo imputari debere. Interpretes tamen *λείμμα ποιητικῶν* acceperunt simpliciter pro Imputare, seu acceptum ferre. Vnus enim ita vertit, Cui morbo æquum est imputari siquid ab eo perfectum non fuit. Alter hoc modo, Cui, quod residuum operis non fuerit exactum, iure ferendum est expensum. (Qui tamen nescio cur Expensam hic quam Acceptum dicere maluerit.)

P. 535. a. 9. Stare non potest hæc lectio, *ὡς δὲ ἐλπίδος μεγάλης*, ideoque repono *ὡς δὲ ἐλπίδος μεγάλης*. Quamvis autem mihi nunc in promptu huius generis loquendi non sit exemplum, non dubito tamen quin *δὲ ἐλπίδος ἔξ* ita dicatur ut *δὲ ἐλπίδος ἔξ*.

P. 536. a. 3. Scribendum videtur, *ὅχι ὁ Θεοκυδίδης μόνον ἀλλὰ καὶ ἄλλοι*, &c.

P. 538. c. 2. Pro *λέων* legitur etiam *Γέλων*.

Ibid. d. 10. Malim *συνωργηθῆναι*, ut quidam cod. habent.

P. 539. b. 7. Pro *ἐθέρρει* in quibusdam habetur, *ἐθέρρει δὲ μαρτυρεῖται*.

P. 543. c. 7. Plutarchum existimo scripisse, *ἔοικε δὲ ἡ μία*. Interpretes tamen lectionem quam habemus, sequuti sunt, sed vnus ea quam verbo *ἔοικε* tribuit interpretatione adiuuare illam conatus est. Vertit enim, Perhibent Romani multarum Crassi virtutum vnum hoc vitium luminibus obstruxisse, avaritiam. In specie quidem erat vnum: verum, omnium in eo vitiorum quum esset valentissimum, offuscavit cetera. Alter autem sic reddidit, Sane Romani tradunt multis Crassi virtutibus vnum avaritiæ vitium offecisse. Mihi id vnum de multis eius vitiis quod esset reliquis vehementius,

cetera obscurasse videtur. At ego Plutarchum negatiuam particulam nomini *μία* præfixisse arbitror, ut dixi. atque ita fuerit hic sensus, Videtur tamen non vnum hoc eius vitium fuisse, sed quum &c. Atque ita nihil opus fuerit verbo *ἔοικε* significationem ab hoc loco alienam tribuere, ut certe tribuitur ab eo qui *ἔοικε δὲ μία* vertit. In specie quidem erat vnum. Nam & *ἔοικε μὲν μία* legendum esset, & infinitiuum *ἀμαυρῶσαι*, qui illi verbo *ἔοικε* iungitur, in *ἡμαυρῶσαι* mutari oporteret.

P. 544. c. 7. Aliam quampiam lectionem sequutus esse videtur vnus interpretum, ita reddens hunc locum, Ferunt enim nullam ita exiguam aut abiectam fuisse causam quam non posset ex tempore agere. Nisi forte negatiuam particulam ipsemet ex coniectura addidit. Sed non video quid ea hic opus sit, nec cur putandum sit Plutarchum de exigua & abiecta causa quam de magna seu magni momenti, aut difficili, dicere maluisse. Imo vero si negatiua particula vsus fuisset, potius dixisset, ut opinor, *οὐδέ μιν γὰρ ἔπι δίκῃ φασὶν μεγάλῃ ἢ δὲ πολλῇ ἀξίῳ γενέσθαι, ὥστε ἢν ἀπαράσκευοι ἐκῆθεν*. quum dixerit contra, *ὅθεν μὲν γὰρ ἔπι δίκῃ φασὶν μικρὰν ἢ ἑκατὰ φρονήτων γυμνάσιον, ὥστε ἢν ἀπαράσκευοι ἦλθεν*. Ideoque recte alter interpres videtur reddidisse, Nullam enim referunt causam fuisse adeo tenuem & leuem ad quam imparatus accederet. Ac certe optime hoc conuenit cum iis quæ dixi, illum *ὅτι μάλιστα καὶ πόνος* ἢ *εὐφροσύνη* *καὶ βία*. qui enim *ἀπαράσκευοι* ad agendas causas veniunt, & quidem agere illas possunt, illis contra *ὅτι μάλιστα καὶ πόνος* minime necessaria sunt. Sed vicissim non satis conuenire hoc cum sequentibus, obiicit fortassis alter ille interpres, quem etiam ad ea respexisse suspicor: præsertim quum *ἀλλὰ* reddiderit itaque. Illis enim, Nullam fuisse causam quam non posset ex tempore agere, consentanea videntur hæc, Itaque aliis orare recusantibus, ipse patrocinium suscepit. Verum ut omittam quam attuli rationem, ob quam hic locus negationem non admittit, nihil nos mouere debent hæc quæ subiunguntur, quum *ἀλλὰ* reddi possit. Sed tamen.

P. 545. c. 10. Repositus fuit datiuus *ἡδοναῖς* in locum datiuus *ἄρα*, ex vet. codicibus. Videtur autem genitiuus *ἄρας* huic errori occasionem præbuisse. quis enim mendosum hunc datiuum *ἄρας* hoc loco non fateatur?

P. 548. f. 5. Pro *συνωργηθῆναι* legitur etiam *χαλεπῶ*, sed illam lectionem malo.

P. 549. a. 6. Non *μικρὰν* sed *μικρὰν* antea legebatur, manifesto errore: & qui tamen vnum ex interpretibus latuerit, vertit enim, Ac duobus millibus armatotum in eam insulam coniecitis, bellum feruile illic de nouo conscivit, quod non ita dudum sopitum, facile potuit pestiferis facibus resuscitari. At vero alter mendum animaduertit, ut ex hac eius interpretatione apparet, Immissisque in eam insulam duobus suorum millibus, rursus ibi bellum feruile, hand ita pridem sopitum, ac exiguo tantum aliquo fomite opus habens, resuscitare. Sed lubet locum proferre in quo litera *κ* litera *α* pari pari reddidit. in quo videlicet vocabulum *μικρὰ* sedem vocabuli *μικρὰ* occupauit, sicut hic sedem vocis *μικρὰν* à voce *μικρὰν* occupatam esse videmus. Is est in Æschinis pro Ctesiphonte oratione. ubi quum ille Demosthenem genere loquendi Grecis familiari *μικρὰν κεφαλῶν* appellet, exemplaria quædam *μικρὰν* in *μικρὰν* deprauarunt. Hanc autem deprauationem sequens Ioachimus Perionius Benedictinus Cormæriacenus monachus in sua interpretatione Demostheni paruum caput obiecit. Vide lector ut in erroribus alioqui leuibus ipsi etiam (si fas est dicere) monachi hallucinentur.

Ibid. c. 6. Pro *ἀποστάντων* legitur etiam *ἀποστάντων*.

P. 553. a. 6. Hæc verba *κατ' αὐτῶν* in præcedentibus editionibus deerant.

Ibid. e. 1. Malim scribere *μῆριον ἀμαρτημάτων γυμνόμενον*.

P. 556. c. 1. Repono *ἐν χρωπίαταιν*.

Ibid. f. 3. Pro *σικαί* legitur etiam *σιλωαί*.

P. 557. b. 9. Reponendum puto *ὄρεα χυμῆς*.

Ibid. f. 2. Pro *ὑφάσμασιν* nonnulla exempl. habent *σκεπῶμασιν*.

P. 558. d. 6. Scio afferri hic ex coniectura aliam lectionem, mutantem *σρατηγῶν* in *σρατηγῶντα*, sed nec eam admitte, (ut certe non vnam ob causam reicienda est) nec aliam quam eam quæ hic habetur quæret quisquis obseruarit apud Plutarchum verbi *σρατηγῶν* vnum cum infinitiuo: de quo vsu & antea aliquid me obiter dixisse arbitror.

Ibid. e. 9. Pro *ἀπικτυ* legitur etiam quod contrariam significationem habet, nimirum *ὑπικτυ*.

P. 559. c. 7. Rectius scriptum iri puto *ἀμωθῆσαι*. In tot locis tamen huius ipsius operis prælens infinitiuum pro futuro iunctum

in eum verbis huiusmodi reperitur, vt propemodum am- mendosa sint tales scripturae dubitem.

P. 560. f. 3. Infinitiuos κομίζην & ἀπολαύειν obseruare potius (vt opinor) quam suspectos habere debemus. Prima autem fronte se offert articulus πῶ, qui vel praefigendus vel subaudiendus videri possit.

P. 561. a. 6. Pro προσεχούσης scriptum est etiam προσεχύτερος.

P. 562. a. 6. In praecedentibus editionibus legitur καταβαλλόντων: quod participium nullam hic locum posse habere videretur. Sed & ἐχόντων reponi debet.

Ibid. a. 9. Hunc locum aliter interpunxi quam interpunctus antea fuerit, quam πηνή post genitiuum Κερασσοῦ profita esset: perinde videlicet ac si τῷ Κερασσοῦ iungi posset cum verbo παυδαίνετο. Ac certe interpretes hanc interpunctionem sequuti sunt. Vnus enim vertit, Id vero consilium quum maxime curandum fuisset ne quis maturius Carrensum cognosceret, Andromachus homo perfidissimus ex ipso Crasso intellexit: imo & ducem eum itineris Crassus delegerat. Alter sic, Id quum nullum Carrenorum intelligere ante tempus oportuisset, intelligit ex Crasso perfidissimus omnium Andromachus, quem insuper delegit itineris ducem. Vnus est autem vterque verbo Deligere, quod nihil cum participio πισυθείης commune habet. Estque obiter & hoc obseruandum, dixisse Plutarchum, καὶ πῶτο πισυθείης, τῆς οδοῦ πλὴν ἡγεμονίᾳ, per appositionem: perinde videlicet ac si quis ita loquatur, καὶ πῶτο πισυθείης, ἡγεμονίᾳ τῆς οδοῦ πλὴν ἡγεμονίᾳ, vel τῆς οδοῦ διηλαδῆ πλὴν ἡγεμονίᾳ. Possimus etiam dicere, καὶ πῶτο πισυθείης, τῆς οδοῦ πλὴν ἡγεμονίᾳ, perinde ac si dixisset, καὶ αὐτὴν πισυθείης τῆς οδοῦ πλὴν ἡγεμονίᾳ: hoc sensu, non solum rescivit eos fugam moliri, sed eius etiam fideicommissum à Crasso fuit hoc negotium vt viae dux esset. Debit autem vis participii πισυθείης exprimi, vel eo nomine quod Plutarchus in eo ad praecedens nomen ἀπισυθείης alludat: quasi diceret, dignum scilicet fuisse τὴν πῶτων ἀπισυθείης cui Crassus & hoc πισυθείης velle.

P. 563. f. 1. Pro prima huius paginae voce Πομαζάδης habetur alia in quibusdam exempl. videlicet Ἀξάδης.

P. 564. b. 2. Post βαρβαρικῶν quidam codices habent genitiuum γυναικός.

Ibid. d. 3. Praeced. edit. habent duntaxat πινυρίδης sine adiectiuo illo ἀκολούθως. Sed belle conuenit cum eo quod paulo ante dictum fuit ἢ Μιλησιακῶν ἀκολούθως.

P. 565. d. 6. Pro πρὸς τὸν scriptum est etiam μάλλον.

P. 567. e. 4. Sequenda potius exemplaria in quibus habetur ἀπολοντο.

P. 571. e. 7. Pro διεκράτησον legitur & διεκάρτησον.

P. 574. a. 2. Non Δύσιον sed Κλύσιον, non Θωρακίων sed Θερακίων, quaedam exemplaria habent.

Ibid. b. 2. In nonnullis cod. non μάχης sed πύχης scriptum est. Non dubito autem quin lectio illa huic anteferenda sit. Vertit autem vnus interpres haec verba, πύχης ἐξαναδυμένω φανερῶς μάχης, Qui omni se explicaret aperta pugna. Alter verbo Subterfugere vsus est: quod malo.

Ibid. b. 9. Pro ἀπυρον legitur etiam ἀπυρον. sed lectionem illam alii huius ipsius operis loci confirmant. Verum διαίτη ἀπυρος non de iis tantum dicitur qui sine pane viuunt, (vt vnus ex interpretibus διαίτην ἀπυρον καὶ ἀσπιλον reddit Viuere sine pane & tentoriis) sed de iis qui cibis non coctis vescuntur, quicumque illi sint. Sic etiam ἀερον ἀπυρον dixit hic scriptor in Marco Catone, pag. 619. in quo cibi non cocti, sed cradidantur. Itemque apud eundem in libello qui inscribitur, Πόπρον Ἀθλιωαῖοι καὶ πόλεμον ἢ καὶ σιφίαν ἀπὸ ἐξοπέροι, legimus ἀπυρασίτια, vbi scribit, οἱ μὲν στρατηγὸι πολλὰς ἀπυρασίτιας ἐπιτία κομίζην, ἐξ ὅσον ἔστι τὰς μάχης τὴν ἀπυρασίτια. Cui similis est me apud Suidam locus, ὁ δὲ παρήγγειλε πῆς Μακεδόνι πειλὸν ἡμερῶν σίτα ἀπυρασίτια ἀπυρασίτια. Cui loco subiungit, ἀπυρον ἀπυρασίτια esse πῆ δὲ ἀπυρασίτια λαχάνων. veluti vbi dicitur de Zenone, eum ἀπυρασίτια ἀπυρασίτια. Sed illum interpretem dum ἀπυρον vertit Sine pane, ad πύρος, non ad πῦρ, respexisse existimo: quasi nimirum ex illo, non hoc, vocabulum istud compositum esset.

P. 576. b. 6. Scribitur potius ἀκαρῆ quum non additur substantiuum, vt te docebit meus lingua Graecae thesaurus.

P. 578. e. 4. In quibusdam est Ἰέρων, non βαρβαρόν.

P. 579. f. 1. Scribe potius μεγαλοφροσύνης in genitiuo, vt & alii qui veteres libri habent.

P. 580. b. 3. In edit. Ald. & Flor. legitur ἡγεμονία, litera α non habente, subscriptum: quod facit vt pro accusatiuo ἡγεμονίαν (quem malo) irrepsisse existimem.

P. 581. b. 6. In praeced. editionibus legitur ἀναπληροῦναι,

quod in ἀναπληροῦναι (ita enim scribi debet) recte mutatum fuisse ex vet. cod. nemo nō fatebitur, qui in autorum Graecorū lectione versatus fuerit. Passim enim aliquem ἀναπληροῦναι πρὸς τὴν ἐλπίδα, seu πρὸς ἐλπίδας, & aliquem ἀναπληροῦναι πρὸς τὴν ἐλπίδα, metaphora elegantissima dicunt.

P. 582. a. 8. Legitur etiam συμπίνοντας.

P. 588. e. 9. Quamuis sequatur non multo post τῆς ἰστανεῖς ἐγχαλινού, minime tamen χαλὸν hic in χαλινόν mutari debere existimandum est. quum enim dicit, ἡγεμονίᾳ αὐτῶν καὶ τοῖς ἰστανεῖς χαλὸν ἐμβάλοντας, perinde est ac si diceret, ἡγεμονίᾳ αὐτῶν καὶ τοῖς ἰστανεῖς.

Ibid. f. 3. Reponi omnino necesse est ὀπίσθιμον.

P. 589. b. 1. Legitur etiam φηδόμενος pro κηδόμενος, non multum diuersa significatione.

Ibid. d. 7. Pro hoc genitiuo habetur in quibusdam genitiuus πολεμίων.

* P. 591. a. 10. Pro συνειράματα (quod primum est huius paginae vocabulum) legitur etiam νῦν ἐφάματα, sed illam lectionem huic antepono.

P. 592. a. 3. Non fuit necesse dicere περιουμένου vt conueniret cum genitiuo ἀγέματος: quoniam nomen hoc est collectiuum.

Ibid. a. 6. Rectius scriberetur αὐτοῖς, vt quidam cod. habent: vel αὐτοῖς, id est, sibi: ita interpretando, Vociferantes Eumenem sibi vocare iuebant. Vnus tamen interpretum perinde reddidit ac si non scriptum esset ἑβόων, Εὐμένη καλῶν αὐτοῖς, sed βόωντες Εὐμένη ἑβόωντες: ita interpretans, Cum clamore Eumenem vocauerunt. Est alioqui vsitatum & alibi hoc verbum βόων cum infinitiuo, pro iubere clamando, vel poscere. Cum clamore iubere, seu flagitare. vt in hac ipsa Eumenis vita, pag. 108 f. ἀγὼν ἑβόων.

Ibid. d. 9. Pro ἰσπαρταῖς καμήλοις, non dubito quin reponendum sit ἰσπαρταῖς καμήλοις. Vnus interpretum vertit Hispanstriis camelis, lectionem quam habemus retinens: alter autem, Dromedis. Quod vocabulum Dromedis typographico fortassis errore pro Dromadibus positum fuit. Est certe δρομάδων latis frequens mentio apud scriptores Graecos. Atque adeo apud hunc ipsum, in eo quod in manibus nunc habemus, opere, legitur cum alibi tum in Alexandro: vbi scribit, ἢ πάλαι πρὸς βασιλεῖον ἀφ᾽ ἑξῆς πολεμίου ὅτι καμήλου δρομάδος, ὅτι τῶν κατὰ δρομῶν αὐτῶν. Apud Latinos quoque haec appellatio reperitur. Linius Maced. belli lib. 7. Ante hunc equitatum falcatae quadrigae, & camelis quos appellant dromadas. Vbi si Linius intellexit camelos alio nomine dromadas vocari, (sicut Gallice dromadaire appellatur quibus camelus) ei minime assentiri possim. Ita enim sentio, δρομάδας, velut epithetum, additum aliquando fuisse discriminis constituendi gratia. Sed ἰσπαρταῖς quae erant? (liceat enim hic foeminino genere Graecorum more appellare) aliudne genus quam earum quae δρομάδες dicebantur? Hoc equidem mihi non sit verisimile: quia potius δρομάδας, alio nomine ἰσπαρταῖς fuisse vocatas arbitror, ad differentiam earum quae veterini generis essent, vt Pliniano vocabulo vtat. Quae enim ad cursum velociores erant, eadem certe inequitare volentibus aptiores. At nostra lingua dromadam appellationem latius extendit, (vt dixi) vocans ἰσπαρταῖς quemuis camelum, ac potissimum ab antiquioribus huius linguae scriptoribus id vocabulum vsurpatur.

P. 596. c. 1. In omnibus nostris codicibus scriptum erat Λάμπιδος. Item Ἰωνίας pro Ἐπιπώας, in quibusdam.

Ibid. e. 10. In nonnullis scriptum est, ἀπὸ πῆμιπ πλάσων μῦτι μῦτι ἢ τῶν μῦτι μῦτι, quae lectio veteri ne profecta sit ab aliquo cui verbum hoc μῦτι μῦτι nouum fuerit: quum alioqui veram esse hanc lectionem, & Laconice loquenti magis conuenientem, ex aliis etiam locis constet.

P. 597. a. 1. Hinc emendari potest locus huius scriptoris, initio libri πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀγῶν, vbi res eadem commemoratur, quum enim illic editiones quae meam praecesserunt, habeant, ἡγεμονίᾳ αὐτῶν βασιλίδας ἀπὸ βασιλίδας ἀπὸ τῶν ἀγῶν, non dabitur est quin βασιλίδας (quod reginas significat, mutandum sit vel in βασιλίδας vel in βασιλοῦς. Vtro modo quis scribat, perinde est. Quum eadem sit amborum diminutiouum significatio. Sed in illa voce βασιλίδας vnus potius diminutiui, nimirum βασιλίδας, quam alterius vestigia habemus. Atque adeo verisimile est ex βασιλίδας fecisse quempiam βασιλίδας cui haec forma ἰσπαρταῖς ignota esset. In mea tamen editione legitur βασιλοῦς, ex quorundam vet. codicum autoritate. Quo vocabulo vsus est Heraclides etiam quidam apud Athen. lib. 13. eandem historiam

his verbis referens: καὶ φασὶ πρὸς Ἀρχίδαμου τῆ βασιλείας, ἡναγκάζει αὐτὰ καλῶς φανομένης, ἐπεὶ οὐδὲ ἀρχαῖς καὶ πλοῖαι, ὡς ἀπέκλινεν ὅτι πῶς πλοῖαι, ζήμιωσαι τὸς ἐφόρους αὐτῶν, ὅτι πλῆθοντα οὐ βασιλικούς αὐτὴ βασιλείαν πρὸς Σπαρτιάταις ἡνῶν περιερέεται. Quem locum eo quoque nomine proferre libuit quod ex eo aliquid amplius quam ex utroque Plutarchi discamus: nimirum Archidamum in docenda parua vxore diuitiarum rationem habuisse. Sed ex Plutarcho vicissim adiuuandus esse videtur iste Heraclidis locus: quum minime rationi consentaneum sit vt quæ deformis & diues est, factus pusillos edat potius quam ea quæ formosa sit. Qua dere lectorem monuissim mihi nunc est factum. Is certe cuius interpretationem edidi, veram lectionem in eo Plutarchi loco sequutus est, vertens Regunculos: (hoc enim maluit quam Regulos) at is qui antea libellum illum verterat, falsa lectione deceptus, reddiderat Reginas: si modo nulla eius interpretationi facta fuit ἰσὺ πνοῦς πρὸς διοργῶν τῆς ἰνίας.

Ibid. c. 8. Pro βλάφη legitur etiam βλάση, quod mihi valde placet, vt his verbis μὴ βλάση σέθεν significetur, Ne ex te natiatur. At βλάφη nec cum σέθεν nec cum alio huius versus vocabulo iungi potest.

Ibid. f. 4. Est & alia lectio per datiuum, ὅτι τῆς κληρονομίας: quam reponendam esse censeo.

P. 598. a. 4. Non dubium est quin reponi debeat πρὸς πρῶτον μέρος.

Ibid. b. 9. Post ἀρμονίας quidam cod. habent ἢ περιουσίας ἢ πεισθητικῶς, quæ verba vereor ne suppositiua sint: vel potius hoc ita esse periuatum habeo.

Ibid. d. 10. Post πολέμησαι posita fuit interpunctionis nota: vt genitiuus Ἐμάδος cum aduerbio ἀπὸ τῆς τῶ iungatur. Alioquin scribendū fuerit περιεπιλήσασαι, quosdam ex vet. cod. sequendo.

Ibid. e. 7. In quibusdam additur accusatiuus πῶντα post συμπερασοί τοις ὅ, non post Δυσάνδρου: vt videlicet ad illud participium, non ad verbum ἐψηφισαίτο, pertineat. Paulo post autem aduerbium μόνον post εἰαυτῷ positum est.

Ibid. f. 2. Pro διαπραχθῆναι ἀγαθῶν legitur etiam ἀγαθῶν ἀμαπρασχθῆναι.

P. 599. a. 2. Legitur etiam ἄλλ' μὴν αὐτῶν, item ἡσάσσι, paulo post.

Ibid. a. 5. Pro ἔσπραξι scriptum est in quibusdam ἔσπραξιαι.

Ibid. a. 9. Non ἀμαθίας sed ἀπῆθειας quædam exemplaria habent: quæ lectio valde mihi placet. habet enim hoc vocabulum huic facto peculiariter convenientem significationem: vt præterea qui ἀπῆθειας hic dicit, non excludit ἀμαθίαν. quæ tamen alioquin ἀπῆθειας Pyriho sapienti tribuat, teste Cicero. Proxime autem sequentia verba in precedentibus editionibus sunt πῶν πῆσρατῆς, quum manentibus iisdem literis sed syllabis aliter iunctis, legendum sit πῶν πῆσρατῆς.

Ibid. c. 1. Scribe ὅτι τὰς θύρας, ex consensu omnium nostrorum codicum.

Ibid. c. 5. Legitur etiam ἐνδὲ ὄπρος pro δεινόπρος, sed hic πρὸς τῆς δεινόπρος potius quam τῆς δεινῆς agi videtur.

P. 600. a. 5. In nonnullis scriptum est, ὁδὸς δὲ μοι πρὸς πρῶτον καὶ χεῖραν.

Ibid. e. 5. Pro Μιθριδάτιω legitur etiam Σπιθριδάτιω. quæ lectio aliorum locorum testimonio comprobatur: ideoque recte vnus interpretum Spichridatem, non Mithridatem scripsit.

Ibid. a. 8. In quibusdam est ἐπιβλήσειν.

Ibid. c. 4. Legitur & σρατῆρας, nec non σραπᾶς. Huic quidem lectioni locus esse non potest, at illi non minus quam ei quæ in textu habetur. Sic vero & alibi in his vocabulis variant exemplaria.

Ibid. c. 6. Scribendum est νενηκῶπες, vt conueniat hic participii accusatiuus cum accusatiuo μυελούς.

Ibid. d. 8. Pro περιεπιπῶν legitur etiam περιεπιπῶν, quod malo. Contra vero præcedente, paulo ante, quum itidem περιεπιπῶν habeant quædam exemplaria pro περιεπιπῶν, malo περιεπιπῶν.

Ibid. e. 1. In nostris vet. exemplar. non ψιλῶν ὀπλιῶν, sed δειλῶν ὀπλιῶν legebatur, quam lectionem amplector, & mecum omnes amplecti debent: tum quod recte δειλοί opponantur πολεμικοί, tum quod contraria sint quæ hic coniunguntur, nimirum ψилоὶ & ὀπλιῶται. Neque enim ignotum est ψιλῶς leuis armaturæ milites appellari: ὀπλιῶται: grauis armaturæ. Ideoque vnus interpretum alterum ex his genitiuis in sua interpretatione prætermisit: nimirum posteriorem, ὀπλιῶτων: ita reddens hunc locum, Itaque Agefilaus pro leuis armaturæ militibus multos & bellicosos eos nactus est. Vbi pro Eos scribendum videtur Equites. Alter vero retinuit quidem vt runque genitiuum, sed priori ψιλῶν aliam potius quam passim receptam significationem dedit. sic enim locum istum reddidit, Ita

factum breui vt Agefilaus pro vilibus peditibus frequentes haberet & fortes equites. Vide lector quid vere germanæ lectionis ignoratio faciat, quam multa diuerticula interpretes quarere cogat, multum in iis laborantes, quum recta via nihil omnino laboris exhibitura illis esset. Neque vero quum hoc dico, ignorationem talem vllis interpretibus, quicumque sint, adscribendam censeo, (nihil certe magis quam eum qui in tenebris rectam viam tenere non potuerit, accusandum esse dixerim) sed potius eorum vicem doleo, quibus ad molestum & grauem interpretandi laborem is etiam accedit quod cum mendosis exemplaribus illos conficiari oporteat. Nec vicissim tamen quorundam interpretum plusquam supinam ignorantiam accusandam esse nego, qui sua exemplaria in apertissimis etiam mendis sequuntur. Quamuis enim tenebræ ob stare soleant ne recta via cernatur, (vt in illa comparatione maneam) sunt tamen & loca quædam quæ ita nobis longo vsu cognita esse debent, vt ne Cimmericæ quidem tenebræ quominus rectum iter per illa teneamus, ob stare debeant. Apertissima autem menda voco quale est in hac ipsa pagina, & quidem paucis ante versibus, ἀπίροις in edit. quæ meam præcedunt, pro εὐπύροις. Idem fortasse & de genitiuo μιανῶν pro μικρῶν dici possit in vita Crassi, (cuius erroris ibi mentionem feci) quamuis ab altero interpretum duntaxat sic animaduersus. Vicissimque illa μικρὰ κεφαλῆ (de qua ibi dictum à me fuit) pro μικρᾷ, his annumerari fortasse possit.

Ibid. e. 10. Priore loco pro præsentī μάχεσθι inuenitur scriptum futurum μαχεῖσθι.

P. 601. b. 5. Legitur ἀπὸ χεῖρας in omnibus nostris codicibus: quod malo: quoniam plus est ἀπὸ χεῖρας quam ἐπαχθεῖσθαι. Paulo post autem non dubium est quin ἀπίροις pro ἐπίροις reponi debeat.

P. 602. a. 6. Pro ὁππασῶν scriptum est ἰμφανῶν in omnibus nostris codicibus: & rectius. si quidem dicitur potius aliquis esse ὁππασῶν, id est, Illustris, huc insignis: aliquid autem esse ἰμφανῶν, id est Apertum, Euidens.

Ibid. c. 4. Legitur etiam πάλιν πρὸς ἡγουμένου καὶ μεταβαλομένου.

P. 603. a. 4. Non Ἰδαίου sed Ἰδαίου quidam codices habent.

Ibid. c. 2. Pro ὑποσραφῆς legitur μετασραφῆς in nostris codicibus, quæ participia valde differentem, hoc præsertim loco, significationem habent, vel potius contrariam. quum ὑποσραφῆς sonet Auerfatus, Auerrens ab eo faciem: seu Auerfa facie. at μετασραφῆς, Conuersus ad eum, Conuersa in eum facie. Non dubium est autem quin μετασραφῆς potius conueniat huic loco: ideoque magis hanc interpretationem probo, Reiecto in eum vultu: quam alteram, Auerfa facie. Im vero & in verbis quæ Plutarchus eum μετασραφῆντα dixisse tradit, vel potius in vno eorum verborum, non parum est discriminis inter veterum codicum lectionem & eam quam editiones typographicae habent, & ipsi quoque interpretes sequuntur. Quum enim dicatur in illis edit. ita loquutus esse, ὡς χαλεπὸν εἶναι ἄμα καὶ φρονεῖν, vet. cod. habent non φρονεῖν sed φιλεῖν. Qui infinitiuus quum prima fronte minus aptus videri queat, longe tamen aptior ex eo sententia & magis huic loco conueniens elicitur, vt aperte ostendam. Sed prius vt ab interpretibus versus est referam. Vnus ita reddidit, Vt arduum est simul miserari & sapere. Alter, Difficile est simul miserari & sapere. Ego χαλεπὸν non pro difficili seu arduo, sed pro graui seu acerbo accipiens, & lectionem veterum cod. sequens, quæ est, ὡς χαλεπὸν εἶναι ἄμα καὶ φιλεῖν, sic interpretor, Quam graue est miserari simul & amare. vel, Quam acerbum est, &c. Perinde ac si diceret, Quam graue mihi est eum relinquere quem & miseror & amo. At vero retinendo alterum illud verbum φρονεῖν, perinde erit ac si diceret vix fieri posse vt is qui miseratur sapiat. Quæ verba multo minus aptam sententiam habere videntur. Cæterum particula ὡς vel accipi potest in ea significatione quæ illi in præcedentibus interpretationibus datur, vt videlicet admirationi seruiat: vel accipi pro εἶ, vt non interpungatur post εἶπεν: & sit εἶπεν ὡς χαλεπὸν εἶναι (subauditur enim hoc verbum) pro εἶπε χαλεπὸν εἶναι.

Ibid. c. 6. Pro καὶ ἀπλείας legitur in vet. cod. καὶ τῆς εὐγενείας. Sed ego pro ἀπλείας reponendum potius censuerim vocabulum quod scripturam pene eandem habet, vnica videlicet litera differens, ἀφελείας.

Ibid. d. 1. Adiectæ fuerunt hæ duæ voces, καὶ εὐπελετέραν, ex vet. cod. sed videri potest accusatiuus εὐπελετέραν magis ἐπιζητητικῶς esse quam orationi quicquam addere.

P. 604. c. 1. Pro Δημοσθένου legitur in omnibus nostris vet. Ἐρασιερέτου, & quidem præ fixo articulo τῶν.

Ibid. d. 4.

Ibid. d. 4.) Hæc verba, αἰς ἑκάστον δὴ λέγειν, εἰ γὰρ, in præced. editionibus non leguntur.

Ibid. e. 2.) Ex vet. libris petita est hæc lectio ἡ δὴ περιερίμεθα, antea enim legebatur ἡ δὴ περιερίμεθα, non præfixo illo aduerbio.

P. 605. f. 2.) In vet. est εἰ αὐτοῖς: quam lectionem sequendo, in αὐτοῖς spiritus tenuis in asperum mutandus fuerit.

P. 606. d. 5. Α' πωλ.) Legitur etiam Εὐπώλιαν καὶ Πραύραν.

P. 608. c. 1.) In ve. legitur ὡς ἀγαλλομένους. Paulo post ἐπιρροῦν pro ἐπιλόκω.

Ibid. d. 6.) Hos accusatiuos in datiuos mutare oportet, asfentientibus veteribus etiam: vt legamus, πῶς δὲ μὴ βουλομένοις.

P. 609. b. 10.) Interpunctio post ἰθὺς est tollenda, & potius ante ἀρχομένους ponenda: vt dicatur ἀρχομένους εἰ ἐφθόνται. Cæterum pro στρατίαν repositum fuit στρατήγιαν, cuius vocem in exempl. permutatiōnis facta fuit & supra mentio.

Ibid. c. 4.) Pro Θεοπαῖς scriptum est & Θεοπαῖς.

P. 610. a. 8.) Repono σκέψασθαι pro σκέψασθαι, talis erroris in aliis plerisque locis memor. Paulo post autem ὡς εἰρήνην, pro ὡς εἰρήνην.

Ibid. e. 6.] Videndum annum φθιέρισμα sequentibus iungi debeat: sicut alibi hoc verbum cum præpositione εἰς vsurpat habente accusatiuum.

P. 611. b. 6.] Non Λεδτρα sed Τεγύρας, vet. cod. habent.

Ibid. c. 5.] Post κοῖνον in nonnullis exempl. interiecta inueniuntur hæc verba, καὶ ὡς πλὴν ἑλλάδα.

Ibid. d. 1.] In quibusdam scriptum est. αὐτονομία πῶς ἑλλήνας.

P. 612. c. 7.] Legitur etiam λιπαροὶ πᾶσι σώματα καὶ τὰ ὡρεσώτα, sed hæc verba minime addenda censeo.

Ibid. e. 7.] Est & alia lectio, τὰ ὅν ἡ δὴ νόμων αἰτίας.

P. 613. c. 2.] Pro ἰσοκρίτου legitur etiam ἰσοκρίτου.

Ibid. e. 9.] Post ἑπαμεινώνων adiectum est in quibusdam ἡ δὴ ἑρῶτα, sed hoc satis intelligitur, etiam si non addatur.

P. 614. d. 9.] Pro ἡρώματος scriptum est in vet. cod. πταίσματος. Vitur autem verbo ἑπταῖσαν in fine huius paginae, à quo est nomen illud.

P. 615. b. 1.] Pro συμπορευομένων inuenitur in vet. codicibus στωοιζομένων. Quod participium huic loco aptissimum esse videtur: sed dubitare quispiam possit an Plutarchus eo vti voluerit quum tam vicinum sit illius simplex οἰκίζομένης.

Ibid. c. 7.] Non εὐθώου, sed εὐθῶου in nostris exemp. erat.

Ibid. c. 5.] Est & alia lectio, δίαμα φανώσαι καρῶν.

P. 616. a. 6.] In vet. cod. præpositio ἰσο, quæ est αὐξήκη, non verbo ἡγάπησαν sed verbo ἐθαύμασαν iungitur, mutat etiam ordine: hoc modo, οὐπω γὰρ ἡγάπησαν καὶ ἰσοῦθαύμασαν αὐτῶν.

Ibid. b. 6.] Pro ἀπηνῆς scriptum est etiam ἀπηνῆς, sed alteram illam lectionem minime reiiciendam censuerim.

Ibid. c. 6.] In vetustis cod. non πλὴν οἰκουμένην, sed duntaxat πλὴν πόλιν dicitur ἡ δὴ ἐπιπληκται.

P. 617. a. 2.] Post λιποῖται additur in vet. καὶ κατηρόσηται.

P. 618. b. 4.] Pro αὐτῶν scribendum esse videtur αὐτῶν.

Ibid. b. 8.] Non μὴ βουλομένους, sed φοβούμενος quidam codices habent.

P. 619. d. 10.] Præcedentes editiones post ὁμοῖς interpungunt, vt ἡ δὴ iungatur cum καλῶν: at ego cum χλευάζοντες potius iungi crediderim. De hoc tamen subdubitans, & suum cuiq; iudicium liberum relinquens, neutri loco interpunctiōnis notam adhibui. Idemque & aliis plerisque locis à me factum esse moneo.

P. 620. e. 7.] Pro εὐσταθῆς scriptum est etiam ἀπαθῆς.

P. 621. Pro ἀγαλάται inuenitur etiam ἀπαλάται.

Ibid. b. 1.] Vel ἐπι ἢ pro ἐπιτα ἢ poni dicendum est, (de quo particula huius vsu in principio harum annotationum differui) vel particulam ἢ vacare post ἔντος. Si hanc vacare dicamus, tunc post εἰ αὐτῶν non fuerit ponenda τελεία σημεῖον, vt pote sententia adhuc pendente. Videntur autem interpretes hoc censuisse, quum illam vsque ad hæc verba, ὅκ ἢ πύπου, continuent: id est, sententiam seu periodum non claudant ante hæc verba. Vnus enim ita vertit, Postquam ad Cinnam in castra profectus ex crimine quodam & calumnia metuere sibi cœpit, citoque se inde subduxit: quum nusquam compareret, per castra rumor & sermo peruasit, interfectum à Cinna adolescentem esse. Alter non solum eousq; periodum cōtinuauit, sed longius etiam perdaxit: sic totum hunc locum interpretans, Quum ad Cinnam in castra profectus, ac ob criminationes & calumnias aliorum sibi metuens, clam sese è medio subduxisset, rumore in castris exorto, adolescentem à Cinna necatum esse, milites iampridem infestos ani-

mos gerentes, impetu in Cinnam fecerunt: atq; is fugiens à quodam centurione stricto gladio insequente deprehensus, ad genna ei accidit, sigillumque, quod magni erat pretii protendit. Ego periodum vel non tam longe, vel certe longius etiam perduxissem: quoniam cum vltima (vt ita dicam) parte velut coherent quæ sequuntur, Cui centurio acerbè admodum insultans, Atqui, inquit, non veni &c. Potius tamen periodum clausissem his verbis, Impetum in Cinnam fecerunt. Sed hoc obiter dictum sit, quod autem ad ἐπι attinet, non dubito quin multum multos torserit, eum quem dixi eius vsam non animaduertentes, tanquam videlicet imperfectam sententiam relinquire scriptore: aut saltem tanquam illi vocolæ suam ἀπὸ δόξιν non dante. Quum autem vel pro ἐπιτα poni dici possit, vel particula ἢ in sequentibus abundare, (quam fuisse interpretum opinionem ostendi) ego alios Plutarchi locos cum isto conferens, non minus illud, quam hoc admiserim.

P. 623. b. 1.] Inferendum esse dico articulum τὰ inter πρῶτονικὰ & articulum πῶ: vt legatur, πρῶτονικὰ τὰ πύρου. In fine autem huius versus pro πῶ Πομπηίου βίῳ scriptum est in quibusdam τῶ Πομπηίου τρόπῳ.

Ibid. b. 6. 7.] Pro πρῶτονικὰ scriptum est etiam φρῶτονικὰ in quibusdam exempl. quod magis placet.

Ibid. d. 6.] Scribere malim Ρ' αὐμῶν.

Ibid. e. 2.] Pro ἀπανθρώπως legitur etiam ἀπαθῶς.

Ibid. f. 5.] Repono πῶν αἰών.

P. 624. b. 1.] Ita legitur in vet. codicibus, non εἰς Ἰπάλια.

Ibid. b.] In antiquis exempl. scriptum est ὅκ πύρου.

Ibid. c. 2.] Legitur & hoc modo, δέξασθαι τοῖς ἀλλοῖς παρῆσι πῶσι.

P. 626. d. 5.] In vet. cod. non σαυτοῦ sed σαυτῶ scriptum est, vt hic habetur, nec non καπκινάκας πρὸ παρισκεύατας, Verum ad ista quidem verba quod attinet, nihil in significatione discriminis habent: at illa casus mutatio sententiam immutat. Nam si σαυτῶ legatur, intelligetur ἰσορρόπον quam antea: ἢν σαυτοῦ ad ἰσορρόπον referri manifestum est.

Ibid. e. 3.] Hic quoque ἐπεὶ δὲ pro ἰπετα δὲ accipiendum fuerit, vel periodus vsque ad hæc verba, οὐ δειμένον. suspendenda: ideoque ante ὁ δὲ στωάζων hypodiasioles duntaxat nota collocanda.

P. 627. d. 8.) In præcedentibus editionibus legitur αἰδύπατων pro αὐτῶν ἰσοτάτων. quam lectionem interpretes quoque sequuti sunt, verum αἰδύπατων, quod præcedit, non reddiderunt nomine composito, sed perinde ac si αὐτῶν ἰσοτάτων scriptum esset. Ita enim vnus locum istum vertit, Quo tempore (vt aiunt) quum quidam in senatu quæreret, ecquid Pompeium pro consule ad bellum mittendum putaret: Philippus, Nequaquam, inquit: sed pro consulibus, vtrunque consulem nullius esse pretii existimans. Alii quoque ita vertit ac si scriptum esset αὐτῶν ἰσοτάτων, & quidem hæc verba pro consule, in ipsa responsione etiam repetens: hoc modo, Quo tempore aiunt rogante quodam in senatu & mirante, Pompeium an pro cōsule Philippus esset in Hispaniam missurus, Non tantum, inquit, pro consule, Philippus, sed pro consulibus: notans ambos illius anni consules nullo numero esse. Mihi autem non liquet vtrum αὐτῶν ἰσοτάτων pro αἰδύπατων reponendum censuerint, ideoque verterint Pro consule, non Proconsulem, voce composita: an potius vt dicit huius festiuitatem apertioem redderent, ita interpretati sint. Sed retinendo, αἰδύπατων, itidemq; interpretationem consuetam illi dando, minime obsecuta esse videtur huius responsi vrbalitas qua ad significationem nominis αἰδύπατων, id est proconsul, alluditur. Ideoque recte quidem pro αἰδύπατων fuisse repositum αὐτῶν ἰσοτάτων, at ἢ ὁ itidem αἰδύπατων in αὐτῶν ἰσοτάτων esse mutandum censeo.

P. 629. e.] Pro ἡ δὴ πῶτε πολιτευομένων legitur etiam ἡ δὴ πῶτε πολιτευομένων: quæ certe multo maior laus fuerit: Sed si πῶτε in πῶτε mutetur, videtur etiam πολιτευομένων in πολιτευομένων vel πολιτευομένων mutari debere. Quæ tamen mutatio ex vet. libris itidem non annotatur, haud scio an per incuriam prætermissa.

P. 630. b. 4.] Pro ὄζον legitur & ἔζον: sed dura hæc repetitio participii tam propinqua videri queat.

Ibid. e. 7.] Scriptum inuenitur & ἀσπίμμετρος, vt referatur ad βίος, verum altera lectio magis mihi placet.

P. 631. c. 3.] Scribendum @ ἢ ἰσμοῖ.

P. 633. d. 6.] In quibusdam vet. copula καὶ huic accusatiuo præfigitur: sed non placet καὶ πολλοῖς, quum iam multitudinem eorum declararit, dicens, διπλασίονας πλείονας ἄλλοις, Malim igitur scribere, καὶ πολλοῖς τοῖς πολλοῖς ὄντας, vt eos magna ex parte bellicosos fuisse intelligamus. Vnus tamen interpretum hanc significationem nominis πολλοῖς non de lit, ita

vertens hunc locum. Ipsos prædones, plus viginti millia, neque interficere statuit: neque, ut dissiparentur aut coirent de integro inopes & bellatores multi, sinere existimavit securum. Alter autem eam quam dico significationem nomini πολλοὺς dedisse videtur: quippe qui ita verterit, Ipsos autem piratas, quorum erat super viginti millia numerus, occidere ne cogitavit quidem: dimittendos porro, committendumque ut homines egeni & bello vivere soliti plerique, aut in varias regiones dissiparentur, aut inter se rursus coirent, nullo modo censuit. Verum ut dixi, πῶς πολλοὺς potius scribendum esse putarem, ut uti alibi legitimus, ἀπλοῖς μόνον ἢ Φαύλας καὶ δῆρμασι θηρίων πῶς πολλοὺς.

P. 634. c. 10.) Non dubium est quin pro ἀφικνεῖσθαι reponendum sit ἐφικνεῖσθαι, qui error & alibi reperitur.

Ibid. c. 3.) Est & alia lectio, πῶς νόμου πολλὰ κατηγορήσας καὶ τὸ δῆμαρχον μηδὲνα καὶ τίθων. Eam autem quam habemus lectionem possumus aliter quoque interpungere: ut nimirum δῆμου ad κατηγορήσας referatur. Ut enim hic interpunctus est iste locus, δῆμου cum μηδὲνα iungitur: ut sit μηδὲνα δῆμου pro οὐδὲν τὸ δῆμου. Quem loci huius sensum esse putavit qui ita vertit, Catulus quum multis legem reprehendisset, neque de populo quenquam mouisset. Alter autem interpres, δῆμου ad verbum κατηγορήσας referens, ita vertit, Catulus solus legem grauius dissuadet, atque populum increpauit, qui neminem quam permoueret, &c. Utrolibet autem modo locum hunc interpungamus, mirum in Plutarchus δῆμου, non τὸ δῆμου, scripsit.

P. 636. b. 4.) Pro ἐπείναι scribendum videtur ὀπείναι: quam lectionem sequitur est interpres qui vertit, Ireruere Pompeium nuntiantes. Alter autem ἐπείναι retinuit: quippe qui reddiderit, Pompeium nuntiantes adesse. Potest autem illud ὀπείναι aliter quoque verti.

P. 637. b. 1.) Repono ἀφρηῖσθαι.

Ibid. d. 4.) In quibusdam non τετρακισμυρίων sed πετρακισμυρίων scriptum est: quod non probo.

P. 640. c. 7.) Vel post σβαρῶς vel ante interpungi potest. Vnus interpretum cum sequentibus iunxit, ita reddens hunc locum, Illem accubuisse, ac præ fastu pileum utique ad aures capiti attraxisse. In altera interpretatione incertum est viro referatur, ita enim in ea redditur hic locus, Memorant enim, opperiente in conuiuio atque excipiente alios Pompeio subinse, illum iam accubuisse fastuose aures & caput habentem toga obtecta. (Iungo autem aduerbium tubinde præcedentibus, quamuis in mea editione sequentibus iungatur) Obiter autem obseruare oportet & interpretationem horum verborum, ἔχων δὲ ὠτων καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον. Mirum sane videri possit Plutarchum non aliter potius quod significare volebat expressisse: nisi pro καὶ κεφαλῆς illam καὶ κεφαλῆς scripsisse dicamus: ut certe legibile videretur & vnus interpretum, is nimirum cuius est posterior interpretatio. In ea autem minus placet (nam & hoc obiter attingam) nomen ἱμάτιον reddi togam, potius enim eo significari arbitror tegmen capitis, assentiente etiam Budæo: ut in meo Thesaurō docui. vbi & aliud huius significationis exemplum ex eodem scriptore in hac ipsa vita protuli, ἔσπευξαι ἰσχυμένον πᾶσι ποσειδόντι τῷ Πομπηίῳ, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπαρῶντος τὸ ἱμάτιον.

P. 642. d. 6. In quodam exemplari non legitur τῷ μεγάλῳ: qui tamen datiuus plane est necessarius. Cæterum hæc, ἐπέχεσθαι πομπῆς ἀξιωμα καὶ κόσμου ἔξ, non recte ab vno interpretum fuerunt verba, Ad alia exornanda spectacula referuata. Illa enim Plutarchi verba non aliud sonant quam, ea quæ diu exēπῳ, ad aliam pompam cohonestandam & exornandam satis esse potuisse. Sed propter illa etiam verba quorum interpretatio aliquid difficultatis habet, libet totum locum proferre. Ita igitur ab eodem est redditus. Magnificentiam autem triumphi, licet in duos dies diuisi, tempus non sufficit: & multa eorum quæ apparauerat, ista pompa exclusa sunt, & ad alia exornanda spectacula referuata. Alter vero ita vertit, Triumphum quamuis in duos diuisi dies non cepit tempus magnitudinem: sed apparatus magna pars, quæ ad decorandum & exornandum alium triumphum satis suppeditasset, non fuit spectata. Ego δὲ αὐτῶν dici putō pro τῷ τῆς, δὲ αὐτῶν vel potius κερῶν.

P. 643. c. 9. Reponendum puto accusatiuum Λεύκουλλον, qui iungatur cum verbo ἐδίδεατο: ideoque post illum interpungendum fuerit.

P. 644. d. 7.) Pro καὶ suspicor scribendum esse κακίαν. Hoc quidem certe constat, aliquod substantiuum desiderari quod cum πᾶσι iungatur, contra vero particulam καὶ pro superuacanea haberi posse.

P. 645. a. 1. Pro αὐτῶν scribendum esse dico αὐτῶν. P. 646. c. 9.] Si ματεῖναι recte scriptum est, recte scriptum fuit: it & αὐτοῖς: sed ματεῖναι in ματεῖναι mutandum est, iudem αὐτοῖς in αὐτῶν mutare oportebit. Pro hac autem lectione ματεῖναι facit quod paulo post habetur, εἰ μάλιστα ὑπαρτίαι, ut mittam, plerisque locis hos infinitiuos compositorum ab εἰμι pro infinitiuus compositorum ab εἰμι inueniri. Sed fortassis & hunc singularem pro illo plurali ponendum illic quispiam censuerit.

Ibid. d. 1. Rectius fortasse τὰ χεῖρα iungeretur præcedentibus. ut ἐπὶ ἀρεθῶσι τὰ χεῖρα sit pro ἐπὶ τὰ χεῖρα ἀρεθῶσι: & significetur, Quumprimum designati essent consules: vel, Simulatque designati essent: ut vnus interpretum verit. Alter autem eam interpunctionem quam & mea editio habet, sequens, reddidit, Si designati essent, quam primum ut curarent &c.

P. 648. b. 2.) Post primum huius paginæ vocabulum Περικίου tollenda est interpunctionis nota.

P. 652. b. 4. Vel ἄλλοι τὰ δεινὰ vel παρ' αὐτῶν τὰ δεινὰ scribendum est.

Ibid. b. 3.) Repono διεπέφρυντο.

P. 654. f. 5.) Pro οὐδὲ τῆς ἔσται legitur etiam οὐδέποτε ἔσται.

P. 655. a. 6.) Post ἐξέβιασται additur in nonnullis καὶ σιωπᾶσται, sed mihi a diectio hæc parum placet.

Ibid. b. 1.) Repono αὐτῶν.

P. 658. b. 3. Aut ἀπείναι pro ἀπείναι poni, aut potius hoc pro illo reponi debere, dicendum est. Quod si quis illud retinere malit, nullis alius, ut opinor, locis sententiam suam tueri possit quam iis qui mendaciter suspecti esse debent. Iterum enim hic lectorem admonere, plerisque huius ipsius scriptoris locis, & quidem in hoc opere, infinitiuos compositorum ab εἰμι pro infinitiuus compositorum ab εἰμι positos inueniri, aut saltem illos eam sedem obtinentes quam hi potius sibi vindicant. Atque ut ad exempla veniam hoc ipsum ἀπείναι pro Abire, id est ἀπείναι, itidem habetur supra. Sic de ἐπείναι pro ὀπείναι, de ματεῖναι pro ματεῖναι, dictum fuit.

P. 659. c. 3.) Reponendum videri queat τῶν pro πῶν. ut huic accusatiuo τῶν sequente ἔξ, respondeat alter accusatiuus τῶν sequente δὲ. Sed ei interpretationi minime assentior in qua hæc perinde redduntur ac si Plutarchus Pompeium quaestionem de providentia proposuisset, & ei Cratippum respondisse diceret. Ita enim illa, Etenim Pompeio de providentia sui casus causam querenti, respondebat Cratippus, ita accidisse quod vitiosus reip. status monarchiam iam exposceret. Vicissimque quærebatur, At quomodo nos quoue argumento certisimus te melius quam Cæsarem vsurum fortuna fuisse? Atqui non dicit Plutarchus ἦρετο, sed ἐπέδραμῶν. Ideoque magis placet altera hæc interpretatio, Nam quæ fuisset tandem Pompeius de providentia aliquid. Ille demonstrasset, propter peruersam rempub. rebus principatu vnus opus esse. Quæsisset præterea, Qui & quo Pompeis signo credamus, si Cæsarem vicisses, rectius te quam illum fortuna vsurum fuisse? Hoc etiam addo, hunc interpretem in iis quæ proxime præcedunt, vertisse participium ὑποκατακλινομένου, Assensus est. Alterum autem, Subterfugiente certamen, quæ interpretatio non omnino reiicienda est, meo quidem iudicio. Dicitur enim hic Cratippus ὑποκατακλινομένου, non quod assentiretur, (alioqui verbo συγκατακλινομένου, vel σιωπᾶσται, vel συγκατακλινοῦν, alioque huiusmodi, uti potuisset hic scriptor, atque ad eo uti debuisset) sed quod pertinaciter aduersus Pompeium hac de re nollet contendere, ideoque eius argumentis non valde refragaretur vel succumbens. Bud. in suis collectaneis (è quibus plurima deprompta in Thesaurō meo linguæ Græcæ inuenies eius nomine singulis adscripto) hoc verbum ὑποκατακλινομένου vertit Cedo, item Non obfisto: atque hunc ipsam Plutarchi locum in exemplum affert. At ego malim (hoc præsertim loco) interpretari cum aliqua adiectione, Ex parte cedo, vel Aliqua ex parte cedo. item, Non valde obfisto, Non valde refragor. Hæc autem sunt hominis certamen subterfugientis: ideoque alteram illam interpretationem non reiiciendam esse, tanquam omnino alienam, iterum dico. Verum ut ad loci huius emendationem redeam, quamuis dicam reponendum videri τῶν μὲν ἐπέδραμῶν: referendo videlicet τὸ ad Κράτῃπον: fateor tamen hanc emendationem non omnino mihi satisfacere, & hunc locum suspectum habere, tanquam omissa quæpiam aut perturbata, aut etiam perperam scripta habentem. Magis enim placeret hæc à Pompeio dici, πῶς παρὰ γένεσιν ἔδη μοναρχίας ἔδει δὲ πῶς κακοπολίταις. Cratippum autem excipere, πῶς ἂν Πομπηίῳ, &c. Quum vero his quæ dico obfistat illa, τῶν μὲν ἐπέδραμῶν Πομπηίῳ

ὡς ἔστι τῆς περὶ αὐτοῦ, de his dicam quod sentio. Verbum ἐρέσει deprauatum esse arbitror, & pro eo scriptum à Plutarcho fuisse aliud quod cum accusatio Πομπηίου iungeretur. Simil autem non sed τῆς scriptum fuisse dicendum fuerit. Sed & verba quæpiam alia desiderari ante vel post ὑπὲρ τῆς περὶ αὐτοῦ, verisimile est. Quocumque autem modo se res habeat, tria sunt quæ hæc verba, πὸ μὲν ἐρέσει, suspecta mihi reddunt. Vnum, quod πὸ mutari necesse sit: & mutando in πὸν (quæ maxime vicina est vox) dure dicatur, πὸν μὲν ἐρέσει πὸν Πομπηίου ἢ, pro πὸν μὲν ἐρέσει τῆς Πομπηίου ἐξέτω. Alterum, quod ἐρομαι πὸν πύτυ, sicut & ἐρομαι πὸν πύτυ, potius quam ἐρομαι ὑπὲρ πύτυ dicatur. Tertium, quod verisimile non sit Plutarchum, si hic ἐρέσει scripsisset, statim post idem verbum reperitur fuisse. Præterea vero ut Plutarchum illa verba πὸν τῆς μοναρχίας Pompeio adscripsisse existimem, facit quod sequitur, ἐρέσει δὲ. Neque enim puto Plutarchum de eodem dixisse πὸν δὲ λοιποῖν αἰώνων, & ἐρέσει δὲ. His autem omnibus non video quid aliud opponi possit quam quod paulo ante scriptum est de Pompeio, eum μὲν ἔλασεν καὶ συνέλασεν ποταμὸν βραχέως πὸν τῆς περὶ αὐτοῦ. Sed hæc non obstant quominus credamus Plutarchum subiunxisse, Cratippum potuisse (nisi timuisset ne λυπηρὸς atque ἄκαμος esset) multa in defensionem τῆς περὶ αὐτοῦ afferre. & Pompeio inter alia dicenti tempus, in tam malo statu fuisse ut monarchia opus haberet: obiecisset, Sed si ad te monarchia illa denouisset, victoria potitum, quid nobis fidem facere possit, te melius quam Cæsarem fortuna vsurum fuisse? Hæc mea est de isto loco sententia: qua tamen nihil laudi interpretum (quorum doctrinam & iudicium magni facio) derogare velim. Idemque & de aliis locis in quibus ab illis dissentio, sentiendum esse dico.

- Ibid. d. 8.) Vide num legendum potius ὅπως quam ὅπου.
- Ibid. e. 8. Vide an malis φύξιμος: quod exempl. quædam habent.
- P. 660. d. 3.) In præced. edit. est δῶκεως. sed non dubium est quin δῶξως reponendum fuerit: quam & interpretes lectionem recte sequuti sunt.
- P. 661. b. 9. Pro ἦρετο fortasse reponendum fuerit ἦρχετο: aut certe ἐπῆρτο.
- Ibid. c. 3.) Repone πρώτος.
- Ibid. e. 6. Rectius scribetur δέξῃ.
- P. 662. a. 6.) Scribendum potius εἰς Αἴγυπτον: ut paulo ante legitur, ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον.
- Ibid. a. 10.) Scribendum potius πὸ Αἰγύπτου.
- Ibid. e. 3.) Ex Εὐρυπύων ἢ fieri debet Εὐρυπυονίδαι, plane persuasum habeo. sed simul etiam ἠπύρην in ἠπύρην mutandum fuerit, tollendo interpunctionem quæ subiungitur, & παρέχεν in παρέχεν. ut ita legatur hic locus, οὐκ ἂν ἠπύρην Εὐρυπυονίδαι γηθῆον καὶ ἀπύρην τῆς Σπάρτης βασιλῆα παρέχεν. Huic autem loci istius emendationi utraque interpretatio assentitur. huius enim lectionis sensum ambo interpretes expresserunt.
- P. 664. a. 10. Legitur etiam καὶ ὑπονοίας pro ὑπὸ αἰτίας.
- P. 665. c. 8.) Legitur etiam πῶ φιλοφροσύνῃ. sed plurali utitur & alibi Plutarcho: ut pag. 1226. ἀλλ' αἰ φιλοφροσύνῃ τὸ σφοδρὸν ὁκείνο καὶ σερκτικὸν οὐκ ἔχουσαι.
- Ibid. f. 2.) Nilim hæc interrogatiue legere, ponendo interrogationis notam post accusatiuum ἦσαν. Vnus interpretum mihi assentitur, ita reddens hunc locum, Nunquamne me Alexander Iononi inuisam reddere desinet? Alter vero citra interrogationem hæc legit, ita vertens, Non desinet Alexander in crimen me apud Iononem vocare. Nisi forte interrogationis nota incuria typographica prætermissa fuit.
- P. 668. d. c.] Hæc verba καὶ φιλομαθῆς ab interpretibus verfa non sunt, quod in præcedentibus editionibus non extant, huic meæ ex vet. codicibus addita. Sic autem alia pleraq; vocabula in hac leguntur, quorum interpretationem apud illos eandem ob causam non inuenies. Cæterum recte adiungi illa in vet. codicibus, & pro Plutarchi verbis agnoscenda esse, ostendit hic in Pompeii vita locus, ὁππότε μὲν γὰρ ὡς ἐστὶ φιλόλογος αὐτῆρ καὶ φιλομαθῆς ἐν ὁλίγοις ὁ Οὐαλέριος. Hic enim itidem φιλομαθῆς cum φιλόλογος copulari videmus.
- Ibid. e. 3.) Pro σφοδρὸν legitur etiam σερρόν.
- Ibid. f. 5.] Reponendum κηφισόν, ut recte interpretes legerant.
- P. 669. e. 4.] Non dubito quin ἰόντα pro ὄντα scribi debeat. fueritq; hoc mendum simile illis quorum antea mentionem feci: positum videlicet infinitiuorum, ἀπείναι, ἐπείναι, ματῆναι, pro ἀπίναι, ὀπίναι, μεπίναι. ut enim hic composita ab εἰμι pro compositis ab εἶμι ponuntur, ita illic ὄντα participium ab εἰμι, positum fuerit pro ἰόντα particip. ab εἶμι. uterque inter-

pres tamen hinc, non illam, lectionem sequutus est: quum tamen nimis durum esse videatur ὄντα εἰς τὸ δωματίον pro ὄντα ἐπὶ τῷ δωματίῳ. Sed & hoc obiter addo, δωματίον melius reddi Cubiculum ab vno quam Domum ab altero.

P. 673. b. 10.] Legitur etiam βουκάφαλος: sed vsitatum est hoc nomen in illa etiam terminatione.

Ibid. c. 3.] Quidam codices habent duntaxat μίτρον.

P. 674. b. 3.] In quibusdam scriptum est πῶ καλουμένων.

P. 674. d. 7.] Pro ἔσθην scribendum puto ἔσθισεν.

Ibid. d. 9.] Quidam pro ἀσκαίου reponunt ἀσκαίου: sed ἀσκαίου reponendum esse, ex Hesychio & Suida constat. ἀσκαίου δὲ, (inquit ille), ἡμεροδρόμος. Addit que, ἢ κρᾶββατον, ἢ ἀρχελοῦ, Ταραντῖνοι. Hic autem, ἀσκαίου, οἱ οὐκ ἔσθισαν ζῆλα ματαφόροι. Vocarique eisdem & ἀγγάροι, addit: & ambo hæc nomina esse Persica. Fateor tamen inueniri & ἀσκαίου in alio eiusdem Hesychii loco, exponentis ἀγγελοῦ: sed alteri loco potius assentior, utpote qui scripturam autoritate Suidæ comprobata habeat. Quod autem ad alteram expositionem attinet, qua ἀσκαίου significare etiam κρᾶββατον ab Hesychio dicitur, in ea duas scripturas in vnam confundi arbitror: id est, huic nomini ἀσκαίου eam quoque significationem tribui quæ non eius est, sed nominis ἀσκαίου. quum idem lexicographus huic significationem illam, necnon Suidas & Etymologus tribuat.

Ibid. e. 4.] Futurum βοηθήσει in præsens βοηθεῖν mutandum videri possit: ac mutandum certe fuerit si ἐπαύρει pro Auderet accipiamus: ut vnus interpretum accepit, qui vertit, Quum de cæteris medicis nemo auxilium adferre auderet. Sed ἐπαύρει accipio potius pro Confideret: & tunc futuro infinitiu loci erit: interpretando ita, Quum cæterorum medicorum nemo remedium se allaturum esse confideret.

P. 875. d. 8.] Pro Πινδάρῳ scribendum esse arbitror Πινδάρῳ quamuis uterque interpretes lectionem illam sequatur.

P. 676. e. 5.] Stare nullo modo potest hæc lectio καλῆς καὶ ἡγναίας καὶ τὸ κάλλος. Videndum igitur an tollenda sit vocula καί, an mutanda in κατῶ. Ego potius tollendam quam mutandam in κατῶ censuerim: quoniam in huiusmodi locis solet potius subaudienda relinqui hæc præpositio. Vnus interpretum reddidit, Mulierem & natalibus & forma nobilem. Alter autem perinde hunc locum interpretatur ac si καὶ πῶ καὶ τὸ κάλλος scriptum esset: sic vertens, Elegantem mulierem & præter formam generosam.

P. 678. c. 8.] Legitur etiam Αἰγύπτου πῶ.

P. 679. d. 9.] In quibusdam editionibus habetur εὐβουλεύτο quod verbum ex εὐβουλεύτο deprauatum videri potest.

P. 681. a. 6. Rectius fortasse ὑποφειδόμενος: sicut à φειδομαί est aduerbium φειδόμενος, necnon προσφειδόμενος.

P. 682. b. 4.] Pro ἐν εἶδει scribendum puto εἶδει. dicitur enim potius εἶδει μοι πῶ, quam εἶ μοι τούτο, quod sciam. Sed quum desideretur nominatiuus, videndum est an εἶδεν huic verbo εἶδει præfigendum sit, aut ἄλλο: an dicendum subaudiri.

P. 683. b. 10.] Meminerit hic lector loci in præcedentibus à me annotati, in quo perperam τῆς Φοιβῆς σπαραγασάμιος pro τῆς Φοιβῆς σπαραγασάμιος scriptum est. (is in Thesei vita extat) & num hic quoque eadem scripturæ mutatio facienda sit, perpèdat.

P. 684. c. 8.] Pro ῥήσας inuenitur scriptum & μίλωντας.

P. 685. e. 6.] Verba hæc ἐπὶ λαοῦ σφύδρα in præcedentibus editionibus desiderantur: sed particula καὶ, quam eadem ante γαλοῖς habent, omissionis verborum, siue horum, siue aliorum, est index. Uterque interpretes particulam illam merito omisit, quum ea quæ coniungit verba non haberet. sed vnus γαλοῖς πῶ ἔμην vertit Aspectus lepidi: ita hunc locum reddens, Quum forte puer aspectus lepidi & canens scite, nomine Stephanus, Alexandro adstaret: Ego vero quomodo γαλοῖς πῶ ἔμην significare possit eum qui aspectus est lepidi, seu aspectu lepidi, me non intelligere fateor. Neque vero apud Plutarchum est καὶ ἄδοντος γαλοῖντας, id est. Et canentis scite: sed ponitur aduersatiua particula δὲ. Legitur enim ἄδοντες δὲ, pro ἀλλὰ ἄδοντος, sed canentis. Minime autem aduersatiua particula vsus fuisset Plutarchus si γαλοῖς πῶ ἔμην in significatione illa accepisset.

P. 689. b. 5. Pro Αἰγύπτου scriptum est etiam εἰς αἴος.

Ibid. b. 10.] Legitur etiam τῆσθε ἢ ἡ λόγος ἢ ἔργος πῶ Τελεσίπαι. sed alteram lectionem magis probo.

P. 691. e. 2.] Nisi Plutarchus sæpe particulas initio periodi omitteret, (qua de re & in aliis harum annotationum locis admonui) dicerem eum hic scripsisse, ἀλλὰ καὶ τῶ πῶ ῥωξαιλω, vel ὁμοίως δὲ καὶ πῶ & c. vel, καὶ τῶ πῶ ῥωξαιλω δὲ ἔρωτι & c.

P. 692. e. 9.] Scribendum esse puto ἐπίπινον.

P. 693. a. 5. μείζονος) Est & alia lectio, ἐφίεμενος.

P. 694. f. 2.] Legitur etiam λαβίωται τῶ πῶ.

P. 645. d. 5. In quibusdam scriptum est *ὡς λέγειν*, non *ἐυλο- γῆν*.

Ibidem e. 10.] Pro *λέγειν* in nonnullis codicibus est *λό- γῆν*.

P. 697. f. 5.] Quidam codices habent *πρὸς εὐπρόν*, tanquam de duobus duntaxat: sed quum essent non *ἀπὸ πόλεως* sed *ἀπὸ πόλεως*, plures fuisse verisimile est.

P. 698. b. 8. Post *εὐλοφροσύνης* interrogationis nota locum habere potest: ut particula *ἥπου* interrogationi hic seruiat. Sic certe vobis interpretum. An tu pugna arbitraris ex tali sermone & comitate colloquium fore immune? At nihil proficis. Aliter citra interrogationem, Existimas nostro hoc congressu amicitiaque iunctione certamen omne exclusum, sed nihil agis.

Ibid. d. 4.] Legitur etiam *ἐν μίῳ τῆς στρατοπέδῳ*.

P. 699. e. 2.] Repono *πρὸς εὐπρόν*, idem autem & alibi reperitur error: id est, in aliis huius ipsius operis locis.

Ibid. e. 7. Scribendum puto, *ταῖς ἡμέραις ὅχρει*.

Ibid. e. 10.] In quibusdam scriptum est *ὀκταμηνίαις*.

Ibid. f. 5.] Pro *πρὸς εὐπρόν* legitur etiam *πρὸς εὐπρόν*.

P. 703. b. 8.] Alii *ἔθ* iungunt cum *οἷμα*: sed multo rectius sequentibus iungitur.

Ibid. e. 1.] Pro *τὸ νικητέον σέφανον* scribendum esse arbitror. *τὸν νικητέον σέφανον καὶ τάλα τὸν*, vel *τὸ νικητέον, σέφανον καὶ τάλα τὸν*: ut post *νικητέον* interpungatur, & velut per appositionem dictum intelligatur. Uterque interpretis vocem *σέφανον* prætermisit. Vnus enim ita reddidit, Ac victoria præmium nactus talentum, tres dies superuixit. Alter hoc modo, Relatoque pro victoria præmio talento, triduum superstes fuit.

P. 708. d. 3.] Non *ὅππ* *χολίω* sed *ὅππ* *χολίω* præcedentes editiones habent: magno errore, sed eiusmodi qui neminem decipere possit.

Ibid. d. 8. Pro *ἀδελφῶν* legitur etiam *ἀκρίτων*. Quæ autem sequuntur, *τὸ ἡρωϊκόν, ὅπως τῆ δυνάμει καὶ τοῖς ὅπλοις κερταίται ἢ μάλλον ἀλλ' ἀδελφῶν ὑφείναι πρὸς ὅππ ἢ φύσιν ὑψηλῆτο*, &c. vnus interpretum ita vertit, Primum enim laudis locum dimisit, non quod potentia & armis primus omnium esse mallet, sed quia negotiis obrutus, ad id inclinavit ad quod natura rapiebat. Sic autem interpretans non *ὅππ*, sed *ὄχ* *ὅππ* legit. At ego nullum hic negatiuam particulam habere locum dico, sed potius sensum ei quem Plutarchus verbis suis subesse voluit, contrarium efficere. Significare enim hic voluit quod in istis alterius interpretis verbis habemus, Primus vero in urbana facundia, ut potentia potius & armis esset primus, reliquisse aliis. Sed quum particula *ὄχ* orationis huius structuram perturbet, expungendam censio: ut *ὄφ* *ἔναι* quidem cum *πρωτίων*, participium autem *ἀδελφῶν* cum *ὄππ* iungatur, perinde ac si dixisset, *τὸ ἡρωϊκόν ὑφείναι μάλλον ἀδελφῶν ὅπως κερταίται ἢ τῆ δυνάμει*, &c. Fuisse autem additam particulam *ἀλλ'* post *μάλλον* verisimile est ex repetitis à librario per imprudentiam primis literis vocis *μάλλον*: ex quibus deinde *ἀλλ'* à quopiam factum fuerit. Participium vero *ἀδελφῶν* scio videri posse præter consuetudinem aduerbio *ὄππ* esse iunctum: sed ita accipiendum fuerit ac si dictum esset, *ἀδελφῶν ὡς τὸ ὄππ*, &c. Illorum autem verborum *πρὸς ὅππ ἢ φύσιν ὑψηλῆτο τῆς ὄππ λέγειν δεινότητος ἢ ἐξικόμενος*, non satis recte expressus fuit sensus. Vult enim significare Plutarchus, eum non ad illum vsque gradum eloquentiæ peruenisse ad quem naturæ inclinatio eum deducebat.

P. 709. a. 7.] Suspicio ante *μικρὰν* deesse *οὐτω*, ut dicat Plutarchus, Nullam vilius rei initium esse tam paruum ut nõ assiduitate magnum cito reddatur, vel, Tam paruum quin assiduitate &c. Atque ita petinde fuerit ac si ita loquutus fuisset, *οὐτω μικρὰν ὡς μὴ πὸν πειν*, &c. Alioqui non addendo *οὐτω* videtur esse potius dicendum, *οὐδέμιν ἀρχὴν πρὸς ὄφ* *ἔναι* *ἡγητὸν μικρὰν ἢ πὸν πειν* *μεγάλῃν τὸ ὄφ* *ἔναι*. hoc sensu, Nullum principium exiguum esse putandum quod assiduitas magnum faciat. Id est, Si quidem assiduitas magnum efficere id possit. Vnus interpretum ita hunc locum vertit ac si lectionem illam priorem sequeretur: hoc videlicet modo, Adeo nullius rei initium ita paruum est putandum, quasi non id assiduitate magna incrementa, idque breui temporis spatium, facere possit. Nam hic ita paruum, est *οὐτω μικρὰν*. Sed alia particula quam Quasi vtendum fuisse videtur, Alter interpretis illud aduerbium non addidit: ita vertens, Animaduertunt nullum censendum esse rei alicuius paruum exordium, quod non ilico grande reddat continuatio. Est autem istud quoque hic obseruandum, posse particulam *ὡς* iungi cum verbo *ἔναι*: ut hæc verba, *μεγάλῃν καὶ δυσανατρίπτου ἡγομένης* &c., interiecta sint, & *ἡγομένης* resoluaatur in *ἐπιδὴ*

ἔγρητο: itidemque *βαδίζουσιν* in *ἐπιδὴ* *ἐλάδζεν*. Cum qua expositione conuenit interpunctio quam mea editio habet. Sed potest etiam fortasse *τελεία ἐγμή* post accusatiuum *μεταβολῶ* collocari, ut hæc verba *ὡς οὐδέμιν* &c. velut *ὄφ* *ἔναι* *ἡγομένης* subiungantur. Hæc autem interpunctio in præcedentibus editionibus spectatur: eamque sequutus est ille interpretis qui vertit, Adeo nullius rei initium ita paruum est putandum &c. Verum idem non recte post verbum *ἔναι* interpunxit, & ipsum à sequentibus genitiuis separauit, *μεγάλῃν καὶ δυσανατρίπτου* &c. ita enim vertit. Sero admodum errorem suum animaduertunt, quum ea potentia grandis iam & inexpugnabilis non occulte iam ad mutationem reipublicæ spectaret. Adeo nullius rei &c. Quam potius iungendo *ἔναι* cum *μεγάλῃν ἡγομένης* & ceteris genitiuis, (neque enim nouum est *ἔναι* *ἡγομένης* pro *ἔναι* *ἡγομένης* itidemque *ἔναι* *βαδίζουσιν* pro *ἔναι* *βαδίζουσιν*) debuisset ita interpretari, Sero, eam grandem & inexpugnabilem euasisse & iam ad mutationem reipubl. spectare animaduertunt. Quam autem *ἔναι* non iungeret cum his quibus iungi debet genitiuis, sed ab illis separaret, coactus est aliqua de tuo addere. Dicens enim, Sero admodum errorem suum animaduertunt, hunc accusatiuum de suo addit.

P. 710. d. 2.] Scribo *πρὸς δεινότητα*.

Ibid. e. 8.] Scribere malim *ἀδελφῶν*.

P. 711. c. 7.] Pro *πεντακσίαι* in quibusdam legitur *ἑξακσίαι*.

P. 712. f. 2.] In præcedentibus editionibus interrogationis nota huic loco apposita non fuit: quæ tamen apponenda esse visa est. Sic & supra huius partiçulæ *ἥπου* interrogationi seruientis facta mentio fuit.

P. 713. a. 2.] Pro *ἔθ* in quibusdam legitur *ἔθ*.

P. 713. f. 5.] Scribendum puto, *τὸ πρὸς τὴν σύγκλητον εὐλαθεία*.

P. 715. f. 1.] Aduerbium *ὄφ* *ἔναι* quædam exempl. habent ante *ἀπομαχόμενος*.

P. 717. c. 5.] Pro *τριακσίαι* quidam codices habent *πεντακσίαι*.

P. 719. b. 7.] Pro *πρὸς ἡγήγην* repono *πρὸς ἡγήγην*.

P. 723. a. 1.] Obseruet hic lector *ἔθ*, & meminerit eorum quæ antea dixi de vñ quem interdum apud Plutarchum habet ista particula *ἔθ*.

P. 727. e. 7.] Aliquis mendosam esse patet hic *ἐπὶ*, & reponi debere *συνειπ*: sed inuenitur & illud simplex in huius compositi significatione, nimirum pro Assentiri: potius tamen apud poetâs.

P. 728. e. 6.] In Pompeii vita dicitur *ἐπὶ τὸν Πομπηίου*.

P. 729. a. 7.] Verbum hic non à librario prætermisissum, sed potius ab ipso autore consulto omisissum esse putandum est, ut quod subaudiri posset: nimirum *ἔναι*, seu *ὄφ* *ἔναι*: aut etiam *ἔθ*.

P. 729. c. 1.] Scribendum puto *πὸς τὴν ἀράσιν ἔθ*. Alioqui post *πὸς* ponendum interrogationis notam censuerim: ut hic interhistat oratio: iungendo hoc aduerbium cum præcedente verbo *ἔθ*.

Ibid. e. 8.] Hoc vocabulum *ἀχμῆ* (quod perperam in quibusdam huius editionis exempl. deprauatum fuit in *ἀμῆ*) in alio etiam huius scriptoris loco extat, vbi eadem res narratur: nimirum in Pompeio, *ἔθ* *πὸς τὸν ἀχμῆ*, *ἔθ* *πὸς τὸν ἀχμῆ*, *ἔθ* *πὸς τὸν ἀχμῆ*, *ἔθ* *πὸς τὸν ἀχμῆ*. Fortasse tamen alterum vocabulum *ἀχμῆ* recte seruatum fuisset, quoniam *ἔθ* *πὸς τὸν ἀχμῆ* potius quam *ἀχμῆ*.

P. 735. b. 5.] Pro *πὸν* reponendum suspicor *πὸν* quod iungatur sequentibus, interpungendo post *ὄφ* *ἔναι*.

P. 737. e. 10.] Non videntur sequenda fuisse exemplaria quæ habent accus. *ὄφ* *ἔναι* pro datiuo *ὄφ* *ἔναι*.

P. 739. e. 8.] Pro *ῥήματα* legitur etiam *ῥήματα*.

P. 742. a. 9.] In quibusdam scriptum est *ὄφ* *ἔναι*, non *ὄφ* *ἔναι*.

P. 746. d. 8.] Præcedentes editiones habent *συνεξήρασαν* sed præterquam quod significatio huius verbi non conuenit, ipsum recusat etiam genitiuis quem hic habemus.

P. 747. e. 1.] Legitur etiam *ἀφῆκε*. Sic tamen verbo *ἔθ* *πὸς τὸν ἀφῆκε* vtitur, postea.

P. 750. d. 8.] Pro *Φωκίων* inuenitur scriptum *Φάκων*. Quam scripturam sequendo subaudietur nominatiuus ille *Φωκίων*. Erat autem *Φάκων* nomen filii ipsius Phocionis: ut mox docebo.

Ibid. e. 8.] Pro *Φάκων* repositum fuit *Φάκων*, non solum quod in vet. cod. ita scriptum sit, sed etiam quod illa ipsa editiones quæ hic *Φάκων* habent, in alio huius vitæ loco habeant *Φάκων*, non *Φωκίων*, nimirum pag. 755. *Φάκων* *πὸς τὸν ἀφῆκε*, itidemq; versu qui hunc proxime sequitur.

P. 754. e. 5.] Post *ἔθ* non posita fuit *τελεία ἐγμή*: quod pendeat sententia, cuius initium est, *καὶ τὸ τοῦ ὄφ* *ἔναι* &c.

ita enim hac inter se iunguntur. Sed ante positum est necnon ante quibus: quod alterutro in loco vacat.

Ibid. e. 10. Legitur etiam κακοδραστην καὶ πρῶτον, verum altera lectio retinenda est, quoniam non vult negare eum fuisse κακοδραστήν & πρῶτον, sed illius κακοδραστην καὶ πρῶτον ob eam quam assertationem, fuisse πρῶτον intellegit.

Ibid. f. 6. In quibusdam editionibus ἄσπιδος, perperam scriptum est, pro ἄσπίδος, ut in vet. cod. Nam illa ipsa in sequentibus locis scripturam istam sequuntur.

P. 719. a. 5. Malo μισθὸν praecedentibus iungere.

Ibid. c. 1. Rectius scribetur Λυκαία.

P. 762. a. 6. Credibile fuerit Plutarchum scripsisse αὐτῷ ἰσοζουμένῳ: ferri tamen & altera lectio potest. Hoc verbis istam reperitum videbis initio paginae 760.

Ibid. c. 1. Malim hac interrogatiue legere.

P. 763. a. 6. Pro ἄσπίδος quidam codices scribunt ἄσπίδος. N- nus interpretum ἄσπίδος legit, ut editio ista habet (aspirando).

priorem huius pronominis syllabam, ut sit pro ἄσπίδος) siquidem ita vertit. Lege lata ne candidati haberent nomenclatores, tribunatum militum petens, solus legi paruit, & per se laboravit silurare atque appellare eiuos. At vero aliter ita reddidit hunc locum ac si scriptum esset ἄσπίδος cum tenui, plane alium sensum eliciens. Ita enim interpretatur. Deinde quum lex esset lata, neis qui magistratum ambirent, nomenclatores adessent, tribunatum militum petens, solus eam legem violavit: monitorisque vsus ministerio, eiuos nominatum saluravit atque compellavit. Prior ille non solum ἄσπίδος legit, aspirans hoc pronomen, sed etiam ἐπίσπιδος pro ἐπίσπιδος: itidemque Lapis ante ipsum illam lectionem sequutus erat. At posterior scribens αὐτῷ spiritu tenui, & ad ὀνομαστικόν referens, Ciceronis loco se ferret, obiciens Catoni in oratione pro Murena, eum nomenclatoris opera fuisse vsus. Sed fieri potest ut Plutarchus non ex Cicero hanc historiam, sed ex alio petierit, rem omnino aliter (ut sit) narrantis. Verba quidem certe ipsius Plutarchi negant quod ait Cicero, nisi vim aliquam eis afferamus. Primum enim durum est, ἄσπίδος pro ἄσπίδος, ut pote praecedente plurali ὀνομαστικόν non singulari ὀνομαστικόν. Deinde hoc loquendi genus πηλοστικόν, ἔργον tali sententia minime adhibiturum fuisse Plutarchum, ex aliis illius colligere locis possumus, in quibus verba illa vsurpat. Ne apertum longe abeamus, in hac ipsa vita, scriptum est, ὁ δὲ καὶ πρὸς τὸν ἐπισημοῦ πρῶτον καὶ ὀνομαστικόν, καὶ κρῖσι καὶ ἔρασει πρὸς μὲν τὸν ἐπισημοῦ πρῶτον, καὶ ἐπὶ ἐκαστῶν ἐπισημοῦ ἐπισημοῦ πρῶτον πρὸς τὸν ἐπισημοῦ πρῶτον. Equidem vel ex hoc loco percipiet (med quidem iudicium) potest, illam phrasin aliud significare: & Plutarchum, si vultuisset declarare, Ministerio eius vsus, alius potius vsurpatu fuisse verbis quam istis, πηλοστικόν ἔργον αὐτῷ. Quod autem in altera illa interpretatione ex ἐπίσπιδος, faciendum est ἐπίσπιδος, & αὐτῷ ex αὐτῷ, moueri neminem debet, quum tales lapsus sint longe facillimi & frequentissimi.

P. 767. a. 5. Legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 769. a. 2. Rectius ἄσπίδος scribetur.

Ibid. a. 4. Scribendum puto ἐπισημοῦ πρῶτον, καὶ ἄσπίδος.

Ibid. d. 7. Non video quomodo ἄσπίδος ferri possit, nec dubito quin mutari in ἐπισημοῦ πρῶτον debeat.

Ibid. e. 10. In praecedentibus editionibus inter ἄσπίδος & πρῶτον nulla iare punctio habetur: quum tamen καὶ ἄσπίδος in ista sit alius sententia, qua sermo praecedens clauditur. Ac fortasse scripsit Plutarchus, καὶ ἄσπίδος ἐπισημοῦ πρῶτον, quum uis sapientiae huiusmodi in opete isto omitta competiantur.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

P. 772. a. 1. Pro ἄσπίδος legitur etiam ἄσπίδος, ut supra.

Ibid. f. 7. Hic quoque ἀπὸ πρῶτον pro ἀπὸ πρῶτον possum est. Deo autem hic quoque, quoniam eandem scripturam mutationem in aliis etiam locis inueniri, admonui supra.

P. 773. c. 10. Pro ὡς πρῶτον legitur etiam πρῶτον.

Ibid. d. 3. Pro ὡς inuenitur scriptum & ὡς πρῶτον.

P. 774. e. 6. v. uoi καὶ δὲ. Si ὡς ἐπισημοῦ πρῶτον pro ἐπισημοῦ πρῶτον parenthesis ista locum habebit, & particula ὡς post ὡς πρῶτον vacabit: sicut & alibi vacare comperitur. Ac si parenthesis locum dare nolimus, nec particulam ὡς pro superscanea habere, tunc certe ὡς πρῶτον πρῶτον, non aliud significabit quam ὡς πρῶτον πρῶτον, utque ita particulam ὡς πρῶτον dicendum erit. Ambo certe interpretes ita verterunt ac si illa abesset. Ita enim vnus. Hæc dicenti & senatus assensus est, & ex populo non pauci comprobauerunt. Alter vero ita. Hæc illi dicenti cum senatus adstulbat, ut tum aliorum quoque haud pauci se adiungbant. Si tamen particulam ὡς non omnino vacare vellemus, dici fortasse posset, ὡς πρῶτον πρῶτον, significare. Quatenus autem hæc dicebat. At si hæc verborum esset series, ὡς πρῶτον πρῶτον πρῶτον, ὡς πρῶτον πρῶτον, tunc ὡς reddi posset. Ut pote.

P. 775. b. 3. Afferitur etiam ἀδυνατῶν pro γροντῶν: sed fieri non potest ut exemplar in quo legeretur hic ἀδυνατῶν, haberet itidem ἀδυνατῶν in proxime praecedente loco. Ego aliam lectionem quam nostram querendam non censeo: & ἐπὶ ἀδυνατῶν πρῶτον πρῶτον περὶ τοῦ μισθοῦ, uel ἐπὶ ἀδυνατῶν πρῶτον πρῶτον, siue, ἐπὶ ἀδυνατῶν πρῶτον πρῶτον. Nescio autem quid sequens aut quo respiciens vnus interpretum, illa sic verterit. Atque in eo quod fieri non posset, mutare factum iactare se velle, stulti esse & amentis. Alter ita est interpretatus. In apertum vero se conicere periculum eius rei causa quæ rescindi nullo modo iam possit, id vero vacordis plane esse & insanienis.

Ibid. e. 8. Post καὶ πρῶτον nisi expungatur interpunctio, merito aliqua verba deesse existimabuntur. Vnus interpretum vertit, Hominem ex Pompeij sinu: alter, Hominem ex sinu Pompeij natum.

Pag. 776. a. 3. Post χύμας in cunctis codicibus scriptum erat, καὶ Πτολεμαίων, quæ lectio conuenit cum his verbis, ὁ δὲ χύμας Πτολεμαίος.

Ibid. c. 1. In Ald. exempl. scriptum est συμβουλευτικόν, mendo- se, simulq; ambigüe inter συμβουλευτικόν & συμβουλευτικόν. Hoc ex vet. cod. repositum fuit, habetur que in Florentina etiam editione: illud autem ad genitium λόγων posse referri videretur nisi tam multa interiecta essent.

P. 777. e. 8. Pro μακρόν in quibusdam scriptum est ἀκρόν, partum diuersa scriptura, valde diuersa significatione. Item pro μακρόν legitur ἀκρόν.

P. 778. b. 3. In editionibus quæ hanc praecedunt legitur καὶ τοῖς ἐπισημοῦ πρῶτον καὶ αὐτῶν, quam lectionem nullo stare modo posse manifestum est: quum desideretur adiectiuum quod particula & cum αὐτῶν copulandum est. Recte igitur ex vet. cod. repositum fuit καὶ τοῖς ἐπισημοῦ πρῶτον καὶ αὐτῶν. Sed rectius fortasse legeretur, καὶ τοῖς ἐπισημοῦ πρῶτον, &c. Non video enim cur ἐπισημοῦ hinc tolli debeat: neque ἐπισημοῦ in ἐπισημοῦ mutatum fuisse credibile fuerit.

P. 779. f. 8. Inter ἄσπίδος & πρῶτον aliquot verba deesse puto. Quæ de re & vnus interpretum admonet: qui totum hunc locum ita reddidit. Ac decreuerunt ut qui prætore essent electi, statim magistratum inirent, non interposito solito tempore: ne cui fraudi ambitus esset, eiusque causa dies ei posset dici. Simulque ipsi amicos suos & aduocatos ad petendum præturam subornauerunt. Alter vero ita vertit. Vbi per infrequentiam decretum fuit vdesignati prætores exemplo magistratum inirent, præciso legitimo tempore quo illos qui populum corrupissent largitionibus, postulare licebat. Deinde quum plebiscito effectissent ut soluti essent à causa dicenda, clientes & amicos suos ad præturam prouexerunt. Simul autem obserua pro πρῶτον paulo post scribi πρῶτον: quod verbum hic interpretes expressit illo. Præuenerunt.

Ibid. e. 9. In nonnullis cod. legitur ὡς πρῶτον. Si retineatur, ὡς πρῶτον sabaudiendum erit participium ὡς, id est, ὡς πρῶτον.

P. 780. b. 1. Pro τῷ legitur etiam αὐτῷ, quam lectionem longe alteri præfeto, ut sensus sit, turbam sequutam fuisse audientem Catonem dicentem, se vna cum ipso Trebonio ire. In carcerem videlicet. Potest tamen & aliter accipi, nimirum pro καὶ τῷ, ut aliquoties apud Thucydide significatio istam habet, sequente infinitiua. Ambo interpretes, qui τῷ legerunt, non αὐτῷ τῷ, & vnus quidem αὐτῷ τῷ vertit. Differentem: ita hunc locum reddens. Sequuta enim plebs est, audiens inter eundem differentem. Alter vero

λέγοντες accepit pro κρέωντος seu κραιωντος, (quia praedit
μὲν κραιωντος ἐγγλεικυδωνος) ita interpretans, Sequebatur autem
eum multitudo, autculabaturque, eo interim dum abduceretur,
clamitante. Sed λέγοντες cum ἀκροατῶν potius iungendam
est, quam pro absoluto genitio accipiendum.

P. 781. a. 8. Legitur etiam παρελθόντι.

Ibid. b. 7. In quibusdam pro singulari δικαστηρίου habetur
pluralis δικαστηρίων.

Ibid. d. 4. Pro καταρτίσεις scriptum est ὑπορτίσεις.

P. 782. a. 3. Pro ἀρετῆς repono ex vet. exempl. ἀρετῆς. Quam
lectionem & vnus interpretum sequutus esse videtur, ita red-
dens, Post Faunio aedili creato, cum in ceteris magistratus
muneribus praesto fuit, tum ludos eius in theatro curauit. Al-
ter ἀρετῆς retinuit, & aliquem ex hac lectione sensum elicere
conatus est, ita vertens. Post aedilitatem consequuto Fau-
nio, diligenter eum in eo officio adiunxit, inq; theatro specta-
cula adornauit.

Ibid. d. 4. Legitur etiam ἐμοισίωσι.

P. 783. a. 2. Legitur & πείθεσθαι: sed retinendum nobis est
πίθεσθαι. Post ζητεῖν autem interpunctionis nota collocari de-
bet, ne iungatur hic infinitiuus sequenti: quum hic locus per-
inde sit intelligendus ac si verba ita collocata essent, οὐτε γὰρ ῥά-
διον ὁ εἰσαὶ πρὸς σήσομαι ζητεῖν τὰ πρῶτα μαρτυρήσει. Sed articulum πὶ
ante τὰ desidero: ac Plutarchum ipsum ita scripsisse suspicor,
ὅπου σήσομαι τὸ πρῶτον μαρτυρήσει ζητεῖν, id est, Quis futurus sit in-
quirendi in praeterita delicta finis. Vnus interpretum ita ver-
tit, Haud enim, vbi praeteritis peccatis subsisteret excutiendis,
procliuē futurum statuere: & si recentiores sanciantur mul-
cta offensis, iniuriam passuros hos, &c. Quae interpretatio
magis mihi placet quam altera ista, Nam neque finem inqui-
rendi in ante peccata constitutum, & si noua eorum decer-
nantur supplicia, de iniquitate querendi occasionem habitu-
ros, &c. Illum quidem certe comparatiuum νεώτερον ita hic
vertit ac si pro positiuo positus esset: quum tamen suam com-
paratiui significationem ei dare oporteat. intelligit enim, νεώ-
τερον ἢ τὰ ἀδικήματα: nimirum quae post delicta iam commissa
sancita fuerint. Ceterum quod ad parentheseos notam atti-
net eam praetermitti posse sciendum est.

Ibid. b. 5. Legitur etiam τῶν Κατων. quae verba iungenda es-
sent praecedentibus, vt τῶν Κατων dictum esset pro τῶν Κα-
τωνος. Sed Plutarchum ita vsum esse datino, persuadere mihi
nequeo. Quod vero ad alteram lectionem attinet, eam vnus
interpretum omnino sequutus est: ita reddens hunc locum,
Multi enim euersi iudicio sunt, quod Catonem decli-
nare, non nisi innocencia putarentur. Alter autem ita vertit,
Multi enim eo damnabantur quod Catonem recusantes iu-
dicem, male sibi conscii viderentur. Quae interpretatio magis
mihi placet: sed eam sequendo mutandum aliquid in lectio-
ne nostra fuerit, vel potius aliquid ei addendum: nimirum δὲ
πὶ ante οὐ παρεῖν. Possit idem sensus & ex ista lectione elici, ἡλω-
σαν γὰρ ὁλίγοι, τῶν τῶν Κατωνος φεύγειν δόξαντες οὐ θαρρῆν τοῖς δικαίοις.
vt ita resoluat hae oratio, δόξαντες οὐ θαρρῆν τοῖς δικαίοις, τῶν τῶν
Κατωνος φεύγειν. id est, δὲ πὶ: quae duae voculae non minus quam
τῶν locum ibi habere possint.

Ibid. b. 7. Legitur etiam περὶ πλούτου: quae lectio magis pla-
cet: vt Cato dicatur περὶ πλούτου κριτής. At περὶ πλούτου superua-
cuum videri possit, quum satis esset dixisse, περὶ φερον ὡς ὄνειδος
μῆλα.

Ibid. c. 1. In praecedentibus editionibus legitur ἀεφρον: pro quo ex
vetustorum exempl. autoritate reposui ἀφρον. Vnum videndum est,
an possit ἀφρον actiue vsurpari in ea significatione qua dicitur à
Latinis Recreare. vt Recreare se ex magno timore, apud Ciceronem.
Eodem enim modo dicentur hic Catonis praemonitus Pompeium
ἀφρον ὡς πολλῆς ἀπιστίας, nimirum ex illi ἀπιστίας errore, tanquam
ex morbo quopiam. Vicissim autem merito dubitabit quispiam an
ἀφρον, quod in textu habetur, (& videri potest ex praecedente
periodo manasse, vbi legitur ἀφρον) reddi possit Excitabant,
vt verterunt ambo interpretes. Estque hoc quoque in vnus
eorum interpretatione animaduertendum, cum verba ista,
ὡς πολλῆς ἡδὲ πῆς ἀφρον ἀπιστίας, sequentibus iungere. Ita enim
locum istum reddit, iam Catonis praedictiones Pompeium non
nihil excitabant post longam incredulitatem, veluti per infomnum
animo periculum imaginantem. Quae sane interpretatio valde apta
fore videtur, si verba illa sequentibus iungenda sint. quod certe
& aduerbium ἡδὲ persuadere possit: quum videatur Plutarchus
ἡδὲ ibi posuisse tanquam iungere volens cum participio
ὄνειροπλοῦται. Sed liquido sciri non potest nisi prius de verbo
quod post ἀφρον est ponendum, nobis coniter.

Sed ecce, quum de verbis ἀφρον & ἀφρον annotassem
quae proxime praecedunt, & iam typographico prelo ea com-
missem, incidi in verbum ἀφρον in ea significatione actiua
quam isti loco aptam quidem esse, sed eius exemplum me de-
siderare dicebam. Inueni autem in vita Agidis, πῶς πόλιν οὐκ ἴσῳ
ἀφρον ἀφρον ἀμαρτημάτων. Hoc igitur duntaxat perpenden-
dum lectori fuerit, velint verba illa ὡς πολλῆς, &c. ad illud
ἀφρον referre, (quamuis & ibi sit ἀφρον cum illa praepo-
sitione ὡς) an potius ab eo separare, sequendo quae hac de re
dixi. Interim autem obseruet hic lector ἐπεὶ ἢ in principio
trium periodorum quae contiguae sunt, & eorum quae de istis
particulis, antea dixi, recordetur.

P. 785. b. 8. Legitur etiam πολλῶν & πάλιν: sed πάλιν quoque
dici, cum ab alio ab Eustathio annotatur.

Ibid. f. 1. Pro ἔστι repositum fuit ἐν ἔστι quod mendum & in
alio huius operis loco emendatum fuit.

P. 786. b. 10. Haec verba καὶ χρέματι in praeced. editionibus
non habentur.

Ibid. e. 5. Pro πατρὸς in Aldina editione scriptum est πατρὸς
ἑστέρος, qui error manauit ex ignoratione huius compendiarie
scripturae πατρὸς, quae & in Florentina editione spectatur.

P. 789. b. 8. Haec verba μὲν ὀλίγον ex vet. cod. addita fue-
runt.

Ibid. c. 9. Aptius scriberetur καὶ κατὰ πρ. Paulo post autem
habes μεθιστοί pro μεθιστοί quod in praecedentibus editionibus
legitur.

Pag. 790. d. 10. Legitur etiam σὺν ἑστέροις ἀφρον.

Ibid. e. 5. Pro φυγῶν quaedam exemplaria habent φρου-
ρέν.

P. 791. a. 7. Contrarium est quod in vet. cod. legitur, videli-
cet, ἐν δὲ μὲν ἀδελφός.

Ibid. b. 6. Post καλοῖς in quibusdam exempl. scriptum est
πύβιον.

P. 793. e. 8. Legitur etiam, καὶ φερατοῖς πάλιν πολλῶν ἡσυχίας,
&c.

P. 794. b. 5. Pro datiuus τῆς πμῆ habentur genitiuus τῆς πμῆς in
vet. exempl.

P. 795. c. 2. Pro μικτῶν in praeced. editionibus scriptum est
μικτῶν. Ambo tamen interpretes μικτῶν retinuerunt, vnus, mi-
nuta, alter, exilia reddens. Ita enim redditus est hic locus ab v-
no, Nullum sincerum aut laude constanti dignum, sed adu-
lerina pleraque & exilia facinora edunt. Ab altero sic, Nihil
sincere agunt vel constanter: verum alias aliis rapti studiis, &
motus sequentes alios, res gerunt adulterinas & minutas
multas. Sed nemo non videat quanto aptior ex voce μικτῶν
sensus eliciatur, nec loco solum sed & vocabulo νότα cum quo
copulatur, conuenientior.

P. 796. c. 1. Pro ὑπὸ πᾶσι δεικνύται in vet. cod. scriptum est τὸ πᾶ-
σι δεικνύται. Vnus interpretum lectionem hanc sequutus est, ita
vertens, In eas delati res imprudentes sunt, vbi iam non erat
illud dici quod solet, Rectum licet non sit, turpe est desistere.
Alter vero retinuit τοῖς πᾶσι δεικνύται, ita reddens, quibusdā
additis, Im prudentes ad eas res tentandas delati sunt, quas quum
parum honestas sentirent, tamen iam inhonestas esse (notum enim
illud est, Quod non honestum est, iam turpe esse sentias) col-
ligere non poterunt. At ego non dubito quin τὸ πᾶσι δεικνύται
genuina sit lectio: sed vereor ne aliud quoque mendum loco
isti subsit, & potius scribendum sit, ἐπεὶ μὴ καλόν, ἐκ αἰσχρόν
ἢ δὴ τὸ πᾶσι δεικνύται. Certe, vt omitam, multo magis proposito
Plutarchi esse accommodatam sententiam quae ex ista lectio-
ne elicitur, non video quomodo ἐπεὶ μὴ καλόν reddi possit, Re-
ctum licet non sit.

P. 797. c. 3. Pro αὐτῶν legitur etiam αὐτῶν, quarum lectio-
num vtraque sensum eundem efficit: sed si δὲ αὐτῶν retineas,
nominatiuus verbi ἀφρον erit βασιλεία: sin mutes in αὐτῶν,
nominatiuus erit αὐτῶν.

798. d. 10. Veram lectionem esse puto εὐδαμονοζωδῆς, vt
habent vet. exempl. Sic αὐτῶν in versu proxime sequenti re-
positum ex istis fuit.

Ibid. e. 3. Post παρεκάλουω posita fuit interpunctionis nota,
quod haec verba ὄντα πατρὸς ἑστέρον iungantur potius sequentibus
quam praecedentibus hoc modo, παρεκάλουω ὄντα πατρὸς ἑστέρον
τῶν ἀφρον, vt pote qui esset πατρὸς ἑστέρος.

P. 800. a. 3. Interrogatiue fortassis haec legenda sunt.

P. 803. a. 2. Inter αἰδοῖς & σωτηρίας in quibusdam cod. inter-
iectum est pronomen αὐτῆς.

P. 805. c. 3. Lubenter scriberem καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστου.

P. 806. b. 2. Rectius scriberetur αὐτῶν, vt in quibusdam exem-
plaribus.

Ibi. f. 4. In præced. edit. legitur ὁπίοι, pro οὐπίοι. Quamuis autem hanc lectionem recte in locum illius fuisse repositam constat, (nam vel propter ἀλλὰ negationem præcedere oportet) superest tamen hic quod nobis negotium facebat: nimirum aduerbium μάττω. Si enim interpreteris, (dando illi aduerbio μάττω suam significationem) Frustra interrogare Lacedæmonios non quot sint hostes, sed ubi sint: non consentanea suæ gloriatiōi loquetur Cleomenes. Ideo vnus interpres vertit Nunquam: ita hunc locum reddens, Qui dixerat, nunquam de hostibus quætere Lacedæmonios quot essent, sed ubi essent. At quid pro μάττω legendum putauerit, (neque enim hoc aduerbium ita potuit interpretari) coniectura non assequor. Alter autem interpres retinuit quidem aduerbium μάττω, sed nouū quendam vsum illi tribuit. quinetiam ita vertit quasi ὁπίοι vel ποίοι scriptum esset, non ὁπίοι vel ποίοι. Ita enim interpretatur, Non debere interrogare Lacedæmonios, quales, sed ubi hostes essent. Ego alteri interpretationi potius assentior, donec de vera lectione constare possit. Sed (vt interim coniecturam meam in medium proferam) quid si ὁ μάττω scriptum à Plutarcho fuisse dicamus? Neque vero ita duntaxat legi posse anguro, εἰπόντες ἐπ' οὐμάττω, sed etiam hoc modo, (aliam negatiuæ particulæ sedem tribuendo) εἰπόντες οὐ μάττω ἐπ' οὐμάττω, &c. Nec dubito quin hæc lectio magis etiam quam illa prior placitura sit: vt videlicet οὐμάττω à Cleomene gloriante dicatur: perinde ac si ita scriptum esset, καὶ ἦν παλαιῶν πρὸς αὐτοῖς αἰετὴ μνηστὴ βασιλέων, ὃν ἐλεγε οὐμάττω εἰπὼν οὐ Λακεδαιμόνιοι, &c.

P. 808. d. 3. Pro νόμῳ tam manifestum est scribi debere φύλω, vt scriptura hæc in contextu poni debuerit. Sed accedit & v. l. exempl. autoritas.

Ibid. f. 4. Genitiuum Δομένῃς in accusatiuum Δομένῳ mutare non dubitauerim.

P. 809. a. 7. Participium istud ὀπισθοδρομῶντα pro ὀπισθοδρομῶντα repositum fuit ex vet. cod. Conuenit autem cum sequente αἰσθητὴ μνηστὴ.

P. 810. b. 3. Malim scribere τῶν.

P. 811. d. 1. Fortasse scribendum fuerit ἀλλὰ γὰρ. Sic certe plerisque locis particulam γὰρ locum particulæ π occupare obseruauim.

P. 812. c. 1. Pro καὶ ἰσομήστῃς legitur in vet. cod. καὶ ἰσομογήστῃς.

Ibid. c. 10. In quibusdam scriptum est νῦν δὲ pro οὖν δὲ.

P. 815. c. 3. Ab ea quam habemus hic lectione discedere videntur ambo interpretes. Horum enim verborum, αἰ τὴν δὲ ὅπως αὐτὸ δαίμων διδῶν, πέρθεισι, manifestum est hunc esse senium, Fortuna autem, talis vel talis obtingit, prout numini tribuere libuerit. At illi verterunt: vnus quidem, Fortuna ea vtetur quæ diuinitus obtinget: alter vero, Casuum vero, prout permiserit deus, erit exitus.

Ibid. d. 10. Malo δὲ προσπιπταμένους, vt in vet. cod. & alibi passim legitur.

P. 816. b. 8. Rectius scribetur βασιλικώτερον.

P. 817. a. 7. Est & alia lectio, σιωπῆ φωνῆ.

Ibidem c. 3. Scribe potius κυμαρῶν, vt habes supra, in Pyrrho, necnon apud Helychiū. Sed apud hunc legitur oxytonos, scribentem, κυμαρῶν, δίσκος ἢ γυμνάσιον ἢ ἄλλο.

Ibid. c. 4. In quibusdam scriptum est, εἰς τὰ πᾶσι πολέμοις πρῶτα μάχῃ. sed malim lectionem nostram retinere, vt articulus πᾶσι iungatur cum aduerbio μάχῃ, potius πλεονάζοντες, (qui vsus satis est frequens) nomen autem πρῶτα ex præcedentibus subaudiamus: quum eius repetitio non solum non necessaria sed etiam auribus sit dura.

Ibid. c. 7. In vet. cod. est σιωπῆ, & in quodam φασῶν. Vt illud admitto, ita hoc reitico. Neque certe alium querendum esse puto sensum quam eum qui se primo aspectu nobis offert: nimirum nauem pane & reliquo commeatu prius instruendam esse quam remigio.

P. 819. b. 4. In quibusdam scriptum est κατὰ ῥῶν ἐλεφόν.

Ibid. d. 1. Scribendum arbitror τὰ μακρὰ διακόντες. Sed non video quomodo hoc ita intelligi possit vt intellectum fuit ab eo qui ita vertit, Cur quæ in promptu sita fugientes, eadem procul quærimus? Inmo dixissem potius, Alia procul quærimus?

P. 821. a. 2. Pro ἀριστοπῶν scriptum inuenitur παρῆσι προπῶν, quæ lectio conuenit optime cum præcedentibus verbis ἕως ἐλεφόν ἀσπίδα.

Ibid. b. 7. Scribitur etiam ἦν ἰσίων.

Pag. 822. a. 1. Pro δυστήρητον reponendum esse puto διατήρητον id est, seruatu difficilem. vt dixit Phocylides, Κάλλος διατήρητον ἔφην παίδων πλείστον. Optime autem conuenit cum eo quod

addit, ἀμελῶς φυλάττει καὶ ραθυμῶς. Oportet enim contra quoddam διατήρητον est, φυλάττειν ἀμελῶς. Ambo tamen interpretes lectionem illam sequuti sunt, vel potius ita verterunt quasi διατήρητον dici posset pro διατήρητον. Ita enim vnus, Castigauit acti- ter custodes quod sanam feram captuque difficilem seruarent segniter & socorditer. Alter autem, Acerbe obiurgauit custodes qui ingentem feram venatuque difficilem tam negligenter seruarent.

P. 823. a. 5. Ex vet. cod. addidi πᾶν νεκρὸν. Quod si non πᾶν νεκρὸν vel πᾶν σῶμα, vel tale quid addidisset, scribere debuisset ἔχοντα, non ἔχοντα.

Ibid. b. 7. Pro κατεβρωσάσαις legitur etiam κατεμυράσαις, longe diuersa significatione. Vt autem prius de vocabulo illo κατεβρωσάσαις dicam, in eius interpretatione interpretibus nullo modo assentiri possem: quorum vnus Excoriare, alter eodem sensu, Pelle nudare vertit. κατεβρωσάσαις enim non κατεβρωσάσαις sed potius ἀποβρωσάσαις dicendum est: pro Excoriare, sicut à δέρας & δέρμα deducuntur ἀποδέρων & ἀποδερματοῦ, quæ hoc significatum habent. Quid igitur est κατεβρωσάσαις? Apud Thucydidem certe est Pelle seu corio contegere, vel pellibus seu coriis. lib. 7. meæ editionis, τὰς γὰρ σπέρσας καὶ τῆς νεῖς αἰὲν ὀπίσθῳ κατεβρωσάσαις, ὅπως αὐτὸ ἀπολιπῶν καὶ μὴ ἔχει ἀπὸ πλάσῃς ἢ χεῖρ ὀπίσθῳ βαλλομένη. An autem corpus eius corio contegi vel operiti voluerit vt diutius integrum maneret, corio videlicet ipsum à variis iniuriis quibus expositum alioqui fuisset, defendente, an potius alia id de causa factum fuerit, lectori perpendendum relinquo: excoriari quidem certe voluisse (præterquam quod participium illud significationem istam non admittit, vt dixi) minime credibile fuerit: quoniam hoc ne vel ad breue tempus conseruari posset, obstitisset. Quod autem ad altam lectionem attinet, quæ habet participium quo Vnguento vngere significatur, nullo modo mihi placere potest. Nam fateor quidem vnguentis vngi fuisse solita, apud Ægyptios præsertim, defunctorum corpora, vt diutius illabefacta manerent: sed interim tantum honoris eius qui suspenderetur corpori deferti voluisse Ptolemæum, (præsertim quum aliis modis effacere posset vt diu corpus suspensum conseruaretur) mihi non fit verisimile.

Pag. 831. b. 1. Non dubito quin pro ἐλεμὸν reponere oporteat ὀρμισμὸν. Sic certe & alibi hoc mendum obseruauim.

Ibid. c. 10. Scribendum censeo καὶ ἀτοπὸν ἦν.

P. 832. a. 6. Addidi ex vet. codicibus ὀπισθοδρομῶντα, quæ vocabula possunt etiam abesse.

Ibid. b. 1. Pro genitiuo στρατιῶν repositus fuit hic στρατιῶν.

Ibid. b. 2. Pro δῆμον in vet. cod. scriptum est δῆμορρον, nec non ἰσὸν pro ἰσῶν. Quam lectionem sequendo alia esset verbi ὀπισθοδρομῶντα significatio quam in altera.

P. 834. b. 4. Pro ἔχον, vel ἔχον vel ἔχον reponendum esse dico.

Ibid. d. 7. Pro ἀλλὰ inuenitur scriptum & ἀδῶν.

Pag. 838. b. 3. Pro κατῶν legitur etiam κατὰ τῶν.

Ibid. c. 7. Expungendam præpositionem ὅν censuerim, quum potius dicatur ὁ ἀμύλλος πῆς quam ὁ ἀμύλλος ὅν τῆς, vt post τῆς πρῶτοι ἀμύλλος πῆς ἀμύλλος ἦν ὅν τῆς στρατηγῆς.

Ibid. d. 8. & 10. Nominatiuos διεχέαινοντα & βουλομένῳ subliter mutarem in accusatiuos διεχεράνοισα & βουλομένῳ: subliter interpunctione post σὺ βλάπτης, vt cum ἰαντῶ hi accusatiui iungantur.

P. 840. b. 1. Pro οἱ πλείστοι inuenitur etiam scriptum οἱ πρῶτοι.

P. 841. d. 8. Pro φῶναι est & alia lectio, ἀφῆναι.

Pag. 843. d. 10. Post ὅσον expungenda est interpunctionis nota. Plane enim nomini ἀναισθητοί Plutarhus significationem participii dedit, præfixa negatiua particula, dicit, ἀναισθητοῖς οὖσιν ὅσον ὀφελὸς ὄν, pro ἢ ἀναισθητοῖς οὖσιν, ὀφελὸς ὄν. Atque ita luffit in dupl. ci vocabuli ἀναισθητοῖς significatione. Vnus tamen interpretum ἀναισθητοῖς, non ta accipit: sed vertit Stupidi, subaudens (vt op. not) aliquid ante ὄν. Ita enim hunc locum interpretatur, Itaque & nonnulli eam propter senium vel magnitudinem calamitatum à mente delectam sensuque malorum priuatam putant. Stupidi profecto ipsi, qui nõ sentient quantum bona in dolores rectaque educatio hominibus ad vacuitatem dolorum conferat momenti: & quod in retinendis quidem bonis sap. numero fortuna virtutem superat: amittis vero iis prudenter casus nostros moderateque ferendi facultatem ei non adimit. Alter vero ita hunc locum reddit, Vnde amens ex senio vel ex cladum magnitudine habita quibusdam est euatisse, atque occalluisse ad sensum calamitatum: quum reuera illi senium nullum habuerint, quantum ex præclara indole bonisque natalibus & disciplina momenti ad pellendum hominibus rem accedat: &

quod virtutem fortuna vsquequaque sequentem honestum sapenunero vincat: ceterum in ceipitando, qui ferat eafum sapienter, id non adimat. L'bnit autem vtramque huius loci interpretationem afferre, vt ostenderem etiam quam lectio- nem vterque interpret proxia e in fine huius periodi sequu- tus fit. Vnus certe φυλασσόμενοι retinuit, vt hic habemus: alter vero in φυλασσομένης mutauit. At ego cur mutatio hæc neces- saria fuerit non video.

P. 845. c. In quibusdam scriptum est συμβασιλεύειν. Ibid. e. 70. Legitur in quibusdam και αυτοι. quæ lectio magis mihi placet. Compellat autem Sossium Senecionem: sicut in Cleomene, quum ei dicit, ἔγωγε μὲν οὐκ ὀπιρνεῖς αὐτοῖς ἐν τῆς διη- γήσεως. Sic & initio quarundam vitarum, eiusque etiam cui primus in hac editione datus est locus, ipsum compellat, & quidem nominatim.

P. 846. b. 7. Pro εὐδαίμων legitur in quibusdam ἐν δαίμονα. Ibid. e. 9. Stare non potest hæc lectio. videat igitur lector num ita scribendum sit, ὡς ἐξ ἧς τῶ παραγμάτων ἀμοιχρῶς εἰχο- μένι μπειείας.

P. 850. b. 9. Ex vet. exempl. autoritate reposui ῥωποτῶ περι- θρασ. Ibid. e. 2. Legitur etiam περιθεύηρου.

P. 855. f. 4. Pro καλῶς reponendum puto καλῶν, & ἴτι δὲ pro ei δ. perinde ac si hæc esset verborum structura, ἐγὼ δὲ ὡς μὲν κα- λῶν σε παραφύρεν, ἴτι δὲ καὶ θύειν, ἐπὶ πάντων βασιλείας, (addendo quæ sequuntur) καὶ ἀνέποιμι. Quoniam autem pendet senten- tia in μὲν, ei que redditur sententia quæ incipit ab ὅπ μὲν ποί, pa- rentheseos nota inclusi quæ interiecta sunt.

P. 857. c. 7. Pro βασιλίη est alia etiam lectio, βαρβαρικῆ. Ibid. e. 3. Lubentius scriberem βυλόμενοι: licet defendi alte- ra lectio possit.

P. 859. a. 1. Recte pro ἐμφύσητο repositum fuit ἐσοφίζοντο, ex vet. codicibus. Quam lectionem & interpretes coniectu- ra assequuti videntur. Vnus enim vertit, Hoc modo elaserunt legem. Alter, (magis etiam significanter) Legem huiusmodi commento elaserunt.

P. 860. f. 2. In quibusdam scriptum est ἀπίχαι. P. 861. c. 6. Nemo (vt opinor) negare possit motum sua sede esse arti. ulum τῶ, & hunc in eam reponendo, scriben- dum esse τὰ μὲν παρῶτα δυο τῶ ὀνομάτων.

P. 862. e. 2. Non dubito quin scribendum sit ἐπίτραπτο.

P. 863. f. 2. & 3. v. περιμένει) Vnus interpretū hunc locum ita reddi ac si πολλοὶ expungendum esset. Sic enim vertit, Ve- rum quod laudari se mirum in modum gauderet, vehemen- que cupiditas gloriæ, quam ad extremum vsque retinuit, ef- fecerunt vt supra ab optimis deturbaretur cogitationibus. In qua interpretatione animaduertendum etiam est, non solum omitti accusatiuum πολλοὶ, sed etiam subaudiri pronomen αὐ- τῶν: perinde ac si scripsisset Plutarchus, καὶ πολλοὶ αὐτῶν τῶ ὀρ- θῶν ἐπιτραπέζι λογισμῶν. At ego, nisi insolens mihi videretur hæc verbi ἐπιτραπέζι constructio, Plutarchum scripsisse putarem, ὅ καὶ πολλοὶ πολλοὶ &c. Quum autem de illa constructione dubitem, lubenter alteram hanc interpretationem ample- ctor) secundum quam πολλοὶ τῶ ὀρθῶν λογισμῶν per genitium partitionis dictum fuerit pro πολλοὶ λογισμῶν ὀρθῶν. Verum enim vero auebat supramodum celebrari, tenebatque eum perpetuo cupiditas immentæ gloriæ, quæ multa eius præcla- ra consilia sequeuter interpellauit.

P. 864. a. 3. Non dubito quin desit hic aliquis datiuus qui cum ἀθῆναι iungatur, simulque cum genitio ὀνομάτων. Nisi præcederet ἡρώων, credi posset eum scripsisse τῶ ὀνομάτων ἡρώων. Fortassis autem credibile fuerit e ita τῶ ὀνομάτων scripsisse, subaudiendo ipsum nomen ex fine præcedentis periodi.

Ibid. e. 3. Pro δαδὲκα legitur etiam δέκα.

P. 865. c. 1. Reponendum est ἔπειν.

Ibid. e. 6. In præcedentibus editionibus non habetur par- ticipium istud δοκῶν, sine quo tamen, aut alio quopiam huius- modi, stare sententia non potest.

P. 871. f. 5. Legitur etiam τὴ παραγματο.

P. 877. b. 9. Videtur dicendum potius fuisse παρὲς πῶ τ' πα- λίας: Paulo post autem καλῶτα ex vet. cod. mutauit in καλῆν αὐτῶν.

P. 881. b. 5. Repono σιγητάθειν.

P. 885. c. 6. In quibusdam vet. cod. post εἰς θάλασσαν addi- tur εἰς Ἄστυον.

P. 887. b. 4. Scribendum potius μεγαλοπρεπέστερον.

P. 889. d. 4. Pro Κορφαῖν legitur & φρεαῖς.

Ibidem e. 7. Νεὶ ὀπιφάειν sed ἐν γῆρα quidam codices ha- bent.

P. 892. b. 2. Rectius scribetur ἕλαπυροσῆν.

P. 893. a. 1. Reponendum videtur ἀπυρῶτα. Ibid. e. 1. Si pro τῶ scribas ὄν, parentheseos nota verba hæc includenda non fuerint.

Ibid. f. 5. Vide num potius scribere oporteat κρεαδαίαια.

P. 894. b. 9. Legitur etiam τῶ Διονυσίων ἐγένετο.

Ibid. c. 9. Vt stet versus, scribendum puto, ημεὶ ποιοῦν τ' ἀν- θρωπῆας. Interdum enim corripi verbi ποιά priorem syllabam, satis notum est.

Ibid. e. 2. Legitur etiam δεδύχθαι, & Ἄθλιωαῖον pro Ἄθλιωδῶν paulo post. Fortasse autem non male quis suspiceretur δεδύχθαι fuisse scriptum: vt videmus in aliorum quorundam ἀφισμα- τῶν principio scribi. Quinetiam hæc duo verba ἀγαθῆν ἴχθιν se- orsim legi posse videntur.

P. 895. a. 6. Scribendum puto τὸ Εὐελπίδων. Fuit autem for- tassis in causa cur omitteretur art. culus hoc in loco is qui proxime præcedit. Quod si non scribamus τὸ Εὐελπίδων, scri- bendum fuerit (vt opinor) Εὐελπίδων ἐπέων.

P. 897. b. 9. Possint fortassis hæc interrogatiue etiam legi.

P. 898. c. 4. In præcedentibus editionibus desideratur ge- nitiuus μὲν δῆ.

Ibid. c. 6. Scribendum puto ἀπὸ ἐξ καὶ εἰκοσι.

P. 898. c. 5. Pro ἕλαπυρον inuenitur etiam scriptum ἕλαπυρ.

Ibid. e. 6. In præced. edit. legitur πῆλοι: pro quo minime dubium est quin scribendum fuerit πῆλοι: vt habes hic. sed perperam ante πῆλοι & ἐξδν posita fuit interpunctionis nota. Constat enim sensum esse, Cui parum aberat quin absoluta esset.

Ibid. e. 9. Vel ἐμπαρῆσαι αὐτὸν vel ἐμπαρῆσαι Plutarchum scripsisse puto.

P. 902. e. 4. Locus hic aliquamdiu me torfit: sed coniectu- ra tandem veram lect. onem assequutus mihi videor, vt nimi- rum scribatur, πῆλαι γδ (ὡπείην) πῆλαι ἐμὸδ σκοπῶν ἐχρῆται; Quum au- tem initio putarem interpretes quoque quod subest mendi deprehendisse, animaduerti omnes aliquem alium quam ve- rum (id est, eum quem verum asse puto, & quem, vt opinor, ipsimet verum esse fatebuntur) finxisse. Vnus autem ita ver- tit, Quo vero proposito isti (inquit) me petunt? Alter hoc modo, Nimirum (inquit) nam quis me defendit? Quidam vero significari putauerunt, Quo signo me intellocunt? sed quis vnquam σκοπῶν in vlla istarum significationum usur- pauit? Præsertim autem de duabus posterioribus loquor. Nam in prima expositione datur quidem huic nomini signi- ficatio quam habere constat: quum dicit, Quo proposito isti me petunt? sed ἐμὸδ expungendum esset. Adde quod hæc cre- sporatio non satis apta fuerit. At legens, vt dixi, πῆλαι γδ πῆλαι ἐμὸδ σκοπῶν ἐχρῆται, & propriam nominis σκοπῶν significationem retinebimus, & responsum non interrogationi solum sed iis etiam quæ Plutarchus narrat aptissimum habebimus. Quum enim ab omnibus propemodum deserere videret, aliis ad ho- stes deficientibus, aliis terga dantibus, iure optimo illi qui dicebat multos hostes in eum tendere, respondet, Quem enim alium quam me scopum habent? Perinde ac si diceret, Nil mirum: quum solus ego illis velut scopus propositus sim. Loquitur autem tanquam de tela dirigentibus.

P. 904. a. 4. Reponendum puto genitium σκλωῆς pro ac- cusatiuo σκλωῶν.

Ibid. c. 5. Legitur etiam παύσαι.

Ibid. e. 7. Seruata fuit hic omnino aliarum editionum scri- ptura habentium itidem ἐν ἡρώω & δισυνέκτω, & litera ω ha- bente i subscriptum. Hoc enim semper faciendum cen- sui, in huius & aliorum pariter scriptorum locis deprauatis, & quorum emendatio manifesta non est, vt lectio quæ in aliis editionibus habetur, sine vlla vel leuissima mutatione reti- neretur. quoniam sapenunero competi in iis quæ primo as- pectu offendere possunt, tanquam deprauationem augen- tia, veræ lectionis vestigia tandem inueniunt. Ita igitur ex ἐν ἡ- ρώω facere nolui ὡρῶω, à verbo ὡπρήμι: quamuis non ignora- rem, Budæum. Gallæ nostræ simulque doctrinæ literarum Græcarum lumen, ital. gere, tanquam de hac lectione nullo pacto ambigentem. Εὐνήμι, (inquit) In animum induco. Plu- tarchus in Demetrio, οὐ μὲν ἰσχυρῆς Δημήτριος, &c. Atque hanc Budæi interpretationem vnus interpretum sequitur, ita vertens hunc locum, Nihil trepidauit tamen Demetrius: sed, vt sexcentis pugnis aliis (inquit) victus sim, non inducam in animum vt Seleuci affinitatem amplectar mercede. Atque vrbes illas præsidio firmanit. Alter autem ita vertit, Ne- que vero Demetrius concessit, sed inquit, se, ne si millies quidem victus esset, nunquam mercede sibi Seleucum gene-

rum adfiscere dignaturum, vrbes eas praeficiis munit. At ego...

Ibid. e. 6. Duriuscula est infinitiui ἡμιδαυ repetitio. ideoq;

P. 905. c. 4. M. lit quis fortassis ἀφ' ἑαυτῶ.

P. 906. c. 7. Post αὐτῶ expungendam cenfeo interpunctio-

Ibid. d. 1. Aut expungendam esse praepositionem ἐν, aut in

P. 911. a. 5. Pro πραγματικῶ legitur etiam δραστηρικῶ: sed πραγματικῶ

Ibidem e. 8. In praecedentibus editionibus legitur αὐτῶ: sed

Ibid. d. 1. Pro αὐτῶς & φθίσις, legitur etiam παύσις & ἀποθίσις.

P. 913. f. 4. Pro πύχην legitur etiam χέριν. quod vocabulum

P. 904. a. 1. Post ὑποδραχμῶ adiectum habent quidam cod.

Ibid. d. 2. Repositum fuit ἐπίσφις pro ἀπίσφις, ex veter. cod.

P. 921. a. 7. Rectius fortasse πρὸς πὶ ἀναγορεύσασιν.

Ibid. d. 1. Pro βασιλευμένων minime dubium est quin reponi

Ibid. d. 6. Legitur etiam, Καὶσφρὶ τῆς ἀρχῆς ἀπίσι.

P. 922. d. 6. Pro ἀδελφῆς reponere ἀδελφίδης, vt repositum fuit

Ibid. f. 2. In veter. cod scriptum est ἀκνήπ πλὴν βυλλῶ. quae

P. 923. c. 8. Legitur etiam ἄσφαπιδύσας: sed ita legen-

P. 925. c. 2. Additum fuit ex veter. cod. hoc verbum ἐκάλεισεν.

είδης fecimus πρὸς ἰω, ex eorundem auctoritate: sed fortassis

Ibid. d. 6. Scribendum potius ἔντροπ, vt in veter. cod. simul-

Ibid. d. 7. Pro ὀπθίσις rectius scribetur ὀπθίσις, vt in veter.

Ibid. d. 4. Post πλῆσιμιον interpungendum cenfeo. Quia ta-

Ita igitur sermo habet. Plutarchus eos qui caute adulabantur,

quum potius dicendum esset, δὲ μνημονόμοι πλὴν ὑφ' ἑσιν μὴ πρὸς

Ego nullum in praesentia remedium a-

P. 927. a. 6. Pro μαχάσι inuenitur scriptū & μαχάσασιν

Ibid. b. 8. Videtur abundare particula δέ: aut certe aliquod

P. 930. a. 1. Pro ὀκνήσις videtur reponendum ὀκνή:

Ibidem a. 10. Suspectum esse possit participium ἄσφαπιδύ-

Ibidem a. 10. Suspectum esse possit participium ἄσφαπιδύ-

Ibidem a. 10. Suspectum esse possit participium ἄσφαπιδύ-

Nam ἄσφαπιδύσας quod primo aspectu mihi placuit, nunc

Hæc sunt quæ in Plutarchi vitas parallelas, nimirum in locos qui aliter leguntur, aut legendi videntur, licuit annotare: omiffis plerisque eorum qui in ipfo contextu emendati fuerunt. De quorundam enim emendationibus (quas deprehendet qui hanc editionem cum superioribus conferet) mentionem facere minime necesse existimaui, quod minime controuerfa poffent effe, præterquam quod veterum exemplarium autoritate confirmarentur. Neque enim quicquam nifi ex illis petiitum in contextum admittendum putauit: quum alioqui meas in quofdam locos coniecturas haberem, de quibus refragaturum mihi neminem veriffimile erat. Exempli gratia, hunc Pyrrhi locum, (vbi Laconica eft dialectus) αὐτὸν ἐσοὶ πρὸς θεοῦ, ἢ δὲν μὴ πᾶθω μὲν (ἢ γὰρ αὐθιγαῖον) αὐτὸν δὲ αὐθιγαῖον, ἢ ἴσα πέντε κερπῶν ἄλλος, poteram ex mea coniectura reftituere, fæde alioqui deprauatum, & ita vt multis negotium exhibuerit. Iam enim animaduertebam ita emendanda effe poftrema verba, ἔσται καὶ πρὸς καὶ ῥῶν ἄλλος, vt in annotationibus docui. Quæ emendatio eiuſmodi eft vt meliorem expectaturus non fit (nifi valde fallor) quicunque illorum verborum ſenſum aſſequetur. Tantum abeſt tamen vt emendationem iſtam in contextum recipere voluerim, vt ne in aliis quidem multo leuioribus id mihi permiferim. Non dubito autem quin & illa emendatio & aliæ multæ in ver. codicibus inueniri queant, quamuis ex illis annotata non ſint. Talis enim multarum emendationum omiffio contingere ex eo poteſt quod in conferendis typographicis editionibus cum vetuſtis exemplaribus pronuntiationis vicinitas in lectionibus alioquin valde diuerſis aures eius fallat qui legentem audit.

Cæterum earum quæ in contextum receptæ fuerunt emendationum & aliarum etiam quas in annotationibus habes, pleræque in doctiffima & elegantiffima interpretatione Gallica obſeruata fuerunt, ex iſdem exemplaribus petita: in Latinis non item. Alicubi tamen vnius interpretum (de duobus poſterioribus loquor, quorum laudi tantum abeſt vt derogare velim vt contra lectionis harum Plutarchi vitarum ſtudioſos multum illis debere, & plus laboris quam prima fronte videri poſſint, impendiſſe ſuis operibus profitear) emendatam lectionem ſequitur, vbi alter mendofam, veluti in Theſeo quum Φύβω παρακατάμενος pro Φύβω παρακατάμενος reponendum effe conſtet, (vt ipſe reſpoſui in hac editione ex veterum codicum conſenſu) eorum tamen alter duntaxat lectionem rectam ſequutus, vertit, Quam ſacrificaffet Patuori, non autem, Quam ſacrificaffet Apollini. Alioqui tamen in nominum propriorum (præſertim quæ ſunt Romanorum) emendatione magnam ambo diligentiam adhibuerunt. Inueniuntur autem poſita etiam pro propriis nominibus appellatiua, vt initio vitæ Coriolani ἄνομα θυγατρὸς προ ὀνομα θυγατρὸς, qui error (quod mirum videri poſſit) itidem in opusculo eiuſdem ſcriptoris quod περὶ τῆς Ρωμαίων πόλεως inſcriptum eſt, commiſſus fuit, legitur enim & ibi ὄνομα προ ὀνομα. vbi ſcribit, περὶ τῆς μὲν Ἰδρυσατο πόλεως ἱερὸν Μάρκος Ἀγῆος ὄνομα θυγατρὸς, καὶ περὶ τῆς προ Ρωμαίων πόλεως βασιλεὺς. Impoſuit certe hic error initio huius vitæ Guarino Veronenſi, qui vertit, Martius Caius nomine Nepos. Impoſuit & illi qui prior aliquot Plutarchi vitas in Gallicum ſermonem tranſtulit: at non item duobus quorum memini interpretibus. Immo illud etiam Γαῖος emendarunt, mutant in Ἀγῆος. ſcripferunt enim Ancus Martius. Sed ego, quamuis hanc emendationem illo quoque altero eiuſdem ſcriptoris loco confirmari viderem. (vbi viciffim pro Μάρκος reponere hinc poſſamus Μάρκος) expectandū putauit dum ex vet. cod. eam itidem haberem. Eademque cautione & in aliis quamplurimis vſus ſum. alioqui & Τύλλιος (quod proxime ſequitur) in Τύλλιον mutandum videri poterat. Iam vero & hoc ſciendum eſt, duplicem nonnunquam aut etiam triplicem in vno eodemque nomine proprio inueniri ſcripturam. Ac ne longe abeamus, ille error cuius modo mentionem feci, inde contigit. quam enim ſcribatur non ſolum Νυμαῖς, ſed etiam Νομαῖς, faciliſſe fuit lapſus ex ὄνομα in ὀνομα, quam ex ὀνομα. Atque vt hic pro diphthongo inuenitur alibi ſimplex vocalis, ſic etiam in aliis nonnullis. vt in Δεύκαλος pro Δεύκαλος. Sed inuenitur & tertia ſcriptura Δεύκαλος. Maior vero eſt in Ρέως, & Ράως, differentia, & in quibusdam aliis. Quæ etiam in nonnullis nominibus quæ locorum ſunt propria, diuerſa ſcriptura cernitur. Exempli gratia Παλλαντιον & Παλαίτιον ſcribitur, vt tertiam ſcripturam omittam. Sed hac de re obiter monuiſſe contentus nunc ero. Fecit certe illa interpretum quam dixi diligentia circa propria nomina vt minus mihi de illorum emendatione laborandum fuerit.

Atque adeo aliqua etiam non auertiffem, ſi innotata fuiſſe ab eorum altero ſciuiſſem. qualia ſunt quæ ſcripfi de emendatione huius loci, ἢ καὶ ἡ πόρσιον, εὐρυταῖον δὲ, circa finem vitæ Pompeii.

Vt autem aliquid & de aliis quibusdam quæ ad opus iſtud pertinent, dicatur, primum quidem quod attinet ad hunc titulum περὶ ἀλλήλων βίαι, (pro quo περὶ ἀλλήλων βίαι habent editiones quæ meam præcedunt) multi eum loci confirmant. Nam legimus in Theſeo, περὶ τῶν ἑβίων ἢ περὶ ἀλλήλων ἀντιθέτων βίαι, in Pelopida, περὶ ἀλλήλων ἀντιθέτων βίαι. In Demosthene autem habent περὶ ἀλλήλων editiones quæ meam præcedunt, ſine adiectione, quum vet. cod. illic quoque habeant ſubſtantiuum βίαιον. Atque vt in his aliſque locis περὶ ἀλλήλων βίαις appellat, ſic in fine vitæ Gracchorum dicit λαβὴν ἐκ ἀλλήλων ἢ βίαιον πῶς ἀποκαίρειν. Et circa finem vitæ Pompeii, ἐκ κεμμένων οὐδὲ βίαιον, ὅτι δρᾶμα μὲν πρὸς λόγῳ παρὸς τὰ ποιητὰ πρὸς ἀφροεσί, περὶ ἀλλήλων οὐκ ἀντιθέτων. Similis eſt alioqui titulo illi περὶ ἀλλήλων βίαι, iſte inter opuscula, Παρὰ ἀλλήλων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων, ſive περὶ ἀλλήλων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων. Sed ſubſtantiuum aliquod de ſe nemo mihi, vt opinor, negauerit. Id autem eſſe ſuſpicor διηγήματα. præſertim quum in catalogo ex quo multos multorum qui amiſſi ſunt librorum titulos protuli, (in calceorum quæ in opuscula annotaui,) liber ille appelleretur διηγήσεις περὶ ἀλλήλων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων. At vero vitas parallelas inſcribendo περὶ ἀλλήλων, non video quod ſubſtantiuum ſubaudi vel potius deſiderari dicendum ſit. Ideoq; titulum illum probare nullo modo poſſum: atque idcirco eum ex præcedentibus editionibus ſumptum alteri præfixi in tomo primo, non item in reliquis duobus.

Diuiſum autem fuiſſe in certos libros hoc περὶ ἀλλήλων βίαιον opus, ex ipſomet ſcriptore diſcimus, cum alibi, tum in vita Demosthenis circa principium, ὅτι τὰ βιβλία τῶν περὶ ἀλλήλων βίαιον ὄντι πέντε. Et in Pericle, καὶ τὰ πρὸς βιβλία ἀντικατὰν οὐκ ἀντιθέτων, τὸν Περικλέους βίαιον καὶ τὸν Φαβίου Μαξίμου ἀντικατὰν.

Ordinem quoque tenuiſſe eum longe alium ab eo qui in editione mea ſicut & aliis ſpectatur, ex variis eius locis cognoviſimus. Nam vt ab ea vita cui primus tribuitur locus, ſumatur exemplum, primam non fuiſſe ipſe oſtēdit, quum ſcribit, ἐπεὶ ἢ τὸν περὶ Δυκίον τὸ νόμοδότη καὶ Νεμά τὸ βασιλεὺς λόγῳ ἀκρόντες &c. Sed præterquam quod parui momenti eſt ordinis hæc in re diuerſitas, ipſemet Plutarchus fortaſſe non ad tempora quibus ſingula vitarum paria ſcripſit, ſed potius ad eos qui tempore præcedunt, reſpiciens, primum locum iis qui cæteris antiquiores ſunt (quem habent hic) non denegaſſet. Equidem vt omittam pleraque vetera exemplaria in quibus primus iis locus datur, eum obtinent & in illo catalogo cuius mentionem paulo ante feci. Hoc enim ordine ibi collocantur, cum eæ quas habemus, tum aliæ, Θησῆος καὶ Ρωμαίου, Λυκούργου καὶ Νυμαῖος, Θεμιστοκλῆος καὶ Κάμμιος, Σόλων καὶ Περικλέους, Περικλέους καὶ Φαβίου Μαξίμου, Ἀλκιβιάδου καὶ Μάρκου Κοριολαίου, Ἐπιμανίδου καὶ Σικιτίων, Φωκίων καὶ Κάτων, Ἀγῆος καὶ Κλεομένης, Τιβερίου καὶ Γαίου Γραχίου, Τιμολέων καὶ Διμίτριου Παύλου, Εὐμένους καὶ Σερτιλίου, Ἀλεξάνδρου καὶ Κάτων, Πελοπίδου καὶ Μάρκου, Λύσιππου καὶ Σουλίου, Γύργου καὶ Μάρκου, Φιλοποίμου καὶ Τίτου, Νικίας καὶ Κερίσσου, Κίμων καὶ Δεύκαλος, Δίων καὶ Βρύπιος, Ἀγῆος καὶ Ρωμαίου, Ἀλέξανδρου καὶ Καίſαρος, Δημοσθένους καὶ Κικέρων, Ἀγῆος καὶ Ἀρτοξέρξης, Δημοσθένους καὶ Ἀντωνίου, Ἀντωνίου βίαιος, Τιβερίου Κλαύδιος, Νέρωνος βίαιος, Γαίου Καίſαρος, Βιττόριος, Ἑρακλίου βίαιος, Ἡσίοδος, Πινδαρου, Κερίππου, Δαίφρατος, Ἀγῆος, βίαιος ἢ δὲ καὶ ἑπτάβιβλον. Quamuis autem in Latina vitarum interpretatione Græcæ editionis ordinem ſeruauerim, interpretis conſilium non improbo, qui eum mutauerat vt aliqua ſeries temporum eſſet quæ memoriæ adiuuaret. Libet igitur vitas eo quo diſgeſtæ ab illo fuerunt ordine adſcribere: Theſeus & Romulus, Lycurgus & Numa Pompilius, Solon & P. Valerius Poplicola, Alcibiades & C. Martius Coriolanus, Themistocles & Camillus, Pelopidas & M. Marcellus, * Annibal & Scipio Africanus, Pericles & Fabius Maximus, Philopœmen & T. Quintius Flaminius, Timoleon & L. Paulus Æmilius, Alcibiades, & M. Cato Maior, Agis & Cleomenes: Tiberius & C. Gracchi, Pyrrhus & C. Marius, Lyſander & Sylla, Eumenes & Sertorius. Cimon & Lucullus, Nicias & M. Crallus, Agellus & Pompeius Magnus, Phocion & Cato Minor, Alexander Magnus, & C. Julius Cæſar, Demosthenes & M. Cicero, Dion & M. Brutus, Demetrius & M. Antonius, Artaxerxes & Aratus, Galba & Otho. Sunt autem appoſita Aſteriffici notæ vitis Annibal & Scipionis, quod ab alio edita ſint, nimirum Donato Acciajolo

quoniam videtur huius historiae autorem esse potius quam interpre-
tem, ex eo etiam colligere possumus quod in Graeco illo Vi-
tatum catalogo Scipio non cum Annibale, sed cum Epami-
non danda comparatur.

Vitas autem scripsisse eum & alias quae non extant, possumus
videre ipso quoque teste (ut alia testimonia taceam) probare:
quum mentionem quarundam faciat. Nam in Gracchiis
Scipionis vitam a se conscriptam meminit, his verbis scribens,
Et aliquid paginis post, loquens de Scipione Africano, Alibi meminit
vitae Augusti. In libello autem quem inscripsit Leonida vitam scripturam se pollicetur
inquit;

Iam vero & in catalogo quem paulo ante protuli
alias vitas his & aliis quae extant, adhaec videmus. Mirum au-
tem videri possit cum Vitellii vita ibi non recenseri Galba &
Othonis vitas quas sub eiusdem scriptoris nomine inter opu-
scula habemus, sicut & decem rhetorum vitas. Non dubito
certe quin & alias scripserit, quarum nullam notitiam habea-
mus. Crateris certe vitam illis omnibus adiciemus, si Iuliano
imperatori fidem adhibebimus; & quidem (nisi me memo-
ria fallit) in libello quem scripsit de Crateris, quae sunt quae nunc de vitis a Plutarcho conscriptis habui-
t, quae dicerem, praeter illa quae in calce annota-
tionum in opuscula disce-

Ad huc in his vitis... Et circa hanc vitam... Alibi meminit... Leonida vitam scripturam se pollicetur... inquit;

rationum in opuscula disce-
tam
Ceterum vitam... in catalogo quem paulo ante protuli... adhaec videmus. Mirum au-
tem videri possit cum Vitellii vita ibi non recenseri Galba &
Othonis vitas quas sub eiusdem scriptoris nomine inter opu-
scula habemus, sicut & decem rhetorum vitas. Non dubito
certe quin & alias scripserit, quarum nullam notitiam habea-
mus. Crateris certe vitam illis omnibus adiciemus, si Iuliano
imperatori fidem adhibebimus; & quidem (nisi me memo-
ria fallit) in libello quem scripsit de Crateris, quae sunt quae nunc de vitis a Plutarcho conscriptis habui-
t, quae dicerem, praeter illa quae in calce annota-
tionum in opuscula disce-